

Πρωτότυπο
ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ, Δ. Φ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ Δ' ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΩΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ & ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ
ΛΟΙΠΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. 10

ΤΡΙΑΝΤΑΡΥΨΗΘΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ - ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ & ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
(Παρά τὸ Μικροπολιτικὸν μέγαρον)

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

Τῶν μαθητῶν τῆς Τετάρτης τάξεως τῶν
τετραταξίων Γυμνασίων καὶ τῆς ἀντιστοι-
χοῦ τάξεως τῶν λοιπῶν σχολείων
τῆς Μέσης ἐκπαιδεύσεως

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ—ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
(Παρά τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον)

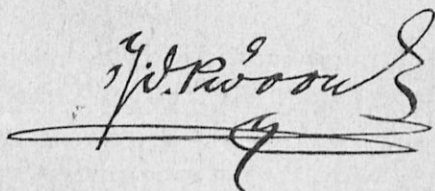
Κατιδόντες ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἡμῶν πείρας τὰς σοβαρὰς δυσχερείας, τὰς ὁποίας συναντῶσι περὶ τὴν μελέτην, τόσον τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ποιητῶν, ὅσον καὶ τῶν πεζῶν τοιούτων, οἱ φοιτῶντες ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Μέσης ἐκπαιδεύσεως, ἔγνωμεν νὰ ὑποβοηθήσωμεν τὸ ἔργον αὐτῶν ἐκδίδοντες Σχολικὰς Μεταφράσεις, διὰ τῶν ὁποίων οὐ μόνον παρέχεται ἡ τελεία τῶν λέξεων καὶ τῶν φράσεων ἀνταπόδοσις διὰ τῶν τῆς ὁμιλουμένης, ἀλλὰ καὶ ἄπρονος καθίσταται ἡ καθ' ὅλου διείσδυσις εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων τῶν ἐν τῇ οἰκείᾳ Γραμματεῖᾳ ἀσχοληθέντων διὰ τῶν ἐν ἀγκύλαις παρεντιθεμένων παρ' ἡμῶν νοημάτων, ἅτινα συμπληροῦσι τὰ ὑφιστάμενα κενὰ τὰ χαλαροῦντα τὴν ψυχικὴν διάθεσιν καὶ φυγαδεύοντα τὴν προθυμίαν πρὸς ἐπίμονον μελέτην τῶν ἀθανάτων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τῆς προγονικῆς ἡμῶν εὐκλείας. Τὰ ἀγαθὰ τῶν τοιούτων σχολικῶν ἡμῶν μεταφράσεων περιτεῖται νὰ ἐξάρωμεν, διότι οἱ ποιούμενοι χρῆσιν τούτων μαθηταὶ θέλουσιν ἀμεσῶτατα κατανοήσει τὴν ὠφέλειαν καὶ τὴν προκύπτουσαν μεγίστην φειδῶ τοῦ πολυτίμου χρόνου, ὅστις οὕτω θέλει εἶσθαι ἐπαρκῆς διὰ τὰς λοιπὰς πολυσχιδεῖς αὐτῶν σχολικὰς ἐργασίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27ῃ Ἰουλίου 1925

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΡΩΣΣΗΣ, δ. φ.

Γυμνασιάρχης

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν κάτωθεν ὑπογραφήν τοῦ μεταφραστοῦ.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'J. Th. Rossis', written in a cursive style. The signature is positioned above a horizontal line.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Α' ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.— ὦ προσφιλής [μου] ἀνταδέλφη Ἰσμήνη
(= Ἰσμήνης κάρα).

Ἄρα γε γνωρίζεις *συμφορὰ [ὑπάρχει]* (ἧ: συμφο-
ράν τινα=ὄ,τι [ἔστι]) *ἢ ἄλλων, αἵτινες προῆλθον ἀπὸ τῶν*
ἀνοσιουρημάτων (ἧ: ἀνοσιουρημάτων, πατροκτονίας καὶ αἰμομειξίας) τοῦ
Οιδίποδος (=τῶν ἀπ' Οιδίποδος κακῶν), τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς δὲν
ἔχει ἐκτελέσει (=οὐχὶ τελεῖ=οὐχὶ τέλεσας ἔχει) *πρὸς βλάβην*
ἡμῶν τῶν δύο (=νῶν), *αἵτινες περιεσώθημεν* (ἧ: ἐπιζῶμεν
=ἔτι ζώσας) [ἐκ τοῦ γένους τοῦ Λαίου]; Διότι δὲν ὑπάρχει
οὐδέν, οὔτε ἀλγεινόν, οὔτε *βλαβερόν* (κυρίως: ἀπηλλαγμένον συμ-
φορᾶς, ἀγαθόν=ἀτηςᾶτερο=ἄνευ ἀτης), οὔτε πρόξενον αἰσχούς
οὔτε πρόξενον ἀτιμίας, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἔχω ἰδεῖ *γὰ μὴ συγ-
καταριθμῆται* (ἧ: γὰ μὴ εἶναι μέρος· ἧ: γὰ ἔλλειπη=οὐκ [δὲν
μέρος]) μεταξὺ καὶ τῶν ἰδικῶν σου καὶ τῶν ἰδικῶν μου *συμφο-
(5) ρῶν* (=κακῶν) (δηλ. πᾶσαι αἱ πικραῖαι, αἱ συμφοραῖ, τὰ αἴσχη,
αἱ ἀτιμία ἐπεσφωρεύθησαν ἐφ' ἡμῶν). *Καὶ γὰρ τώρα π. χ.* (=
καὶ νῦν) τί εἶναι *τοῦτο δὲ* (=τοῦτο=τόδε) *πάλιν, τὸ ὁποῖον*
λέγουσι (=τί τοῦτ' αὐ φασι. βραχυλογ.=τί ἔστι τοῦτο, ὅ φασι) *ὅτι*
διὰ κηρύκων (προ)έκηρυξεν (=κήρυγμα θεῖναι=κηρύξαι) ὁ
στρατηγὸς [Κρέων] πρὸ ὀλίγου *εἰς δλην* (=πανδήμῳ) τὴν πόλιν;
Γνωρίζεις τι καὶ ἤκουσας (σχήμα πρῶτουσ. ἀντί: ἤκουσάτις

καὶ κατέχεις τοῦτο); ἢ ἐν ἀγνοίᾳ σου ἐπέρχονται (=λανθάνει σε (10) στείχοντα= λάθρα, λεληθότως σου στείχουσι) κατὰ τῶν προσφιλῶν [ἡμῶν] (δηλ. τοῦ Πολυνείκου) **κακὰ** (:κακουργήματα) προερχόμενα ἐκ τῶν ἐχθρῶν (δηλ. τοῦ Κρέοντος);

ΙΣΜΗΝΗ. Ὡς Ἀντιγόνη, εἰς ἐμὲ **τουλάχιστον** (=μὲν) οὐδεμία **εἶδησις** (=μῦθος) **περὶ προσφιλῶν προσώπων** (=φίλων) οὔτε χαρμόσυνος, οὔτε λυπηρὰ ἦλθεν, ἀφ' οὔτου [ἡμεῖς] αἱ δύο ἐστερήθημεν τῶν δύο ἀδελφῶν μας, οἵτινες ἐφρονεύθησαν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ **δι' ἀμοιβαίου φόνου** (: ὑπ' ἀλλήλων=διπλῆ χειρί) (15) **ἀφ' οὔτου** (=ἔπει) δὲ ὁ στρατὸς τῶν Ἀργείων **ἐγένετο ἄφαντος** (ἢ: ἀπῆλθεν, ἔφυγε=φροῦδός ἐστι) κατὰ ταύτην τώρα τὴν [μὴ λήξασαν ἔτι] νύκτα, **οὐδὲν ἐπὶ πλέον** (ἦτοι πέραν τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν Ἀργείων=οὐδὲν ὑπέρτερον) γνωρίζω **οὔτε ἐὰν ἡ τύχη μου ἔχει μεταστραφῆ ἐπὶ τὸ βέλτιον, οὔτε ἐὰν ἔχει μεταστραφῆ ἐπὶ τὸ χεῖρον** (ἢ: οὔτε ἂν εἶμαι εὐτυχεστέρα, οὔτε ἂν εἶμαι δυστυχεστέρα ἢ: οὔτε ἂν εὐτυχῶ, οὔτε ἂν δυστυχῶ).

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. Ἐγνώριζον καλῶς [**δτι σὺ οὐδὲν ἐπὶ πλέον ἐγνώριζες**=οὐδὲν σ' ὑπέρτερον εἰδυῖαν] καὶ διὰ τοῦτο σὲ **προσεκάλεσα ἔξω** (=ἔξεπεμπον), ἐκτὸς τῆς αὐλοθήρας, ἵνα σὺ μόνῃ ἀκούσης [τοῦτο].

ΙΣΜΗΝΗ. Ἀλλὰ τί συμβαίνει; Διότι **εἶσαι φανερὰ** (ἢ: προφανῶς φαίνεσαι=δηλοῖς=δήλη εἶ) **δτι ἐν ἀγωνίᾳ ἀνακυκλοῖς (ἀνακινεῖς) τι, τὸ ὁποῖον σκέπτεσαι νὰ εἴπῃς** (=καυχαινουσι τι ἔπος).

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. [Ναί, εἶμαι τεταραγμένη], διότι ὁ Κρέων **ἐκ τῶν δύο ἀδελφῶν μας** (=νῶν τῶ κασιγνήτῳ=νῶν τοῖν κασιγνήτοι) τὸν μὲν ἕνα (δηλ. τὸν Ἐτεοκλέα) δὲν ἔχει κατὰ προτίμησιν ἀξιώσει **ταφῆς** (=τάφου), τὸν δὲ ἕτερον [δὲν] ἔχει στερήσει [ἐνταφιασμοῦ]; Τὸν Ἐτεοκλέα μὲν **μεταχειρισθεὶς [αὐτόν]** (=χορησθεὶς=χορησάμενος [αὐτῷ]) **μὲ δικαίαν κρίσιν** (=σὺν δίκῃ δικαίᾳ), ὡς λέγουσι, [διότι ἐγὼ δὲν παραδέχομαι τοῦτο] **καὶ μὲ θρησκευτικούς θεσμούς** (=καὶ νόμῳ) **διέταξε νὰ κρύψωσι ὑπὸ τὴν γῆν** (νὰ ἐνταφιάσωσι) (=κατὰ χθονός ἔκρυψε) **ὥστε νὰ εἶναι ἐντίμως δεκτὸς** (=ἔντιμον) **μεταξὺ τῶν νε-**

κρῶν τοῦ κάτω κόσμου (= τοῖς ἔνερθεν νεκροῖς), τὸν δὲ νεκρὸν τοῦ κατὰ τρόπον ἀξιολύπητον (: οἰκτρῶς = ἀθλιῶς) φρονευθέντος (25) Πολυνεῖκους λέγουσιν **διὰ διὰ δημοσίας προκηρῦξεως ἀνεκοίνωσεν** (= ἐκκηρῦχθαι) εἰς τοὺς πολίτας τὸ νὰ μὴ κἀλύψῃ τις [αὐτὸν] διὰ τάφου, μηδὲ νὰ θρηνηθῇ (: μυρολογήσῃ = κωκυῖσαι), ἀλλ' νὰ ἀφήσωσιν [αὐτὸν] ἄκλαυστον, ἄταφον, γλυκὺ **εὖρημα** (= θησαυρὸν) εἰς τὰ ὄρνεα, **τῶν ὀποίων τὸ βλέμμα** (30) **εἰσδύει πανταχοῦ** (= εἰσορῶσι) χάριν βορᾶς (τροφῆς). Τοιαῦτα λέγουσιν, ὅτι ἔχει διὰ κήρυκος προστάξει ὁ γενναῖος! Κρέων διὰ σὲ καὶ δι' ἐμὲ [ἄτε ἡμῶν οὐσῶν πλησιεστάτων συγγενῶν καὶ ἔχουσῶν ἄμεσον τὸ καθήκον τῆς ταφῆς]— διότι συγκαταριθμῶ καὶ ἑμαυτὴν— καὶ ὅτι θὰ ἔλθῃ [καὶ αὐτὸς] ἐνταῦθα, ἵνα καταστήσῃ γνωστὰ ταῦτα **εἰς ἐκείνους, οἵτινες δὲν ἤθελον γνωρίζει** (= τοῖσιν μὴ εἰδόσι = οἱ ἂν μὴ εἰδῶσι) καὶ [λέγουσιν] **διὰ νομίζει** (= ἄγειν = ἠγεῖσθαι) **τὸ πρᾶγμα** (δηλ. τὸ νὰ ἐνταφιάσῃ τις τὸν Πολυνεῖκην) **ὄχι ὡς μηδαμινὸν** (= οὐχ ὡς παρ' οὐδέν), ἀλλ' ὅτι **ἐπικρέμαται** (: ἐπαπειλεῖται = προκεισθαι) **κατὰ τοῦ πράττοντός τι** (= ὅς ἂν τι δρᾷ = τῷ δρῶντι) ἐκ [τῶν ἀπαγορευθέντων] τούτων **θάνατος διὰ δημοσίου λιθοβολισμοῦ** (= φόνον δημόλευστον) ἐνώπιον ὅλης τῆς πόλεως. Οὕτως ἔχουσι διὰ σὲ ταῦτα, καὶ θὰ δείξῃς **ταχέως** (: εὐθύς = τάχα) ἂν εἶσαι γεννημένη **γενναία τὸ ἦθος** (= εὐγενῆς) ἢ [ἂν εἶσαι γεννημένη] **ἐκφυλος** (= κακῆ) ἐξ εὐγενῶν [γονέων].

ΙΣΜΗΝΗ. Ἄλλὰ τί, ὦ τολμηρά, **ἐὰν ταῦτα οὕτως [ὡς εἶλας] ἔχωσι** (= εἰ τὰδ' ἐν τούτοις), ἐγὼ **λύουσα** (: διευκολύνουσα) ἢ **δένουσα** (: περιπλέκουσα) ἐπὶ πλέον ἤθελον προσθέσει [διὰ τῆς (40) ἐπεμβάσεώς μου] ἢ: κατὰ τί δύναμαι νὰ σε ὠφελήσω;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. Σκέφθητι, ἂν θὰ συγκοπιᾶσθαι καὶ συνεργασθῆς [μετ' ἐμοῦ].

ΙΣΜΗΝΗ. Ποίαν τινὰ ἐπικίνδυνον προᾶξιν; εἰς ποίαν τέλος πάντων ἀπόφασιν **θὰ εἰφθῆς** (= εἶ);

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. [Σκέφθητι], ἐὰν μετ' ἐμοῦ (ἢ: **ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς χειρὸς μου** (= ζῆν τῆδε χειρὶ = ζῆν ἐμῇ χειρὶ))

θά σηκώσης τὸν νεκρόν, ὅπως θάψωμεν αὐτὸν (=κουφιεῖς τὸν νεκρόν).

ΙΣΜΗΝΗ. **Ἀλήθεια** (=ἡ γὰρ) ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ θάψης **τοῦτον** (=σφέ), **ἐνῶ εἶναι ἀπηγορευμένον** (=ἀπόρητον [ὄν]) [ὑπὸ τοῦ Κρέοντος] εἰς τὴν πόλιν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. [Διανοῦμαι νὰ θάψω] τὸν ἰδικόν μου (45) τοῦλάχιστον καὶ τὸν ἰδικόν σου ἀδελφόν, ἐὰν σὺ δὲν θέλῃς [νὰ ἐπιτελέσης τὸ καθήκόν σου], διότι δὲν **θά ἐλεγθῶ** (:ἐνοχοποιηθῶ =ἀλώσομαι) βεβαίως ὡς προδότις [τοῦ ἀδελφοῦ μου].

ΙΣΜΗΝΗ. **ὦ παράτολμε** (:ὦ δεινὰ τολμῶσα=σχετλία), [διανοεῖσαι νὰ θάψης αὐτόν], ἐνῶ ὁ Κρέων ἔχει διατάξει τὸ ἀντίθετον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. Ἄλλ' οὐδόπως **δικαιοῦται** (=μέτα=μέτεστι) αὐτὸς νὰ μὲ ἐμποδίξῃ **ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν δικαιωμάτων μου** (=τῶν ἐμῶν οὐδ.).

ΙΣΜΗΝΗ. Ἄλλοίμονον, ἀναλογίσθητι, ὦ ἀνταδέλφη, **πόσον** (=ὡς) μισητὸς [εἰς τοὺς ἀνθρώπους] ὁ πατήρ [διὰ τὰς ἐκ τῶν ἀνοσιουργημάτων αὐτοῦ ἐνσκηψάσας θεομηνίας] **καὶ ἐπονείδιστος** (=δυσκλεής τέ) [διὰ τὴν πατροκτονίαν καὶ αἰμομειξίαν] **ἐχάσθη** (:διεγράφη ἐκ τῶν ἀνθρώπων) **πρὸς λύπην ἡμῶν** (=ῶν), **ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐκτύπησε δυνατὰ** (=ἰράξας) **διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς** (=αὐτουργῶν χειρὶ=οἰκεία χειρὶ) **τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς** (=διπλᾶς ὄψεις) [αὐτοῦ] **ἐνεκα τῶν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀποκαλυφθέντων ἀμαρτημάτων του** (=πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων) ἔπειτα ἡ μήτηρ [ἡμῶν, ἣτις ἐγένετο, μήτηρ] καὶ [συγχρόνως] γυνὴ [τοῦ πατρὸς μας], **διπλῆ ὀνομασία** (=διπλοῦν ἔπος) **θέτει τέγμα ἐπονείδιστον** (:ἀτίμως τελευτᾷ τὸν βίον) διὰ (55) πλεκτῆς ἀγχόνης· τρίτον δὲ οἱ δύο ἀδελφοί μας ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ **φονεύοντες ἰδία χειρὶ ἀλλήλους** (=αὐτοκτονοῦντε) οἱ δυστυχεῖς **ἀμοιβαῖον θάνατον** (=μόρον κοινόν) διέπραξαν **δι' ὑψωθεισῶν ἐναντίον ἀλλήλων χειρῶν** (=ἐπαλλήλων χειρῶν). Τώρα δὲ πάλιν ἀναλογίσθητι πόσον σκληρότατα [διότι ἐπίκειται θάνατος διὰ λιθοβολίας] **θά καταστραφῶμεν αἱ μόναι** (60) **ὑπολελειμμέναι δύο ἡμεῖς, ἐὰν ἴπαρὰ τὸν νόμον**

(=νόμου βία) θὰ παραβῶμεν (=παρέξιμεν) τὸ πρόσταγμα (=ψῆφον) τῶν κυριάρχων ἢ [γενικῶς εἰπεῖν περιφρονησώμεν] τὴν βασιλικὴν αὐτῶν ἐξουσίαν. Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς κατὰ νοῦν (=έννοεῖν) ἀφ' ἐνὸς μὲν (=τοῦτο μὲν) ὅτι γυναῖκες ἐκ φύσεως ἐγεννήθημεν ἀνίκανοι νὰ πολεμήσωμεν (=ὡς οὐ μαχούμενα) πρὸς ἄνδρας· ἀφ' ἐτέρου δὲ (=ἔπειτα δὲ) ὅτι (=οὐνεκα) ἐξουσιαζόμεθα ὑπὸ ἰσχυροτέρων, ὥστε καὶ εἰς ταῦτα νὰ δεικνύωμεν ὑπακοὴν καὶ εἰς ἔτι λυπηρότερα (πικρότερα) τούτων δά. Ἐγὼ μὲν λοιπὸν ἰκετεύουσα (=αἰτοῦσα) τοὺς χθονίους θεοὺς καὶ (65) τοὺς νεκροὺς τῶν συγγενῶν (=τοὺς ὑπὸ χθονός) νὰ με συγχωρῶσιν [ἔχοντες ὑπ' ὄψει] ὅτι ἄκουσα πράττω αὐτὰ ἐδῶ, θὰ ὑπακούσω εἰς τοὺς ἄρχοντας (ἢ: εἰς τοὺς ἐν τῇ ὑπάτῃ βαθμίδι τῶν ἀξιωματῶν ὄντας =τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι): διότι τὸ νὰ πράττη τις παράτολμα (:ὑπέμετρα, ὑπερβαίνοντα τὰς δυνάμεις του=περισσὰ) δὲν ἔχει κανὲν νόημα (:εἶναι ὄλως ἀνόητον=οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα).

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. Οὔτε ἤθελον προτρέψει, οὔτε, ἂν ἤθελες ἐπιθυμῆι τῶρα πλέον (=ἔτι) [μετὰ τὴν τελευταίους τούτους λόγους σου, ἐξ ὧν ἔμαθον τί φρονεῖς] νὰ συνεργασθῆς (=πράσσειν) (70) ἢ θελες συμπράττει (=ἔμοῦ μετὰ δρώσης) κατὰ τρόπον εὐχάριστον (=ἠδέως) [δι' ἐμὲ (=ἐμοί)]. Ἄλλὰ φρόνει, ὅτι σοὶ ἀρέσκει· ἐκεῖνον ὅμως θὰ θάψω ἐγώ. Ἐντιμον εἶναι δι' ἐμὲ νὰ ἀποθά.ω, ἀφοῦ κάμω τοῦτο. Θὰ κείμαι μετ' αὐτοῦ φίλη μετὰ φίλου, ἔργον εὐσεβές (=ᾧσια) ἐπιτελέσασσα, [τοῦτο περὶ πλείστου ποιούμαι], διότι περισσότερος [εἶναι] ὁ χρόνος, καθ' ὃν πρέπει νὰ ἀρέσκω ἐγὼ εἰς τοὺς κάτω [θεοὺς, τοὺς χθονίους] ἀπὸ ἐκεῖνον, καθ' ὃν πρέπει νὰ ἀρέσκω ἐγὼ εἰς τοὺς ἐνταῦθα (δηλ. εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώπους, ἤτοι τὸν Κρέοντα=ἢ τοῖς ἐνθάδε· κατὰ βραχυλ. ἀντι=ἐκεῖνου, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς ἐνθάδε): διότι ἐκεῖ (ἐν Ἄδου) θὰ εἶμαι (=κείσομαι=ἔσομαι) αἰῶνος. Εἰς σὲ δὲ ἐὰν [σοι] φαίνεται καλόν, τὰ παρὰ τοῖς θεοῖς [νομιζόμενα] τίμα, θεώζει ἄτιμα (:ἀτίμαζε, περιφρόνει =ἀτιμάσας' ἔχε).

ΙΣΜΗΝΗ. Ἐγὼ μὲν δὲν περιφρονῶ [ταῦτα], ἀλλ' ἐκ φύ-

σεως εἶμαι ἀνίκανος (=ἔφυγ δ' ἀμήχανος) τὸ νὰ ἐνεργῶ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν πολιτῶν.

(80) ΑΝΤΙΓΟΝΗ. Σὺ μὲν ταῦτα *δύνασαι νὰ προφασίσῃσαι* (=προῦχοι' ἄν), ἐγὼ ὅμως ἤδη θὰ ὑπάγω, ἵνα θέσω εἰς τάφον τὸν φίλιτατον ἀδελφόν.

ΙΣΜΗΝΗ. Ἄλλοίμονον [σοῦ] τῆς δυστυχοῦς, πόσον πολὺ φοβοῦμαι διὰ σέ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. Μὴ φοβῆσαι δι' ἐμέ· *φρόντιζε νὰ βελτιώνης τὴν ἰδικὴν σου μοῖραν* (ἢ: φροντίξε νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν ἰδικὴν σου θέσιν=τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον).

ΙΣΜΗΝΗ. Ἄλλὰ *τοῦλάχιστον* (=ἄλλ' οὖν γε) μὴ προαναγγέλης εἰς κανένα τὸ ἔργον τοῦτο, ἀλλὰ κράτει αὐτὸ μυστικόν (85) κόν, *συγχρόνως* (=σὺν) δὲ ἐγὼ ὡσαύτως [θὰ κρατῶ μυστικόν (=κεύσω)].

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. Ἄλλοίμονον, *μαρτύρησον* (:καταμήνυσιν), πολὺ μισητοτέρα θὰ εἶσαι [εἰς ἐμέ] σιωπῶσα, ἐὰν δὲν διαλαλήσῃς εἰς ὅλους ταῦτα.

ΙΣΜΗΝΗ. [Προτιθέμενη νὰ ἐπιτελέσῃς πράξιν, καθ' ἣς ἐπικρέμαται ὁ θάνατος] ἔχεις *πολὺ θερμὴν τὴν καρδίαν* (:πολὺ θάρρος) *διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα συνήθως παγώνουν τὸ αἷμα ἄλλων* (:πρὸ τῶν ὁποίων οἱ ἄλλοι ἀποδειλιῶσι =ἐπὶ ψυχροῖσι).

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. Ἄλλ' ἠξεύρω ὅτι ἀρέσκω εἰς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους πρὸ πάντων πρέπει ἐγὼ νὰ ἀρέσκω;

ΙΣΜΗΝΗ. Ναι (=γε) [θὰ ἀρέσῃς], ἀρκεῖ μόνον καὶ (90) νὰ δυνηθῆς [νὰ γίνῃς εὐάρεστος θάπτουσα τὸν Πολυνείκηνη]· ἄλλ' ἐπιθυμεῖς *ἀδύνατα* (=ἀμηχάνων).

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. Λοιπόν, ὅταν πλέον δὲν δυνηθῶ, [τότε] *θὰ παραιτηθῶ ἀσφαλῶς* (=πεπαύσομαι).

ΙΣΜΗΝΗ. *Οὐδαμῶς* (=ἀρχὴν οὐ) δὲ πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ τις τὰ ἀδύνατα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. Ἐὰν ταῦτα [ἄπερ προτιθεμαι νὰ κάμω] θὰ ἐξακολουθῆς νὰ λέγῃς, θὰ μισηθῆς μὲν ὑπ' ἐμοῦ, [διότι ἡ πρόωρος κήρυξις σου θὰ ματαιώσῃ τὴν ἐπιχείρησίν μου], θὰ εἶσαι δὲ

[ὄταν ἀποθάνῃς] (=προσκείσει) μισητὴ εἰς τὸν ἀποθανόντα *δικαίως* (=δίκῃ)· ἀλλ' *ἄφινε ἐμὲ καὶ τὴν ἰδικήν μου ἀφροσύνην* (:ἀλλ' ἄφες ἐμὲ μὲ τὰς ἀνοησίας μου) νὰ πάθω τοῦτο, *τὸ ὁποῖον εἰς σὲ φαίνεται φοβερόν* (=τὸ δεινόν)· διότι οὐκ ἐβλό πάθει κανὲν κακὸν *τόσον μέγα* (=τοσοῦτον=τηλικούτον), *ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνω ἐνδόξως* (ὅπερ δηλ. θά μού ἀφαιρέσῃ τὸν ἔνδοξον θάνατον).

ΙΣΜΗΝΗ. Ἄλλ' εἴν σοι φαίνεται καλόν [τοῦτο, ὡς εἶπας], πορεύθητι· τοῦτο δὲ μάθε, ὅτι ἀνοήτως μὲν *ἀπέρχεσαι* (=ἔρχει), ἀλλ' *εἰλικρινῶς* (ἀληθῶς=ὀρθῶς) *ἀγαπῶσα* (=φίλη) τοὺς προσφιλεῖς (δηλ. τὸν Πολυνείκην).

Β' ΠΑΡΟΔΟΣ (100—143)

ΧΟΡΟΣ

(100) *Στροφή α'*. Ὡ *ἀκτίς τοῦ ἡλίου* (:ὁ ἀκτινοβόλε ἥλιε), φῶς φανὲν εἰς τὰς ἑπταπύλους Θήβας τὸ ὠραιότατον ἐκ τῶν προτέρων [πρώτων], ἐφάνης *τέλος πάντων* (=ποτέ) [μετὰ μακρὰν ἑναγώνιον προσδοκίαν], ὃ χρυσῆς ἡμέρας *ὄφθαλμὲ* (=βλέφαρον), *ἐλθοῦσα* (=μολοῦσα) *ἀνωθεν τῶν ὑδάτων* (105) (=ὑπὲρ ὑεέθρων) τῆς [πρὸς Λ. τῶν Θηβῶν κειμένης κρήνης καὶ ποταμίου τῆς] Δίρκης, *ἀφοῦ ἐξεδίωξας (ἀπήλασας=κινήσασα) τὸν ἐξ Ἄργους ἐλθόντα πάνοπλον* (=πανσαγία) *στραῖόν, τοῦ ὁποῖου αἱ ἀσπίδες ἦσαν λευκαὶ* (=λευκάσπιν φῶτα), *ὥστε νὰ φεύγῃ προτροπάδην* (=φιγάδα πρόδρομον) *μὲ χαλινοὺς τοὺς ὁποίους ἐκίνει ταχύτερον [ἢ ὅτε ἤρχετο]* (ἦ: σὺν ταχύτερῳ ἄρματι =ὀξυτέρῳ χαλινῷ)· τοῦτον ὠδήγησεν ἐναντίον τῆς πατρίδος ἡμῶν ὁ Πολυνείκης *ἐξαφθεις* (:ὄρμηθεις=ἀρθεις) *ἐξ ἀδιαλλάκτων* (=ἐξ ἀμφιλόγων) ἐρίδων· ἐκεῖνος (ὁ στρατός) *ἐκβάλλων ὄξεις κρωγμοὺς* (:διατόρους κρωγὰς= ὄξεα κλάζων) ὡς ἀετὸς ἐπέταξεν ὑπεράνω εἰς τὴν χώραν [ἡμῶν] κεκαλυμμένος (:πεφραγμένος=στεγανός) μὲ πτέρυγας χιονολεύκου (δηλ. μὲ ἀσπίδας λευκοτάτας), μετὰ πολλῶν ὄπλων καὶ μετὰ περιεφρα-(115) λαίων ἐχουσῶν ὡς κόσμημα λοφίαν ἐκ τριχῶν οὐραῶς ἵππου.

Ἀντιστροφὴ α'. Ἄφοῦ δὲ ἐσιάθη ἄνωθεν τῶν οἰκῶν [ἡμῶν] (ἦτοι ἄφοῦ ἐστρατοπέδευσε ἐπὶ τῶν πλησίων λόφων οὕτως, ὥστε νὰ φαίνεται ὑπεριστάμενος τῆς πόλεως) ἀνοίξας τὸ στόμα περὶ τὸν ἐπτάπυλον **περίβολον** (=στόμα) **μὲ λόγχας αἰμοδιψεῖς** (=φονώσασιν λόγχαις) **ἀπῆλθε ταχύς** (=ἔβα= ᾤχετο ἀπιὼν) πρὶν ποτε **τὸ στόμα του χορτάση** (ἦ: κατὰ τὸ στόμα ἐμπλησθῆ=γένυσιν πληρωθῆναι) ἐκ τῶν αἱμάτων ἡμῶν (120) καὶ [πρὶν ἦ] οἱ πεύκιννοι δαλοὶ **περιαρπάσωσι** (=ἐλεῖν) **τὸν πυργωτὸν περίβολον** (=στεφάνωμα πύργου). **Διότι τοιαύτη** (=τοίος) περὶ τὰ νῦτα **παταγῶδης (φοβερᾶ) μάχη** (=πάταγος ἄρης) **ἀνερρηπίσθη** (=ἐτάθη), **δυσκόλως κερδη-** (25) **θεῖσα** (=δυσχεύωμα) ὑπὸ τοῦ **ἀντιπάλου δράκοντος** (ἦτοι ὑπὸ τῶν Θηβαίων ὡς καταγομένων ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τοῦ Ἄρεως).

Διότι ὁ Ζεὺς **ὑπερβολικὰ μισεῖ** (=ὑπερχειραίρει) τὰς κινήσεις **τῶν μεγάλων (ὑπερηφάνων) λόγων** (=μεγάλης γλώσσης) καὶ ἐπειδὴ εἶδεν **ὅτι αὐτοὶ ἐπέπιπτον** (:προσείχοντο) [κατὰ τοῦ τείχους] (=σφᾶς προσνισσομένους) **μὲ ἀκατάσχετον ὄρμην** (ἦ: ὡς ὄρμητικὸς χεῖμαρρος=πολλῷ ῥεύματι) [καὶ] **μὲ** (130) **ἔπαρσιν** (=ὑπεροπλίας) **διὰ τὴν κλαγγὴν τῶν χρυσῶν ὄπλων** (=καναχῆς χρυσοῦ), **κατακρημνίζει** (=ῥιπτεῖ) [τὸν Καπανέα] **ἐκσφενδονίσας κεραυνὸν** (=παλιῷ πυρὶ), ὅτε πλέον [οὔτος] ὄρημα **ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ἐπάλλεων** (=ἐπ' ἄκρων βαλβίδων) νὰ ἀλαλάξῃ (φονάξῃ) **νικητήριον κραυγὴν** (=νίκην).

Στροφὴ β'. Διασεισθεὶς δὲ ἐπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἦτις τὸν ἀντεκτύπησεν **κρατῶν ἔτι εἰς τὰς χεῖρας τὸν δαλὸν** (=πυρφό- (135) ρος) [ἐκεῖνος ὁ Καπανεὺς], ὅστις τότε μὲ **μανιώδη ὄρμην λυσσῶν** (ὡς μεθύων=βακχεύων) **ἐφρουάττετο** (=ἐφύσα, ἐρρουθούνιζε, πρὸς τὴν πόλιν=ἐπέπνει [τῇ πόλει]) **μὲ φρεὰν** (ὄρμην =ῥιπαῖς) **ἐχθρικωτάτων (δυσμενεστάτων) ἀνέμων, ἀλλ' ὅσα ἀνέμενε** (: ἦτοι, αἱ προσδοκίαι του, τὰ ὄνειρά του) **εἶχον ἀποβῆ ἄλλως** [ἦ ὅπως ἐκεῖνος ἐφαντάζετο, ἦτοι εἶχον διαψευσθῆ οἰκτρῶς] (=εἶχε δ' ἄλλα τὰ μέν'), **ἄλλα δὲ [κακὰ] ἐπεσώρευε** (διεσκόρπιζε =ἐπενώμα) **εἰς ἄλλους [ἦρωας] ἀπωθῶν** [τοὺς πολεμίους] ὁ

(140) μέγας Ἴδρος ὡς μεγαλοδύναμος βοηθός (=δεξιόσειρος).

Ἐπτά δηλ. στρατηγοὶ (=λοχαγοὶ), ἀφοῦ ἐτάχθησαν ἐναντίον τῶν ἑπτὰ πυλῶν, ἴσοι ἐναντίον ἴσων κατέλιπον [διὰ τοῦ θανάτου των] εἰς τὸν τὴν νίκην (τροπὴν τῶν πολεμίων) παρέχοντα (=τροπαίω), Διὰ τὰ δλόχαλκα ὄπλα των [τὰ ὅποια οἱ νικηταὶ σκυλεύσαντες ἀνεκρέμασαν ὡς τρόπαιον εἰς τὸν Δία] ὡς φόρον—ὀφείλην—διὰ τὴν νίκην (=τέλη), ἐκτὸς τῶν ἀθλίων (κρυερῶν διὰ τὴν ἀφύσικον γέννησιν καὶ τὸ οἰκτρὸν τέλος=τοῖν στυγεροῖν), οὔτινες (=ὄ), ἃν καὶ ἐγεννήθησαν ἐξ ἐνός καὶ (145) τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ὑψώσαντες (=στήσαντε) κατ' ἀλλήλων (=καθ' αὐτοῖν) λόγχα, αἱ ὅποια ἐκράτησαν καὶ αἱ δύο (ἢ λόγχα νικητρίας), μετέσχον ἀμφοτέροι κοινῷ θανάτου.

Ἀντιστροφὴ β'. Ἄλλὰ λησμονήσατε (=θέσθε λησμοσύναν) μὲν ἦδη μετὰ τοὺς πρᾶσφαίτους πολεμικοὺς θριάμβους (=ἐκ πολέμων τῶν νῦν) [τὰς συμφορὰς καὶ τοὺς κινδύνους], ἐπειδὴ (=γὰρ) ἦλθεν ἡ ἔχουσα μέγα ὄνομα (:ἡ πολιτύμητος) Νίκη ἀντικρύσασα (δεξιουμένη) μὲ συγχαρητήριον μειδίωμα (=ἀντιχαρεῖστα) τὴν πολιάρματον Θήβην ἄς ἐπισκεφθῶμεν (=ἐπέλωμεν) δὲ πάντα τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν μὲ ὄλονυκτίους χοροὺς, ὁ δὲ τρανιάζων τὸ ἔδαφος τῶν Θηβῶν [διὰ τῶν χοροπηδημάτων] (=ἐλέλιχθων) Βάκχος, εἶθε νὰ ἡγήται ὡς κορυφαῖος (ἢ: εἶθε νὰ σύρη τοὺς χοροὺς). — Ἄλλὰ [ἄς (155) διακόψωμεν], διότι ἰδοὺ (=ᾄδε) ἦδη προσέρχεται (=χωρεῖ) ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας Κρέων, ὁ υἱὸς τοῦ Μενονικέως, νεωστὶ (=νέον) καταλαβὼν τὴν ἐξουσίαν, νέος (=νεοχμὸς) μετὰ τὰ νεωστὶ συμβάντα ἐκ τῶν θεῶν (ἢ: μετὰ τὰς τελευταίας περιπετείας= νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις), ποίαν ἄρα γε (:τάχα=δὴ) σκέψιν ἀνακυκλῶν (=ἐρέσσων), διότι (=οἶ) ταύτην δὰ τὴν ἔκτατον συνέλευσιν (=συγκλητον λέσχην) τῶν γερόντων προεκήρυξε (:ἀνέγραψε, ἐν τῷ πίνακι τῆς ἡμερησίας (160) διατάξεως=πρῶτατο) προσκαλέσας αὐτοὺς (=πέμψας=μετοπεμψάμενος) διὰ κοινῆς προσκλήσεως;

Γ' α') ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ (149--318)

ΚΡΕΩΝ. ὦ ἄνδρες [συμπολίται, ἢ: ὦ ἄνδρες Θηβαῖοι], ὡς βλέπετε (=δή) τὸ μὲν σκάφος τῆς πολιτείας (=τὰ μὲν πόλεως) ἀποκατέστησαν εἰς τὴν θέσιν του (=ᾠρθωσαν πάλιν) ἀκλονήτως (=ἀσφαλῶς) οἱ θεοὶ, ἀφοῦ συνεκλόνησαν (=σεισάντες) ἐν πολλῇ θαλασσοταραχῇ ὑμᾶς δὲ ἐγὼ κατ' ἐκλογὴν (:ἀριστίνδην=δίχα) ἐξ ὄλων δι' ἀγγέλων (:κλητήρων=πομποῖσιν) προσεκάλεσα (=ἔστειλα ἰκέσθαι=μετεπεμψάμην), ἔπειδῃ ἤξιέρω καλῶς πρῶτον μὲν (=τοῦτο μὲν), ὅτι πάντοτε ἐσέβεσθε τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν τοῦ Λαῖτου (=τὰ κράτη θρόνων Λαῖτου): δεύτερον δὲ (=τοῦτο), ὅτι πάλιν, ὅτε ὁ Οἰδίπους προσεπάθει νὰ προάγῃ τὰ συμφέροντα τῆς πόλεως (=ᾠρθου πόλιν) [ἐσέβεσθε τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν ἐκ ἴνου] (=σέβοντας τὰ κείνου) καὶ ἀφοῦ κατεστράφη, [ὅτι] ἐμένετε ἀκόμη μὲ σταθερὰ (:πιστὰ=ἐμπέδοις) φρονήματα πρὸς τοὺς παῖδας ἐκείνου. (170) Ἄφ' ὅτου (ἢ: ἐπειδὴ= ὅτε) ἐκείνοι ὑπὸ κοινοῦ θανάτου (=πρὸς διπλῆς μοίρας) ἀπέθανον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δι' ἰδιοχείρου μιαιῶς πράξεως (ἢ: αὐτόχειρες αἵματι μιαιθέντες= αὐτόχειρι σὺν μιάσματι), κτυπήσαντες καὶ κτυπηθέντες, ἐγὼ ὡς γνωστὸν (=δή) κατὰ τὸ δίκαιον (:ἐκ δικαιώματος) τῆς πλησιεστάτης συγγενείας πρὸς τοὺς φονευθέντας (=κατ' ἀγχιστεῖα γένους τῶν ὀλωλότων) κατέχω πᾶσιν τὴν βασιλειὸν ἀρχὴν (=κράτη καὶ θρόνους=κράτη θρόνων σχ. ἐν διὰ δυοῖν): εἶναι (175) δὲ ἀδύνατον (=μηχανον) νὰ μάθῃ τις κατὰ βάθος (=ἐκμαθεῖν) πανιὸς ἄνδρὸς τὴν ψυχὴν, δηλ. καὶ τὰ αἰσθηματὰ καὶ τὰς σκέψεις (ἦτοι τὸν χαρακτῆρα, τὴν φύσιν καθόλου) πρὶν ἂν δοκιμασθῇ (=πρὶν ἂν ἐντριβῆς φανῇ) καὶ ἐκ τῆς διοικητικῆς καὶ ἐκ τῆς νομοθετικῆς αὐτοῦ ἱκανότητος (=ἀρχαῖς τε καὶ νομοιοί). [Ἄλλὰ τοῦτο περὶ ἐμοῦ εἶναι ἀδύνατον, διότι μόλις ἤδη ἀνολαμβάνω τὴν ἀρχὴν: δύνασθε ὁμως νὰ μάθητε τὰς περὶ τούτων ἀρχάς μου:] ἐγὼ δηλ. νομίζω (=ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ) καὶ τώρα καὶ πρὸ πολλοῦ ὅτι εἶναι τὰ μάλιστα περιφρονητέος (ψεκτέος=κάμιστος) πᾶς ὅστις, ἐνῶ κυβερνᾷ (=εὐθύνων) μίαν ὀλόκληρον πόλιν (=πᾶσαν πόλιν) δὲν σκέπτεται

τὰ ἀριστα (=μὴ ἄπτεται τῶν ἀρίστων βουλευμάτων), ἀλλὰ ἐκ (180) φόβου τινός *ἔχει κλεισμένην (μαζευμένην) τὴν γλῶσσάν του* (:δὲν παρρησιάζεται)· καὶ ὅστις ἀντὶ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος νομίζει φίλον [τινά] *πολυτιμότερον ἀγαθὸν* (=μείζον), *τοῦτον δὲν ἐκτιμῶ ποσῶς* (ἦ: τοῦτον οὐδεμιᾶς τιμῆς ἄξιον λέγω [ὅτι εἶναι] =τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω). [Τὰς γενικὰς δὲ ταύτας ἀρχάς μου θὰ κυρώσω καὶ ἐμπράκτως], ἐγὼ δηλ.— ἄς εἶναι [δὲ] μάρτυς ὁ Ζεὺς ὁ αἰωνίως τὰ πάντα *ἐφορῶν* (=ὄρῶν)—οὔτε ἤθελον σιωπήσει, ἐὰν ἤθελον βλέπει ἐρχομένην πρὸς τοὺς πολίτας τὴν βλάβην ἀντὶ τῆς σωτηρίας, οὔτε *ἤθελον θεωρήσει* (=θείμην ἂν) ποτὲ ἄνδρα πολέμιον τῆς [πατρῴας] γῆς ὡς φίλον εἰς ἑμαυτόν, διότι *ἔχω ἐν τῷ νῶ* (:πρὸ ὀφθαλμῶν) τοῦτο, ὅτι *αὕτη ἡ πόλις* (πατρίς=ἦδε) εἶναι ἡ σφύζουσα [ἡμᾶς] καὶ ἐὰν πλέωμεν ἐπ' αὐτῆς οὐσης ὀρθῆς [καὶ οὐχὶ ἀνατετραμμένης] *ἀποκτιῶμεν* (190) *τοὺς ἡμετέρους φίλους* (=ποιούμεθα τοὺς φίλους) [ἦτοι, ὅταν ἔχη τις πατρίδα τότε καὶ μόνον ἔχει φίλους καὶ συγγενεῖς πρβλ. δημηγορίαν Περικλέους ἐν Θουκυδίδη Β', 60]. Διὰ τοιούτων ἐγὼ νόμων τὴν πόλιν ταύτην *προσπαθῶ νὰ μεγαλύνω* (:νὰ καταστήσω μεγαλυτέραν καὶ ἐνδοξοτέραν =σῶξω). Καὶ τῶρα *σύμφωνα πρὸς ταῦτα* (ἦ: διάταγμα σύμφωνον πρὸς τὰς ἐκτεθείσας ἤδη ἀρχάς μου=ἀδελφὰ τῶνδε) ἔχω κηρύξει πρὸς τοὺς πολίτας περὶ τῶν παίδων *τοῦ Οἰδίποδος* (=ἀπ' Οἰδίου=Οἰδίπου)· τὸν Ἐτεοκλέα μὲν, ὅστις μαχόμενος ὑπὲρ ταύτης τῆς (195) πόλεως ἀπόλετο, ἀφοῦ κατὰ πάντα ἠρίστευσεν *ἐν τῇ μάχῃ* [=δόρει· κυρίως διὰ τοῦ δόρατος] [ἐκήρυξα] καὶ νὰ ἐνταφιάσωσι καὶ *νὰ τελέσωσι πάσας τὰς νενομισμένας πρὸς τοὺς νεκροὺς σπονδὰς (ἐναγίσματα)* (=καὶ τὰ πάντα ἐφαγνίσαι), *αἵτινες προσφέρονται συνήθως εἰς τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν νεκρῶν καὶ διεισδύσωσι μέχρι αὐτῶν* (ἦ: ὅσαι ἀκολουθοῦσι τοὺς κάτω ἀρίστους νεκροὺς)· τὸν δὲ *ἄδελφόν* (=ξύναιμον) ἀφ' ἑτέρου τούτου, ἐννοῶ τὸν Πολυνείκη, *διότι οὗτος* (=ὅς) ἀπὸ (200) τῆς ἐξορίας ἐπανελθὼν ἠθέλησε μὲν καὶ τὴν πατρίαν γῆν καὶ τοὺς ἐγχωρίους (πολιούχους) θεοὺς διὰ πυρὸς νὰ καύσῃ *καθ' ὅλοκληρίαν* (:ἀπὸ κορυφῆς μέχρι θεμελίων=κατ' ἄκρας), ἠθέ-

λησε δὲ νὰ γενυθῆ **ἀδελφικοῦ μὲν αἵματος** (=κοινοῦ αἵματος), τοὺς δὲ [πολίτας] **νὰ ἐξανδραποδίση** (ἤ: νὰ ἀπάγη ὡς δούλους), τοῦτον λέγω ὅτι ἐγὼ ἔχω δημοσίᾳ κηρύξει εἰς τὴν πόλιν ταύτην **μῆτε νὰ θάψῃ τις προσφέρων κτερίσματα (ἀνικείμενα προσφιλῆ αὐτῷ ἔμψυχα ἢ ἄψυχα)** (=κτερίζειν) μῆτε νὰ θρηνησῇ τις, ἀλλὰ νὰ ἀφίνωσιν ἄθαρπτον καὶ νὰ ἴδωσι τὸ **σῶμα** (205) (τοῦ Πολυνείκου) (=δέμας) **καταφαγωμένον** (=ἔδεστον) καὶ κατεσπαραγμένον καὶ ὑπὸ τῶν ὀρνέων καὶ ὑπὸ τῶν κυνῶν. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἰδέα μου καὶ οὐδέποτε ὅσον τοῦλάχιστον ἐξαργατᾶται ἐξ ἐμοῦ (=ἐκ γ' ἐμοῦ) **θὰ τύχωσι μεγαλυτέρων τιμῶν** (:θὰ τιμηθῶσι μᾶλλον=τιμὴν προέξουσιν) **οἱ ἄδικοι** (=οἱ κακοὶ) ἀπὸ τοὺς δικαίους (=τῶν ἐνδίκων). Ἄλλ' **ἐάν τις** (=ὅστις) εἶναι φίλος εἰς ταύτην τὴν πόλιν, [οὗτος καὶ] νεκρὸς καὶ ζῶν θὰ τιμᾶται ἐξ ἴσου τοῦλάχιστον ἐπ' ἐμοῦ.

ΧΟΡΟΣ. Εἰς σὲ εἶναι ἀρεστὰ ταῦτα, ὦ υἱὲ τοῦ Μενοικέως Κρέον, [νὰ γίνωσι] ὡς πρὸς τὸν **δυσμενῆ** (ἐχθρὸν=δύσνον) καὶ τὸν φίλον (ὑπέρμαχον=εὐμενεῖ) εἰς ταύτην τὴν πόλιν, [ἄλλοι ὅμως ἄλλως περὶ τούτου κρίνουσι]. **Εἶναι δὲ δικαίωμα σου** (ἤ: δύνασαι δέ=ἐνεσί σοι) **ὡς νομίζω** (=που) **νὰ νομοθετῆς** (=νόμῳ χρῆσθαι) **οἰονδήποτε νόμον (θέλης)** (=παντί) καὶ περὶ τῶν θανόντων καὶ περὶ [πάντων ἡμῶν] ὁποσοὶ ζῶμεν.

ΚΡΕΩΝ. [Προσέξατε (=ὄρατε ἢ σκοπεῖτε) τώρα **πῶς θὰ** (215) **ἦσθε** (=ὅπως ἂν ἦτε=ὅπως ἔσεσθε) φύλακες τῶν [ὑπὸ ἐμοῦ] κεκηρυγμένων.

ΧΟΡΟΣ. Εἰς νεώτερόν τινα **ἀνάθες** (=πρόσθες) **νὰ ἐκτελέσῃ** (ἀναλάβῃ=βαστάζειν) **ταύτην τὴν φύλαξιν τοῦ πτώματος τοῦ Πολυνείκου** (=τοῦτο).

ΚΡΕΩΝ. Ἄλλὰ διὰ τὸν νεκρὸν τοῦλάχιστον εἶναι ἔτοιμοι σκοποὶ [μὴ ἀνησυχεῖτε].

ΧΟΡΟΣ. **Ἐάν λοιπὸν ἡ φύλαξις ἔχει ἀνατεθῆ εἰς ἄλλους** (ἤ: τοῦτου οὕτως ἔχοντος ἤ: τότε ἤ: λοιπόν=δητὰ) τί ἐκτὸς τούτων ἀκόμη ἐννοεῖς (διατασσεις) **μὲ ταύτην τὴν ἐντολὴν** (=τοῦτο).

ΚΡΕΩΝ. [Διατάσσω (=ἐπεντέλλω)] τὸ νὰ μὴ συγχωρῆτε

τοὺς ἀπειθοῦντας (= τοῖς ἀπιστοῦσιν) εἰς τὸ προκείμενον πρόσ-
ταγμά μου (= τάδε).

ΧΟΡΟΣ. Δὲν ὑπάρχει τις τόσοσ ἀνόητος, ὥστε νὰ (= ὅς)
(220) ἐπιθυμῇ νὰ ἀποθάνῃ.

ΚΡΕΩΝ. Καὶ ὄντως (= καὶ μὴν) ἡ ἀμοιβὴ βεβαίως [εἶναι]
αὕτη (δηλ. ὁ θάνατος), ἀλλ' ἔνεκα ἐλπίδων πολλάκις τὸ κέρδος
καταστρέφει (= διωλεσε· γνωμ. ἄορ.) τοὺς ἀνθρώπους.

ΦΙΛΑΞ. Ὡ βασιλεῦ, δὲν θὰ εἶπω μὲν *ὅτι* (= ὅπως) *ἔνεκα*
ταχύτητος (= τόχους ὑπο) *ἰκάνω* (= ἔχω ἔλθει) *ἀσθμαίνων*
(= δύσπνοος) *μετεωρίσας ἑλω φρόν πόδα* (ἢ: ταχέως βαδίσας·
ἢ: διότι οἱ πόδες ἔκαμον περὰ· χωρὶς νὰ πατώσι τὴν γῆν οἱ
πόδες μου=κοῦφον ἐξάρας πόδα). [Ἄλλὰ ἀσθμαίνων ἔχω ἔλθει],
διότι *αἱ φροντίδες* *πολλάκις* *μὲ ἔκαμαν νὰ σταθῶ* (ἢ: αἱ
(225) βασιανιστικαὶ σκέψεις πολλοὺς σταθμοὺς μοῦ ἐπέβαλον νὰ
κάμω, ἐρίστασάν με) *στρεφογυρίζων* (διαγράφων κύκλους· ἢ: κά-
μων στροφὰς=κυκλῶν ἑμαυτὸν) *εἰς διάφορα σημεῖα τῆς ὁδοῦ*
(= ὁδοῖς) *μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπιστρέψω*. Διότι πολλὰ μοὶ *ἔλεγεν*
(= ἠῦδα μυθουμένη· πλεονασμὸς) ἡ ψυχὴ «ταλαιπώρε, διατι-
πορεύεσαι *ἐκεῖ ὅπου* (= οἶ), εἰάν ἔλθῃς, θὰ τιμωρηθῆς»; «Δυσ-
τυχημένε, μένεις πάλιν; Καὶ εἰάν ὁ Κρέων θὰ μάθῃ *ταῦτα*
(τὰ ὅσα δηλ. ὀφείλῃς νὰ ἀναγγείλῃς) παρ' ἄλλου ἀνδρός, πῶς
συ βεβαίως δὲν θὰ αἰσθανθῆς ἄλλοσ (ἢ: πῶς σὺ βέβαια θὰ ἀπο-
(230) φύγῃς τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν);» *Τοιαῦτα ἀνακυκλῶν*
[κατὰ νοῦν] (ἢ: δέροναν μὲ τὸν νοῦν μου τοιαῦτα) *διέτρεχον*
[τὸν δρόμον] (= ἦν τον [τὴν ὁδόν]) ἀργὰ μόλις καὶ μετὰ βίας,
καὶ τοιουτοτρόπως βραχεῖα ὁδὸς γίγνεται μακρά. Ἐπὶ τέλους
ὅμως ὑπερίσχυσε [τὸ] νὰ ἔλθω ἐδῶ πρὸς χάριν σου καὶ μοιλονό-
τι θὰ ἀνακοινώσω *καθαρὸν μηδενικὸν* (= τὸ μηδέν) [ὡς πρὸς
τὸ πρόσωπον τὸ ἐκτελέσαν τὴν πράξιν] θὰ εἶπω ὅμως [τὴν ἐκ-
τελεσθεῖσαν πράξιν]. διότι ἔρχομαι κρατούμενος σφιγκτὰ ἀπὸ
(235) τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν ἤθελον πάθει ἄλλο, πλὴν τὸ πεπερω-
μένον.

ΚΡΕΩΝ. Ἄλλὰ τί συμβαίνει, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ἔχεις
ταύτην δὰ τὴν ἀθυμίαν;

ΦΥΛΑΞ. Θέλω νά σοι εἶπω πρῶτον ὅτι ἀφορᾷ ἐμέ [ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα] **τὴν ταφὴν δηλ. τοῦ νεκροῦ** (=τὸ γὰρ πρᾶγμα) οὔτε ἔξετέλεσα, οὔτε εἶδον τις ἦτο **ὁ ἐργάτης** (=ὁ δρῶν), οὐδὲ (240) δικαίως ἤθελον πέσει εἰς κακόν τι.

ΚΡΕΩΝ. Ἀλήθεια, ὥραϊα **σκοπεύεις τὸν στόχον σου** (:θαυμαστά σημαδεύεις εἰς τὸν στόχον σου, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου σου=στοχεῖ) καὶ περιχαρᾶκῶνεςαι ὀλόγυρα ἀπὸ τοῦ πράγματος [διὰ νὰ μᾶς πείσης ὅτι εἶσαι ἀθῶος] φαίνεσαι δὲ ὡς νὰ θ-λης νὰ ἀναγγείλης **σοβαρόν τι** (=ένον τι).

ΦΥΛΑΞ [Ναί, ζητῶ νὰ ἀσφαλισθῶ], διότι **τὰ δυσάρεστα** (=δεινὰ) βεβια προξενοῖσι πολὺν **φόβον** (=ὄκνον)

ΚΡΕΩΝ. Λοιπὸν δὲν θὰ εἴπης τέλος πάντων, **ἔπειτα θὰ κρημνισθῆς** (ἦ: καὶ ἔπειτα νὰ κρημνισθῆς ἀπ' ἐδῶ = ἀπαλλαχθεὶς ἄπει= ἀπαλλαχθήσει ἢ ἄπει);

(245) ΦΥΛΑΞ. Καὶ λοιπὸν σοὶ λέγω· ἀφοῦ ἔθαψέ τις τὸν νεκρὸν προ ὀλίγου ἀπῆλθε καὶ ἀφοῦ **ἐπασπάλισε** (=παλύνας) **ἐπὶ τοῦ σώματος** (=ἐπὶ χρωτὶ) **ξηρὴν** (=διψίαν) κόνιν καὶ ἔξετέλεσε **τὰ νενομισμένα** (=ἄχρη) (ιερά: ἦτοι τὰς ἐν στίχῳ 430 ἀναφερομένας χροάς).

ΚΡΕΩΝ. Τί λέγεις, τίς ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἦτο ὀτολμήσας ταῦτα;

ΦΥΛΑΞ. Δὲμ γνωρίζω· διότι ἐκαὶ οὔτε **σκαπάνης** (ἄξίνης, τσάπας=γενῆδος) ὑπῆρχε που κτύπημα, οὔτε χῶμα ἐκβεβλημένον (250) διὰ δικέλλης· ἀλλ' ἦ σκληρὰ (=στύφος) γῆ καὶ χέρσος ἦτο **ἄσχιτος** (:μὴ διεσρηγμένη=ἀρρώξ) οὐδὲ κεχαρῆγμένη διὰ τροχῶν ἀμάξης, ἀλλ' ἄγνωστός τις ἦτο **ὁ πράξας** (:ὁ ἐργασάμενος =οὐργάτης) [ταῦτα]· **μόλις** (=ὀλως) δὲ ὁ πρῶτος σκοπὸς τῆς ἡμέρας ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς: [τὸν τρόπον τοῦ ἐνταφιασμοῦ] εἰς πάντας **ἐφάνη (παρουσιάζετο) θαῦμα δυσεξήγητον** (ἦ: πάντας κατεῖχε ὀδυνηρὰ κατὰπληξίς=πᾶσι θαῦμα δυσ εἰς παρῆν). Διότι (255) ὁ μὲν νεκρὸς (νέκυς) εἶχε γίνεαι ἀφινῆς οὐχὶ μὲν **τυμβόχωστος** (:κεχωσμένος ἐντὸς τάφου), ἀλλὰ λεπτὴ κόνις ὑπῆρχεν ἐπάνω ὡς ἕαν τις ἤθελεν νὰ ἀποφύγη **τὸ μίασμα** (:τὸ τῆς ἀσεβείας ἔγκλημα)· **ἔχνη** (=σημεῖα) δὲ οὔτε ἀγρίου τινὸς θηρίου, οὔτε

κυνός τινος ἐλθόντος, οὐδὲ σπαράξαντος ἐφαίνοντο (ἦτοι : οὔτε ἴχνη βημάτων ἀγρίου τινός θηρίου ἢ κυνός ἐφαίνοντο, οὔτε ἴχνη σπαραγαυῶν δι' ὀνύχων καὶ ὀδόντων). Λόγῳ *θορυβῶ-* (260) *δεις διημείβοντο* (=ἐρρόθουν ἐν ἀλλήλοισι) *ἀπειλητικοί* (=κακοί), διότι φύλαξ ἤλεγχε φύλακα, καὶ ἐπὶ τέλους (=τελευτῶσα) θά κατέληγε τὸ πρᾶγμα ἐς ἀμοιβαῖον ξυλοκόπημα, [ἐὰν δὲν ἤμεθα ἔτοιμοι καὶ μύδρους κλ. ἰδὲ στίχ. 264], οὐδὲ ὑπὸ χεῖρας, ὅστις ἔμελλε νὰ παρεμποδίση [τὸ ξυλοκόπημα]· διότι εἰς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἦτο [κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων] ὁ δράστης καὶ οὐδείς ἀπεκαλύπτετο *προφανῶς ὡς ἔνοχος* (=κοῦδεις ἐναργής), ἀλλ' *ἰσχυρίζετο ὅτι οὐδὲν ἐγίνωσκε περὶ τοῦ πράγματος* (=ἀλλ' ἔφευγε [τὸ] μὴ εἰδέναι). ἤμεθα δὲ ἔτοιμοι καὶ πεπυρακτωμένους σιδήρους νὰ σηκώσωμεν διὰ τῶν χειρῶν καὶ διὰ μέσου τοῦ πυρός (265) νὰ βαδίζωμεν [ὅπως διὰ τῆς θεοκρισίας ἀποδείξωμεν τὴν ἀθωότητά μας], καὶ θεοὺς νὰ ὀρκιζώμεθα τὸ ὅτι οὔτε ἐπράξαμεν [τοῦτο] οὔτε ὅτι ἐγνωρίζομεν ἀσφαλῶς περὶ τινος, [οὔτε] διαναθηέντος οὔτε ἐκτελέσαντος τὸ πρᾶγμα. Ἐπὶ τέλους δέ, ὅτε ἐκ τῶν ἐρευνητῶν ἡμῶν οὐδὲν ἐπὶ πλέον προέκυπτε, λέγει τις *εἰς* (δηλ. δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖος), ὅστις *ἠνάγκασε* (=προὔτρυνε) νὰ (270) *κλίνωμεν* ἐκ φόβου τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἔδαφος· διότι δὲν *ἠδυνάμεθα* (=εἴχομεν) οὔτε νὰ ἀντιλέγωμεν, οὔτε [ἐγνωρίζομεν (=εἴχομεν)] *τί, ἐὰν ἐπράττομεν* (=ὅπως δεῶντες), *ἠθέλομεν πράξει καλῶς* (:ἠθέλομεν σωθῆ=καλῶς πράξαιμεν = σωζοίμεθα). Ἦτο δὲ ἡ πρότασις (=ὁ μῦθος) ὅτι *ἔπρεπε νὰ ἀναφέρωμεν εἰς σέ* (=ὡς ἀνοιστέον εἶη σοι=ὡς δεῖ ἀναφέρειν σοι) τὸ γεγονός (275) *τοῦτο καὶ οὐχὶ νὰ κρύπτωμεν. Καὶ ἡ πρότασις αὕτη* (=καὶ ταῦτα) ὑπερίσχυσε καὶ ἐμὲ τὸν δυστυχῆ καταδικάζει (=καθαίρει ὁ κληρὸς (=πάλος) ταύτην τὴν καλὴν τύχην (:τοῦτο τὸ λαχεῖον) τῆς ἀναγγελίας δηλ. τοῦ πεπραγμένου) νὰ λάβω. Ἐγὼ δὲ ἔλθε, ἀκουσίως [πρὸς ὑμᾶς (=ὑμῖν)], *οἵτινες δυσσαρέστως βλέπετε τὴν ἀκουσίαν παρουσίαν μου* (=οὐχ ἔκοῦσιν), εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, διότι οὐδείς ἀγαπᾷ ἄγγελον δυσσαρέστων εἰδήσεων.

· ΧΟΡΟΣ. Βασιλεῦ, ἀλήθεια (=τοί) *πρὸ πολλοῦ* (:ἀπὸ πολ-

λήν ὄραν, δηλ. ἀπ' ἧς στιγμῆς τὸ ἤκουσα=πάλαι) ἐγὼ σκέπτομαι κατ' ἑμαυτὸν (ἢ: δέρονει ὁ λογισμὸς μου=ἡ ξύννοια βουλεύει ἔμοι) μήπως τὸ ἔργον τοῦτο καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν προεκλήθη (=καὶ θεήλατον.)

(280) ΚΡΕΩΝ Σιώπησον (:σκασμὸς=παῦσαι) πρὶν καὶ με παροργίσῃς (ἢ: πρὶν μοῦ ἀνάψῃς ἀκόμη περισσότερον τοὺς καπνοὺς = πρὶν καὶ με ὀργῆς μεστῶσαι) διὰ τῶν λόγων σου (=λέγων) μήπως καίπερ γέρων ὢν (=γέρων [ᾶν]) εὐρεθῆς συγχρότως καὶ μωρός. Διότι λέγεις πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἀνέχεται τις [νὰ ἀκούῃ], λέγων ὅτι οἱ θεοὶ ἔλαβον πρόνοιαν περὶ τοῦτου τοῦ νεκροῦ· ποῖον ἐκ τῶν δύο: 1) ἔθαπτον αὐτόν, διότι ἔξαιρετικῶς (285) ἐτίμων ὡς εὐεργέτην, αὐτόν, ὅστις ἦλθε νὰ κατακαύσῃ τοὺς περὶ τὰς τέσσαρας πλευρὰς κίονας ἔχοντας (: τοὺς περιστύλους ἢ περιπέτρους) ναοὺς, καὶ τὰ ἀφιερῶματα καὶ νὰ καταπατήσῃ (=διασκεδῶν) τὴν χώραν ἐκείνων [τῶν πολιούχων θεῶν] καὶ νὰ καταλύσῃ τοὺς νόμους· ἢ 2) βλέπεις ὅτι οἱ θεοὶ τιμῶσι τοὺς κακούς: Ἀδύνατον εἶναι [τοῦτο, ὅπερ ὑποπτεύετε]. Ἀλλὰ τὰ γενόμενα (=ταῦτα [τινὲς ἐκ τῶν πολιτῶν (=πόλεως ἄνδρες]) (290) ἐπιθύροισον (ἐμουρμουσόριζον = ἐρρόθουν) ἐναντίον ἐμοῦ ἀπὸ τὴν σιανοχωρίαν των (=μόλις φέροντες=χαλεπῶς φέροντες) [διὰ τὴν ἀνοδὸν μου εἰς τὸν ἵθρον] ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς βασιλείας μου (=καὶ πάλαι) κρυφὰ σεῖοντες τὴν κεφαλὴν, οὐδέ, ὅπως ἦτο δίκαιον (=δικαίως), εἶχον τὸν τράχηλον ὑπὸ τὸν ζυγόν [μου], ὥστε νὰ σέβωνται ἐμέ· εἶμιαι ἄκραδάντως πεπεισμένους (=ἔξεπίσταμαι καλῶς) ὅτι οἱτοὶ οἱ φύλακες (=τούτους) ἔχουσι ἐκτελέσει ταῦτα (: τὴν πράξιν αὐτὴν ἐδῶ, τὴν ταφήν δηλ. =εἰργάσθαι τάδε), διότι παρσούρησαν διὰ δωροδοκίας (=παρηγγμένους μισθοῖσι) ὑπὸ τούτων τῶν δυσηρεστημέ- (295) νων (=ἐκ τῶνδε)· διότι σὺδεμία συνήθεια (:κατασκευάσμα =οὐδὲν νόμισμα) ἀνεπτύχθη παρὰ τοῖς ἀνθρώποις [τόσον (=οὕτω)] φθοροποιᾶ (=κακῆ), ὁποῖα ἢ τοῦ ἀργύρου· οὗτος ὁ ἀργυρος (=τοῦτο· κυρίως: τοῦτο τὸ νόμισμα) καὶ πόλεις καταστρέφει, οὗτος ἀνθρώπους ἐκ τῶν οἰκιῶν των ἐκδιώκει, οὗτος κατηχεῖ (=ἐκδιδάσκει) καὶ διαστρέφει (: μεταβάλλει) τὸν χρο-

στὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων (= βροτῶν) ὥστε νὰ σιγῶνται (= ἴστασθαι) πρὸς αἰσχρὰ πράγματα, ἔδειξεν δὲ εἰς τοὺς ἀν- (300)θρώπους νὰ καταγίνονται (= ἔχειν) μετὰ πονηρίας καὶ νὰ ἔχωσι πᾶν ἀσεβὲς αἶσθημα (φρόνημα). Ὅσοι δὲ ἀγοραζόμενοι (: λαμβάνοντες μισθόν, ἀντι ἀμοιβῆς = μισθαρονοῦμενοι) διαπρατ- τουσιν (= ἤνυσαν) ταῦτα (τὰ κακὰ δηλ. τὰ ἐκ τοῦ ἀργύρου προερχό- μενα) μετὰ πάροδον χρόνου τέλος πάντων κατορθώουσιν (= ἔξέ- πραξάν), ὥστε (= ὡς) νὰ δώσωσι λόγον τῶν πράξεών των (: νὰ τιμωρηθῶσι). Ἄλλ' ἐὰν βεβαίως ὁ Ζεὺς τυγχάνει ἀκόμη σεβα- σμοῦ παρ' ἐμοῦ, ἤξευρε τοῦτο καλῶς, σοὶ ὁμιλῶ δὲ μεθ' ὄρκου (305) (= ὄρκιος), ἐὰν μὴ παρουσάσητε (= ἐκφανεῖτ') ἐνώπιόν μου ἀνακαλύψαντες τὸν αἰτιουργόν (= τὸν αὐτόχειρα) ταύτης τῆς ταφῆς, δὲν θὰ εἶναι ἀρκετὸς δι' ὑμᾶς ἀπλοῦς θάνατος (= οὐχ' ὑμῖν Ἄδης μοῦνος ἀρκέσει) πρὶν ἂν ζῶντες κρεμασμένοι [ἀπὸ σχοινίου] φανερώσῃτε τὸν δράστην τῆς προκειμένης θρα- (310)σύτης (ἀθεμιτουργίας) (= τήνδε τὴν ὕβριν), ἴνα, ἤξεύρον- τες, πόθεν πρέπει νὰ λαμβάνητε τὸ κέρδος, ἀρπάζητε τοῦ λοι- ποῦ (= τὸ λοιπὸν) καὶ μάθητε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε (: ἐπι- διώκητε = φιλεῖν) τὸ κέρδος διὰ παντὸς τρόπον ἢ μέσον (= ἔξ ἅπαντος)· διότι δύνασαι νὰ ἴδῃς ὅτι οἱ περισσότεροι βλά- πτονται ἐκ τῶν αἰσχρῶν κερδῶν (= λημμάτων) παρὰ σφίζονται (ὠφελοῦνται).

ΦΥΛΑΞ. Θὰ [μοι] ἐπιτρέψῃς νὰ εἶπω τι ἢ στραφεῖς νὰ (315) ἀπέλθω ἔτσι (δηλ. ὡς ἔχω ἀναπολόγητος, ἀνευ ἄλλης ἐξε- τάσεως τοῦ πράγματος (= οὔτω) ;

ΚΡΕΩΝ. Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἀκόμη καὶ τώρα ὁ λόγος σου- με δусаρεστεῖ ;

ΦΥΛΑΞ. Εἰς τὰ ὅσα ἢ εἰς τὴν ψυχὴν σὲ λυποῦσι ταῦτα ;

ΚΡΕΩΝ Καὶ πῶς ἐξετάσεις (ἰχνηλατεῖς ἢ καινῶν εἶσαι σύ; ὅστις ἐξετάσεις = τί δαὶ θυμίζεις), ποῦ ἔχει τὴν ἔδραν αὐτῆς ἢ λύπη μου ;

ΦΥΛΑΞ. Ὁ ἐργάτης [τῆς ταφῆς] λυπεῖ σε κατὰ τὴν ψυχὴν, ἐγὼ δὲ κατὰ τὰ ὅσα.

(320) ΚΡΕΩΝ. Οἴμοι, πῶς φαίνεσαι ὅτι εἶσαι γεννημένος φλύαρος (=λάλημα);

ΦΥΛΑΞ [Ἴσως εἶμαι φλύαρος], ἀλλὰ ἀσφαλῶς αὐτὴν τοῦλάχιστον τὴν προῶξιν οὐδέποτε ἔχω διαπράξει (=οὐ ποιήσας εἰμί)

ΚΡΕΩΝ. Καὶ μάλιστα (=καὶ ταῦτα) ἔχεις διακυβεύσει (=προδοῦς [εἶ]) τὴν ζωὴν (=τὴν ψυχὴν) ἀντὶ χρημάτων.

ΦΥΛΑΞ. Φεῦ! Ἀλήθεια [εἶναι] φοβερόν πράγμα καὶ νὰ ἔχη ἡμαρταμένην κρίσιν (: καὶ νὰ πλανᾶται ἐν τῇ κρίσει του=καὶ ψευδῇ δοκεῖν), ὅστις τοῦλάχιστον ἀποφασίζει (:ιδίδει διὰ τῆς ἀποφάσεώς του τὴν κρίσιν, δηλ. τὴν κρίσιμον λύσιν εἰς οἰονδήποτε φλέγον ζήτημα=ὅ δοκεῖ.)

ΚΡΕΩΝ. Λογοπαίκτη (: εὐφρολόγει=κόμψευε) τώρα μὲ τὸ δοκεῖν (: μὲ τὴν λέξιν κρίσιν)· ἀλλ', ἐὰν δὲν θὰ μοὶ δείξητε τοὺς (325) πράττοντας ταῦτα, θὰ διακηρύξητε (=ἐξερεῖτε· ἐξαγορεύω) ὅτι τὰ διὰ σκοτίων καὶ ἀνάνδρων μέσων ποριζόμενα κέρδη προξενοῦσι συμφοράς.

ΦΥΛΑΞ. Ἄλλ' ἢ πρωτίστη μου εὐχὴ εἶναι νὰ εὐρεθῇ ὁ δράστης· ἐὰν δὲ βέβαια συλληφθῇ καὶ ἂν μὴ, διότι ἡ τύχη θὰ λύσῃ (=χορνεῖ) τοῦτο, οὐδαμῶς θὰ ἴδῃς σὺ ἐμὲ ἐδῶ ἐπανελθόντα, διότι καὶ τώρα παρὰ τὰς προσδοκίας μου καὶ τοὺς ὑπολογισμούς μου (=ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς) σωθεῖς ὀφείλω εἰς τοὺς θεοὺς πολλὴν χάριν.

α' ΣΤΑΣΙΜΟΝ (332-375)

ΧΟΡΟΣ

Στροφή α'. Πολλὰ [εἶναι] τὰ ἐμπληκτικὰ (θαυμαστά=δεινά,) ἀλλ' ὁμως (=καὶ) οὐδὲν [ὑπάρχει] τὸ προκαλοῦν τὴν μεγαλυτέρην κατάπληξιν [διὰ τὸ ὑπέροσφον καὶ ὑπέροτλον] ἀπὸ τὸν ἀνθρώπων. Οὗτος δ' ἐξ ὄλων θαυμαστότατος ἀνθρώπος (=τοῦτο) καὶ (335) διαπεραιούται ἐς τὰ βάθη τοῦ πολιοῦ πελάγους (ἢ: διαπερᾶ τὸ πολιοῦν πέλαγος=πέραν πόντου χορνεῖ) ἐν καιρῷ θυελλώδους (:τρικυμώδους) νότου, ὑποβρύχιος ὑπὸ τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα πηροῦνται γόρω τον (=περιβρυχίσι περῶν ὑπ' οἴδμασιν), καὶ τὴν

μεγαλειοτάτην [τὸ μὲν ὡς πρεσβυτάτην ἄτε γενομένην μετὰ τὸ Χάος καὶ γεννήσασαν τοὺς ἄλλους θεοὺς, τὸ δὲ ὡς παμφῶτιν, ἦτοι ὡς τὰ πάντα τρέφουσιν] ἐκ τῶν θεῶν, τὴν Γῆν, τὴν αἰοσίαν (= ἄφθιτον, τὴν οὐδέποτε ἀποκείμενους [νὰ φέρη καρπούς]) (340) καταπονεῖ πρὸς ἰδίαν ὀφείλειαν (= ἀποτρέπεται), περιστρεφόμενων [βουσοτροφηδόν] (= ἄλλομένων) τῶν ἀρότρων ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἀροτριῶν [αὐτῆν] (= πολεύων) διὰ τῆς ἱππικῆς γενεᾶς (: δι' ἵππων καὶ ἡμιόνων).

Ἀντιστροφὴ α'. — Καὶ τὸ γένος (= φῶλόν τε) τῶν ἑλαφρονόων (: ἑλαφρομνάων) πτηνῶν (= ὄρνιθων) καὶ τὰ σμήνη (345) (= ἔθνη) τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ τὴν ἐν τῷ πόρῳ [ἐλάσσοχουσαν] θαλασσίαν φύσιν (ἢ: καὶ τὰ θαλασσίνα) περιβαλὼν (= ἡμριβαῖ ὄν) ὁ πολυμήχανος (περίνοος = περιφραδῆς) ἀνὴρ διὰ δικτύων νηματοπλέκτων (= σπείραισι δικτυοκλώστοις) ἀπάγει [ἀπὸ τῆς ἐνέδρας του] (= ἄγει). Γίνεται δὲ κύριος (= κρατεῖ) δι' ἐντέχων μηχανημάτων (= μηχαναῖς) τῶν ἀροδοιαιτῶν θηρίων (= ἰγροῦλου θηρός) καὶ δαμάζει πρὸς ἴδιον ὄφειος (= ὀγμαίεται τε) διὰ [τοῦ χαλινοῦ καὶ] τοῦ περὶ τὸν λαίμον ζυγοῦ τὸν λάσιον (350) αὐχένα ἔχοντα ἵππον καὶ τὸν ὄρεσίβιον ἀκαταπόνητον ταῦρον.

Στροφὴ β'. Πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ γλῶσσαν (= καὶ φθέγμα) καὶ κόσμον ἰδεῶν (= φρόνημα) πετῶντα ταχὺν ὡς ἄνεμος (= ἀνεμόεν) ἐδίδαξεν ὁ εἰς ἄνθρωπος τὸν ἄλλον (= ἐδιδάξατο) καὶ [ἀνέφλεξε ὁ εἰς ἄνθρωπος πρὸς τὸν ἄλλον (= ἐδίδαξατο)] τὴν ὁρμὴν (: ἐπιθυμίαν, τάσιν) πρὸς ἰσορροπίαν κοινωσίας (: τοῦ κατ' ἄστυ νήμεσθαι = ἀστυνόμους) καὶ [ἐδίδαξεν ὁ εἰς ἄνθρωπος τὸν (355) ἄλλον] [τοὺς τρόπους] νὰ ἀποφεύγῃ (= φεύγειν) τὰς προσβολὰς (= βέλη) τῶν παγετῶν τῶν καθιστιῶτων ἀφόρητον τὴν ἐπὶ αἴθριον οὐρανὸν διανυκτέρεσιν (= δυσαύλων) καὶ τὰς [προσβολὰς] τῶν ὄραθαιῶν βροχῶν (= δύσομβρα βέλη) (360) παμμήχανος (: ἐν πᾶσι μηχανὰς ἐξευρίσκων = παντοπόρος) ! ἀμήχανος (: ἀπόλος = ἄπορος) εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν μελλόντων νὰ γίνωσι (= ἐπ' οὐδὲν τὸ μέλλον) ἔρχεται τοῦ θανάτου μόνον (= "Αἶδα μόνον) τρόπον ὑπεκρυψῆς (= φεῦ-

ξιν) δὲν θὰ παρῶσχη εἰς ἑαυτὸν (= οὐκ ἐπάξεται)· τρόπους ὁμως ἀποφυγῆς ἀθεραπειύων (= ἀμηγάνων) νόσων ἔχει ἐξεύρει.

(365) Ἄντιστροφὴ 6'. Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν (= ὑπὲρ ἐλπίδα) ἔχων [ὁ ἄνθρωπος] ἐξόχως ἀνεπτυγμένον (= σοφόν τι) τὸ τάλατον τῆς ἐφουρητικότητος μηχανημάτων (= τὸ μηχανόεν τέχνας), ἄλλοτε μὲν βαδίξει (= ἔρπει) πρὸς τὸ κακόν, ἄλλοτε δὲ πρὸς τὸ ἀγαθόν· ἐὰν τιμᾶ (= γεραίρων) τοὺς νόμους τῆς χώρας καὶ τὸ δίκαιον τὸ κεκρωμένον δι' ὄρκων πρὸς τοὺς θεοὺς (προβλ. συνθήκας, ὄρκους πολιτῶν, ἀρχόντων) (= θεῶν ἔνορκον δίκαιον) ἴσταται ὑψηλὰ ἐν τῇ πόλει (: κατέχει ὑψηλὴν θέσιν ἐν (370) τῇ πόλει ἢ: εἶναι περιβλεπτος πολίτης = ὑψίπολις [ἔστι]), ἄπατρις [δὲ εἶναι (= δ' ἔστι) ἐκεῖνος] (= ἀπολις), ὅστις ἀναστρέφεται ἐν τῷ κακῷ (: ὅστις ἔχει περιπτυχθῆ τὴν ἀνηθικότητα = ὅτι τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι), ἵνα ἰκανοποιῇ τὴν αὐθάδειάν του (= τόλμης χάριν). Εἴθε μῆτε σόνοικος (= παρῆστιος) νὰ μοί γίνῃ μῆτ' ε πολιτικῶς ὁμόφρων (= ἴσον φρονῶν), ὅστις (375) πράττει ταῦτα (τὰ μὴ καλὰ δηλ.).

Β' ΕΠΙΣΟΔΙΟΝ (376-581)

Αὐτὸ ἐδῶ [εἶναι] θαῦμα ἀπίστευτον (= τέρας), θεόπεμπτον (= δαιμόνιον), ὡς πρὸς (= ἐς) τὸ ὁποῖον εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ (: πρὸ τοῦ ὁποῖου δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου = ἐς δαιμόνιον... τότε = δαιμόνιον τέρας ἔστι τότε, ἐς δ ἀμφινῶ)· πῶς, ἐγὼ γνωρίζω ὅτι αὕτη δὰ εἶναι ἡ παῖς Ἄντιγόνη (= τήνδε [οὖσαν] πῖδα Ἄντιγόνην) νὰ ἀντεῖπω ὅτι δὲν (380) εἶναι (= οὐκ εἶναι); Ὡ δυστυχῆς καὶ δυστυχοῦς πατρός Οἰδίποδος, τί τέλος πάντων [νὰ συμβαίῃ]; Δὲν σὲ φέρουσι λοιπόν, ἄν δὲν ἀπατῶμαι (= ποῦ) διότι παρῆβαινες τοὺς νόμους τοῦ βασιλέως καὶ διότι συνελήφθης ἐπ' αὐτοφώρῳ (= καθελόντες) διαπράττουσα ἔργον ἁσύνετον (: ἐν ἄφρονι καταστάσει· ἄφρονα πράττουσα = ἐν ἀφροσύνῃ).

ΦΥΛ. Ἐκείνη ἣτις ἔχει κάμει τὸ ἔργον εἶναι αὕτη ἐδῶ (= ἦδε)· (385) ταύτην συνελάβομεν θάπτουσαν. Ἄλλὰ ποῦ εἶναι ὁ Κρέων;

ΧΟΡ. Ἴδου ἐκεῖνος (= ὅδε) ἔρχεται πάλιν (ἄφορρος) (πρὸς ἡμᾶς) ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ οἴκου του (= ἐκ δόμων) ἐπικαίρως (εἰς κατάλληλον στιγμήν = εἰς δεον).

ΚΡ. Τὴ δὲ εἶναι (: τί τρέχει); Μὲ ποῖον τεχναῖον περιστατικὸν (= ποία τύχη) συνέπεσεν ἢ, ἐπαυθα παρουσία μου (ἡ ἰσόχρονος ἦλθον, ἐνεφανίσθη = ξύμμετρος προύβην):

ΦΥΛ. ὦ βασιλεῦ, οὐδὲν οἱ θνητοὶ δι' ὄρκου δύνανται νὰ ἀρνηθῶσι [ὅτι δὲν θὰ γίνῃ]: διότι ἡ δευτέρα σκέψις (: ἡ ἐπισοῦσα γνώμη = ἡ πίνουσα) διαψεύδει τὴν [προτέραν] ἰδέαν (390) παραδείγματος χάριν (= ἔπει) ἐγὼ διελάου (διεκρίττον = ἐξηύχουν) ἕνεκα τῶν ἀπειλῶν σου, διὰ τῶν ὁποίων τότε ὑπέστην ἀνεμοζάλην (: ἔπαθον τῶν παθῶν μου τὸν ταραχόν = ἔχειμάσθη) ὅτι δυσκόλως (= οχολῆ) τέλος πάντων θὰ ἔλθω ἐδῶ. Ἀλλά, ἐπειδὴ (= γάρ) ἡ χαρὰ ἡ ὑπερβαίνοσα τὴν προσδοκίαν (= ἐκτός [ἐλλίδων]) καὶ παρὰ τὴν προσδοκίαν οὐδόλως ὁμοιάζει κατὰ τὸ μέγεθος πρὸς ἄλλην ἡδονὴν (: εἶναι μεγαλύτερα πάσης ἄλλης ἡδονῆς = οὐδὲν ἔοικεν ἄλλῃ ἡδονῇ μῆκος), ἔχω ἔλθει ἂν καὶ ἔχω δι' ὄρκων ἀρνηθῆ (= καίπερ ὧν ἀπώμοτος δι' ὄρκων) [ὅτι (395) δὲν θὰ ἐπανέλθω], ὀδηγῶν ταύτην δὰ τὴν κόρην, ἣτις συνέκλιφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ (= κατηρέθη) ἐπιτελοῦσα κανονικῶς (ἐν τάξει) τὴν ταφήν (= τάφον κοσμοῦσα). Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει (= ἐνθάδ') κλήρωσις δὲν ἐγένετο, ἀλλ' εἶναι τὸ εἶδῆμα (= θοῦρμαιον) τοῦτο δὰ ἰδικόν μου, [καί] οὐχὶ ἄλλου. Καὶ τώρα, ὦ βασιλεῦ, ἀφοῦ παραλάβῃς ταύτην σὺ ὁ ἴδιος, ὅπως θέλεις [δηλ. κατὰ τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν σου, ἰδὲ στιχ. 307] καὶ ἀνάγκους (= κοῖνε) καὶ ἐξέταξε· ἐγὼ δὲ δικαιούμαι νὰ (400) ἀπαλλαγθῶ ἐλευθέρως ἀπὸ ταύτας τὰς ποινὰς [τὰς συναφεῖς πρὸς τὴν προκειμένην πράξιν] (= τῶνδε κακῶν).

ΚΡ. Φέρεις δὲ ταύτην δὰ μὲ ποῖον τρόπον (= τῷ τρόπῳ ποῦ (= πόθεν = ποῦ) συλλαβῶν [αὐτήν];

ΦΩΛ. Αὕτη ἔθαπτε τὸν ἄνδρα· ἡξεύρεις πάντα.

ΚΡ. Ἀληθῶς καὶ ἐννοεῖς (= ξυνεῖς) εὐκρινῶς (= ὀρθῶς) τὴν σοβαρότητα τῶν λεγομένων σου) καὶ λέγεις μετὰ τοῦ διαυγοῦς (= ὀρθῶς), ὅσα λέγεις;

ΦΥΛ. [Καὶ ἐκτριβῶς ἐννοῶ καὶ λέγω ἐν συνειδήσει (=καὶ ξυνίημι [ὄρθως] καὶ λέγω ὄρθως) διότι εἶδον ταύτην νὰ θάπητῃ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον σὺ ἀπηγόρευσας, δηλ. τὸν νεκρόν· ἄρα γε (405) καθαρὰ καὶ ξίστερα λέγω [σοι];

KP. Καὶ πῶς θὰ ἐθεάθη (=ὄρωται) καὶ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ (=κἀπίληπτος ἠρόθη=ἐλήφθη ἐπὶ τῇ πράξει);

ΦΥΛ. Τὸ προᾶγμα (: ἡ ὑπόθεσις) ἦτο τοιοῦτον· μόλις (= ὅπως) δηλαδὴ (=γάρ) [ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι φύλακες, οἵτινες ἐναγώνιοι εἶχον σπεύσει πρὸς συνάντησίν μου ἐπινερχομένον] ἐπανήλθομεν (=ἦκομεν) [εἰς τὸν τόπον, ὅπου τὸ πτώμα], ἀφοῦ ἠπειλήθημεν ὑπὸ σοῦ τὰς φοβερὰς ἐκεῖνας ἀπειλὰς, σαρώσαντες (=σῆσαντες) πᾶσαν κόριν, ἣτις ἐκάλυπτε (=κατεῖχε) τὸν νεκρόν, (410) καὶ τὸ ἀποσιάζον ἐκ σήψεως σῶμα τοῦ νεκροῦ (=μηδῶν τε σῶμα) ἀπογυμνώσαντες (=γυμνώσαντες εὖ) ἐκαθήμεθα ἐν ταῖς κορυφαῖς βράχων [=ἄκρων ἐκ πάγων=ἐν ἄκροις πάγοις ἢ : μᾶλλον εἰς τὰ πλευρὰ τῶν βράχων] ὑποκείμενοι εἰς τὸν ἀνεμὸν τὸν πνεόντα ὀπισθεῖ [ἦτοι ἔχοντες τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸν ἀνεμὸν καὶ προφυλαγμένοι ἀπ' αὐτοῦ=ὑπῆνευοι] ἵνα ἀποφύγωμεντὴν ἀπ' αὐτοῦ [τοῦ μυδῶντος σώματος]; δυσωδίαν, μήπως [αὕτη ἢ δυσωδία] προσβάλη [τὰς δῖνας ἡμῶν], [καὶ ἐκαθήμεθα] ἐργουχοῦντες (: ἄγρυπνοι=ἐγερτὶ) παρορμῶν ἀνῆρ ἄνδρα (ἢ : παροαινοῦντες ἀλλήλους) μὲ ὑβριστικὰς (=ἐπιροδοῖς κακολογίας (παληόλογα=κακοῖσιν) μήπως τις (=εἷ τις· πλαγ. ἐρωτ.) ἤθελεν ἀμελήσει (=ἀκηδήσοι) ταύτης τῆς ἐπιτόνου [ὡς ἐκ τοῦ θάλλου καὶ τῆς κακοκοσμίας] φρουρήσεως (=τοῦδε πόνου). Ταῦτα συν- (415) ἐβαινον τοσοῦτον χρόνον, ἕως ὅτου (=ἔστε) ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ (=ἐν αἰθέρι μέσῳ) ἐστάθη ὁ λαμπρὸς τοῦ ἡλίου κύκλος καὶ ὁ κάσων (=καῦμα) ἔκαιε. Καὶ τότε ἐξαίφνης ματωδῆς κατιαγίς (=τυφῶς) σηκόσασα (=αἵερας) ἀπὸ τῆς γῆς ἀνεμοστρόβιλον (=σκηπτόν), πληγὴν θεϊκὴν, (θεομηνίαν=οὐράνιον ἄχος), πληροῖ [ἀπὸ τούτου τοῦ ἀνεμοστρόβιλου] τὴν πεδιάδα ἀποκόπτουσα (: κακολοιοῦσα = αἰκίζον) πᾶσαν κόριν (: πᾶν (420) φύλλωμα =πᾶσαν φόβην) τῆς ἐν τῇ πεδιάδι βλαστήσεως, προσέει δὲ (ἢ : συγχρόνως δὲ=ἐν δὲ) ἐπληρώθη (=ἐμεινώθη)

[=ἀπὸ τούτου τοῦ ἀνεμοστροβίλου] ὁ μέγας αἰθήρ· κλιόσαντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς (=μύσαντες δὲ) [ἔνεκα τοῦ κονιορτοῦ] ὑπεμένομεν τὴν θεϊκὴν συμφορὴν. Καὶ ἀφοῦ παρήλθε τοῦτο (τὸ κακόν, δηλ. ἡ κοσμοταραχὴ) (=τοῦδ' ἀπαλλαγέντος) μετὰ μακρὸν χρόνον, βλέπομεν ἡμεῖς τὴν κόρην καὶ ἐκβάλλει ὀξεῖαν θρηνώδη φωνήν (=ἀνακωκίει ὀξὺν φθόγγον) πικραμένου (=πικρῶς) πτηνοῦ, καθὼς [τοῦτο ἐκβάλλει ὀξεῖαν θρηνώδη φωνήν (425) νήν],) ὅταν ἴδῃ τὴν κοίτην τῆς φωλεᾶς (=λέχος εὐνῆς) κενὴν ἐστερημένην (=ὄρφανὸν) τῶν νεοσσῶν· τοιουτοτρόπως δὲ καὶ αὐτὴ, καθὼς εἶδε γυμνὸν [τῆς κόνεως] γοεῶς ἐστέναξε (=γόοισι ἕξ' ὠϊωξε) ἀπαισίους δὲ κατάρας ἐξέφερε (: κατηρῶτο) καὶ ἐκείνων· οἵτινες εἶχον διαπράξει τὸ ἔργον. Καὶ παρευθὺς διὰ τῶν χειρῶν φέρει [ἐπὶ τοῦ νεκροῦ] ξηρὰν (=διψίαν) κόνιν καὶ ἐκ κοιμητῆς (: καλῶς ἐσφυρηλατημένης=εὐκροτήτου) χαλκῆς πρόχου (: καννατιοῦ) σηλώουσα αὐτὴν (τὴν πρόχου ἐκ (430) τοῦ ἑδάφους =ἄρδην) περιοραίνει (=στέφει) τὸν νεκρὸν μὲ σπογγίς (=ροαῖσι) τρισηπυστάτους (: τριμείκτους, ἤτοι συγκεκμημένας ἐξ οἴνου μελικράτου—μέλιτος μεθ' ὕδατος—καὶ γάλακτος =τρισηπόνδοισι). Καὶ ἡμεῖς ἰδόντες [αὐτὴν] σπεύδομεν (: ὄρμουμεν), ὅλοι δὲ μαζὸν συλλαμβάνομεν (=συνθηρώμεθα δὲ) εὐθὺς ταύτην (=νῦν) χωρὶς καθόλου· νὰ εἶναι ἐκπεπληγμένη, καὶ ἀνεκρόνομεν [αὐτὴν] καὶ διὰ τὰς πρότερον καὶ διὰ τὰς νῦν πράξεις (435) εἰς [τῆς]· οὐδὲν δὲ ἐκ τούτων ἠρνεῖτο, τοῦθ' ὄπερ· δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον ἦτο εὐχάριστον ἅμα καὶ λυπηρὸν (=ἄμ' ἠδέως ἔμοιγε κἀλ· κρινῶς ἅμα)· διότι εἶναι μὲν ἠδιστὸν τὸ νὰ ἔχη διαφύγει τις ὁ ἴδιος ἐκ τῶν συμφορῶν, ἀλλ' εἶναι λυπηρὸν [τὸ] νὰ φέρεται (: ὀδηγῆ) φιλικὰ πρόσωπα (δηλ. τὴν Ἀντιγόνην, ὡς συγγενὴ τοῦ βασιλέως =τοὺς φίλους) εἰς δυστυχίαν (=ἐς κακόν). Ἀλλὰ (440) εἰς ἐμὲ φυσικὸν εἶναι νὰ θεωρήσω πάντα ταῦτα κατώτερα (: δευτερεύοντα=ἥσσω) ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς μου σωτηρίας.

KP. Σὲ ἤδη [ἔρωτῶ], σὲ ἥτις νέσεις (σούφτεις) τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἕδαφος, ὁμολογεῖς ἢ ἀρνεῖσαι ὅτι ἔπραξας ταῦτα :

AN. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἔπραξα καὶ δὲν ἀρνοῦμαι τὸ ὅτι δὲν [ἔπραξα ταῦτα].

ΚΡ. Σὺ μὲν, [φύλαξ], *δύνασαι νὰ ἐπάγγης* (=κομίζοις ἂν (445) σεαυτόν), ὅπου θέλεις *ἐντελῶς ἀπηλλαγμένος* (=ἔξω ἐλεύθερον) [πάσης] φοβεραῶς κατηγορίας. Σὺ δὲ εἰπί μοι, *οὐχὶ ἐν πολυλογία* (=μὴ μῆκος), ἀλλὰ συντόμως, ἐγνώριζες ὅτι ἐκηρύχθη (ὑπ' ἐμοῦ) [τὸ νὰ μὴ πράττη τις ταῦτα δὰ (=τὸ μὴ πράσιν τάδε)];

Α. Ν. Ἐγνώριζον καὶ διατι ὄχι (ἦ : πῶς δὲ δὲν ἔμελλον νὰ γνωρίζω = εἰδένα); Ἦσαν βέβαια γενικῶς γνωστὰ (=ἐμφανῆ).

Κ.Ρ. Καὶ λοιπὸν (=καὶ δῆτα) ἐτόλμας νὰ παραβαίνης ταῦτα τὰ κηρύγματα (= τοῦσδε νόμους) ;

ΑΝ. [Ναὶ ἐτόλμων νὰ παραβαίω], διότι δὲν ἦτο καθόλου ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος, ὅστις ἐκήρυξεν εἰς ἐμὲ ταῦτα, οὐδὲ ἡ σύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη, οἵτινες ὥρισαν τοὺς ἐδῶ κάτω (=τοῦδε) μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων νόμους, οὐδὲ ἐνόμιζον ὅτι τὰ ἰδικὰ σου κηρύγματα ἔχουσι δύναμιν (= σθένειν) τοσαύτην, ὥστε, ἐνῶ εἶσαι θνητός (455) νὰ δύνασαι νὰ παραβῆς (= ὑπερδραμεῖν) τὰ ἄγραπτα καὶ ἀπαρασάλευτα (= ἀσφλῆ) τῶν θεῶν νόμιμα [ἅτε ὄντα ἐγκεκαυγμένα ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων], διότι δὲν ἰσχύουσι (=ἔῃ) ποσῶς ταῦτα σήμερον (= νῦν) βεβαίως καὶ χθές, ἀλλ αἰωνίως [ταῦτα ἔχουσι ἰσχύν], καὶ οὐδεὶς γνωρίζει ἀπὸ πότε (=ἔξ ὅτου) ἐφάνησαν (: ἔλαβον τὴν ἀρχὴν). Ἐγὼ δὲν εἶχον σκοπὸν (ἦ : δὲν ἤμην διατεθειμένη = οὐκ ἔμμελον) ἐκ φόβου λαβοῦσα ὑπ' ὀμν (= δείσασα) τὴν θλῆσιν ἐνὸς ἀνδρός (= τὸ φρόνημα ἀνδρός οὐδενὸς = τὸ φρόνημα ἀνδρός τινος) νὰ τιμωρηθῶ (=τὴν δίκην δώσειν) ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν θεῶν διὰ τὴν παράβασιν (460) τῶν ἀγράφων τούτων νόμων (= τούτων). Διότι ἐγνώριζον καλῶς ὅτι θὰ ἀποθάνω [μίαν ἡμέραν φυσικὸν θάνατον] — καὶ διατι ὄχι; — καὶ ἐὰν σὺ δὲν ἤθελες προκηρύξει τοῦτο (ἦ : καὶ ἐὰν σὺ δὲν ἠπέλεις διὰ τοῦ κηρύγματος τὸν θάνατον ὡς ποινὴν τῆς παραβάσεως αὐτοῦ = καὶ μὴ σὺ προκηρύξας) ἐὰν δὲ θὰ ἀποθάνω πρὸ τοῦ [εἰμαρμένου] χρόνου, ἐγὼ ἐν ἀντιθεσει πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους (: τοῦναντίον = αὐτε) κέρδος καὶ [οὐχὶ ζημίαν] θεωρῶ [τοῦτο, ἅτε ἀποφεύγων τὴν θείαν δίκην]. Διότι ὅστις ζῆ ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν συμφορῶν, καθὼς ἐγὼ, πῶς οὗτος

(465) (= ὄδε = οὗτος) δὲν λαμβάνει (= φέρει) κέρδος εἰάν ἀποθάνῃ; Κατὰ ταῦτα (ὄθεν = οὕτως) ἐμὲ τουλάχιστον πάντεως δὲν λυπεῖ [τὸ] νὰ ἐποστῶ τὸν επικρεμάμενον θάνατον (= τοῦ μόρου τυχεῖν)· ἀλλ' εἰάν ἤθελον ἀνεχθῆ τὸν υἱὸν τῆς μητρὸς μου (= τὸν ἐξ ἑμῆς μητρὸς [γεγῶτα]) μετὰ τὸν θάνατόν του (= θανόντα) νὰ παραμείνῃ πῶμα ἄταφον (= ἀθαπτον νέκυν), δι' ἑκείνο ἤθελον λυπηθῆ· διὰ ταῦτα δὲ δὲν λυποῦμαι. Ἐάν δὲ εἰς σὲ (470) φαίνομαι τώρα ὅτι τυγχάνω νὰ πράττω μωρὰ, ἴσως (: θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ ὅτι (= σχεδόν τι) θεωροῦμαι μωρὰ ὑπὸ μωροῦ.

XOP. Ὁ χαρακτηρ (: ἡ φύσις = τὸ γέννημα) τῆς κόρης φαίνεται (= δηλοῖ) [ὅτι εἶναι (= ὄν)] τραχὺς (: ἀκτεγκτός = ὠμό) ἴσως κληροδοτηθεῖς] ἐξ ἀτέγκτου πατρὸς· δὲν ἤξευρε δὲ νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὰς δυστυχίας.

KP. Ἀλλὰ ἤξευρε βεβαίως, [ὁ Χορὲ] ὅτι τὰ λίαν ἄκαμπτα πείσματα ταπεινοῦνται (: καταπίπτουσι) πρὸ πάντων (: συνηθέστατα = μάλιστα) καὶ δύνασαι νὰ ἴδῃς (= εἰσίδεις ἂν) ὅτι ὁ ἰσχυρότατος (475) σίδηρος (δηλ. ὁ χάλυψ) (= τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον) [εἰάν εἶναι (= ὄντα)] πολὺ σκληρὸς (περισκελεῖ) ἐκ πυρακτώσεως (= ὀπτόν ἐκ πυρὸς) **θρυπέται** συνήθως (= θραυσθέντα) καὶ διασρογγυται εἰς πλεῖστα τεμάχια (= πλεῖστα), γνωρίζω δὲ ὅτι οἱ θυμοδεῖς ἵπποι διὰ μικροῦ χαλινοῦ **σωφρονίζονται** (= καταρτυθέντας)· διότι δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον (= οὐκ ἐκπέλει = ἔξεστι) νὰ ἔχη μεγάλα φρονήματα [πᾶς] ὅστις εἶναι δοῦλος τῶν ἄλλων. Αὕτη δὲ ἐγνωρίζε μὲν πολὺ καλὰ (= ἐξηπίστατο μὲν) νὰ παρεκτρέπεται (= ὑβρίζειν) τότε, [ὅτε παρέβαινε τοὺς προκειμένους νόμους], αὐθάδεια δὲ δευτέρα μετὰ τὴν προᾶξιν τῆς (= ἐπεδεδράκει) [εἶναι] τοῦτο (= ἤδε = τόδε), [τὸ] νὰ κανχᾶται δηλ (= ἐπαυχεῖν) διὰ ταῦτα (τὰ πεπραγμένα δηλ.) καὶ νὰ ὀμιλῇ σκωπικῶς καὶ χλευαστικῶς (= γελᾶν), διότι ἔχει πράξει [αὐτό].

Αἰηθῶς (= ἦ) τώρα (ἦτοι μετὰ τὴν δρασίν τῆς) ἐγὼ μὲν δὲν [θὰ εἶμαι] ἀνήρ, ἀλλ' αὕτη [θὰ εἶναι] ἀνήρ, εἰάν θὰ ἐξακολουθῇ ποδοπατούμενον (= κείσεται) ἀτιμωρητὴ (= ἀνατί) ὑπὸ ταύτης ἐδῶ (= τῆδε) τὸ βασιλικόν μου τοῦτο σκῆπτρον

(=ταῦτα κράτη) Ἄλλ' εἴτε *τυγχάνει* (=κυρεῖ) [θυγάτηρ] τῆς ἀδελφῆς [μου], εἴτε [τυγχάνει θυγάτηρ] *μᾶλλον συγγενοῦς* (δηλ. τῆς μητρός μου ἢ θυγατρὸς=ὀμαιμονεστέρα) *ἐκ τοῦ συνόλου τῶν συγγενῶν ἡμῶν* (=τοῦ παντός ἡμῖν Ζηνὸς ἐρκείου,) καὶ αὐτὴ καὶ ἡ ἀδελφὴ (=χῆ ξύναιμος) [αὐτῆς] δὲν θὰ ἐκφύγῳσιν *ὀδυνηρότατον* (=κακίστου) θάνατον· διότι καὶ ἐκείνην [τὴν ἀποῦσαν] βέβαια *ἐξ ἴσου* (=ἴσον) κατηγορῶ διὰ τὴν ταφήν ταύτην (490) τὴν, *οἷ διηλ' ἐπρομελέτησεν* [αὐτὴν] (=βουλεύσασα) Καὶ καλέσατε αὐτήν· διότι πρὸ ὀλίγου εἶδον αὐτὴν *ἐντὸς τοῦ οἴκου* (=ἔσω=ἔνδον) *ἐν μεγίστῃ ταραχῇ διατελοῦσαν* (=λυσσῶσαν) καὶ οὐχὶ *κυρίαν* (=ἐπήβολον) τοῦ νοῦ [αὐτῆς]. Συνηθίζει (=φιλεῖ) δὲ ἡ ψυχὴ τῶν οὐδὲν καλὸν ἐν *κρυπτῶ μηχανευομένων* νὰ *προδίδεται* (:νὰ πιάνεται=ἡρῆσθαι) ἐκ τῶν προτέρων ὀόλιος *κακοποιός* (=κλοπεύς) (καὶ κατ' ἔννοιαν: ἡ ψυχὴ τῶν σκοπούντων νὰ πράξῳσι κακὸν τι *κρυφὰ καταγγέλλεται* ὑπὸ τῆς φυσιογνωμίας καὶ διαγιγνώσκειται πρὸ τῆς πράξεως· ἢ ἄλλως: ἡ συνείδησις προδίδει τὸν ἔνοχον). Μισῶ ὅμως βέβαια καὶ *ὅταν τις σὺλληφθῆις ἐπ' αὐτοφώρῳ καθ' ὃν χρόνον διαπράττει κακὴν πράξιν* (=χῶταν ἐν κακοίσι τις ἀλοῦς), ἔπειτα θέλη νὰ *παραστήσῃ ὡς καλὴν* (:νὰ δικαιολογήσῃ) τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ ταύτην *σύλληψιν* (=τοῦτο).

495) ANT. Θέλεις τι μεγαλύτερον [κακὸν νὰ κάμῃς πρὸς ἐμὲ (=κακὸν ποιῆσαι με) ἢ νὰ μὲ πάρῃς νὰ μὲ σκοτώσῃς (=ἢ κατακτεῖνάι μ' ἐλών) ;

ZP. Ἐγὼ *τοδλάχιστον* (=μὲν) οὐδὲν [θέλω νὰ κάμῳ πρὸς σέ]· *κατέχων τοῦτο* (δηλ. τὴν σύλληψιν σου), *κατέχω ὅλα ἐν γένει*.

ANT. Διατί λοιπὸν *βραδύνεις* (:ἀναβάλλεις (=μέλλεις), διότι εἰς ἐμὲ οὐδὲν [μέρος] τῶν ἰδικῶν σου λόγων [εἶναι] ἀρεστὸν καὶ (500) εἶθε νὰ μὴ ἀρεσθῇ ποτὲ [μηδὲν μέρος τῶν ἰδικῶν σου λόγων]. Οὕτω δὲ καὶ εἰς σὲ *οἱ ἰδικοί μου λόγοι* (=τὰ μὰ [ἔπη]) εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ ἀπαρέσκουν (=ἀφαγδάνοντ' ἔφν). Καὶ ὅμως *ἐκ τίνος ἄλλης πράξεως* (=πόθεν) *ἡθελον λάβει* (=κατέσχον ἂν=ἔσχον ἂν) βεβαίως δόξαν εὐκλεεστέραν παρὰ θάπτουσαν τὸν [ἐμὸν] αὐτάδελφον; Ὑπὸ *πά των τούτων* (τῶν

ἀνδρῶν, δηλ. τοῦ χοροῦ) θὰ ἐλέγετο ὅτι τοῦτο (: ἡ προᾶξις μου αὐτῇ) ἀρέσκει [εἰς αὐτοὺς] (ἢ : πάντες οὗτοι δύνανται νὰ βεβαιώσωσι ὅτι ἡ προᾶξις μου τυγχάνει τῆς ἐπιδοκμασίας των), ἐὰν ὁ (505) φόβος δὲν ἦθελε ἐγκλείει (: δένει) τὴν γλῶσσάν [των]. Ἄλλὰ [σιωπῶσι, διότι] ὁ τύραννος καὶ ἄλλα πολλὰ πλεονεκτήματα ἔχει καὶ εἶναι ἐπιτετραμένον εἰς αὐτὸν νὰ λέγῃ καὶ νὰ κάμῃ ὅσα θέλει.

ΚΡ. Σὺ μόνῃ ἐκ τούτων δὰ τῶν Καδμείων φρονεῖς (= ὄρᾳς=γιγνώσκεις τοῦτο (τὸ ὅτι δηλ. ἡ ταφή τοῦ Πολυνείκου) περιποιεῖ τιμὴν).

ΑΝΤ. Φρονοῦσι καὶ οὗτοι, ἀλλὰ πρὸς χάριν σου συμμαζεῖουσαι τὴν γλῶσσαν δουλοφρόνως (κυρίως : συμμαζεῖουσαι τὴν οὐρανὸν ὑπὸ τὰ σκέλη δίκων κυνῶν=ὕλλιλουσι).

ΚΡ. Σὺ δὲ δὲν δὲν αἰσχύνεσαι, ἐὰν διαφανῆς (=εἰ φρονεῖς (510) χωρὶς) πρὸς τοὺς ἐδῶ [ἀντιπροσώπους τῆς ὅλης πόλεως] ;

ΑΝΤ. [Δὲν αἰσχύνομαι], διότι οὐδεμία εἶναι αἰσχύνῃ νὰ τιμῶ τοὺς ὁμοσπλάγγχους (ἀδελφούς).

ΚΡ. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἀδελφός καὶ ὁ ἀπέθανε ὡς ἀνίπατος αὐτοῦ φρονεθεῖς (=χῶ καταναντίον θανών) ;

ΑΝΤ. [Μάλιστα] ἀδελφός, καὶ ἐκ μᾶς [μητρὸς] καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς.

ΚΡ. Πῶς λοιπὸν τιμᾶς [τὸν Πολυνείκην] με τιμὴν μαρτυροῦσαν ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς ἐκεῖνον (δηλ. τὸν Ἐτεοκλέα) ;

ΑΝΤ. Δὲν θὰ βεβαιώσῃ ὡς μάρτυς ταῦτα (ὅτι δηλ. τιμῶσα (515) τὸν Πολυνείκην ἀσεβῶ πρὸς τὸν Ἐτεοκλέα) ὁ ἀποθανὼν νεκρός.

ΚΡ. [Θὰ βεβαιώσῃ ὡς μάρτυς ταῦτα], ἐὰν βεβαίως τιμᾶς αὐτὸν ἐξ ἴσου πρὸς τὸν ἀσεβῆ.

ΑΝΤ. [Ἀπονέμω ἴσας τιμᾶς], διότι [ὁ Πολυνείκης] δὲν ἀπέθανε ποσῶς δούλος [αὐτοῦ], ἀλλ' [ὁμότιμος] ἀδελφός.

ΑΡ. [Ἀδελφός μὲν ἀπέθανε], καταστρέφων ὅμως ταύτην τὴν χώραν ὁ δὲ ἕτερος ἀντισταθεὶς ὑπὲρ αὐτῆς.

ΑΝΤ. Ὅμως ὁ Ἄδης τουλάχιστον ποθεῖ οἱ περὶ τῶν νεκρῶν καθιερωμένοι νόμοι ἐξ ἴσου (ἀδιακρίτως) νὰ τηρῶνται ἐπὶ πάν

τ.φ. τριπολιτῆς

ετας (δικαίους τε καὶ ἀδίκους) μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν (= τοὺς (520) νόμους ἴσους [εἶναι]).

ΚΡ. Ἄλλὰ ὁ χρηστὸς δὲν διατελεῖ ἐν τῇ αὐτῇ μοίρᾳ πρὸς τὸν κακὸν, ὥστε νὰ τύχη τῶν αὐτῶν τιμῶν.

ΑΝΤ. Τίς γνωρίζει, ἂν ταῦτα (δηλ. αἱ τοιαῦται περὶ τοὺς θανάτους διακρίσεις, οἷας σὺ κάμνεις) εἶναι κάτω (= ἐν τῷ Ἄδῃ) εὐσεβῆ; [τοῦτο δηλ. θὰ ἀντέφρασκε πρὸς τοὺς ἴσους νόμους τοῦ Ἄδου].

ΚΡ. Οὐδέποτε βέβαια ὁ ἐχθρὸς εἶναι φίλος, οὐδὲ ὅταν ἀποθάνῃ [καθ' ὅσον κατὰ τὰς τότε δοξασίας τὰ ψυχικὰ πάθη ἐξηκολούθουν καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ] πρβλ. Ὀδυσσ. Α. 563 ἔνθα δηλοῦται ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ Αἴαντος ἀπηξίωσε παντὸς λόγου τὸν Ὀδυσσεά, ὅτε οὗτος κατέβη εἰς τὸν Ἄδην).

ΑΝΤ. Δὲν ἐγενήθη (ἔπλάσθη) βέβαια ἐκ φύσεως νὰ συμμιῶ, ἦ; νὰ συμμερίζωμαι τὸ μῖσος), ἀλλὰ νὰ συναγαπῶ (ἦ; νὰ συμμερίζωμαι τὴν ἀγάπην).

ΚΡ. Ὅταν λοιπὸν πορευθῆς κάτω, ἀγάπα ἐκείνους (τοὺς (525) κάτω δηλ.) ἐὰν πρέπη νὰ ἀγαπᾷς· ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἐγὼ ζῶ δὲν θὰ κυριαρχήσῃ γυνή.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἰδοὺ (= ἦδε) ἡ (*Ἰσμήνη [εὐρίσκειται] πρὸ τῶν πυλῶν, χύουσα κάτω (= κάτω εἰβομένη) δάκρυα ἀδελφικῆς ἀγάπης, μαύρη δὲ θλίψις (= νεφέλη δὲ) [ὡς πηγὴ κατηφείας καὶ δακρύων] ὑπεράνω τῶν ὀφρῶν (ἦ; ἐπὶ τοῦ συνωφρωμένον μετώπου = ὀφρῶν ὑπερ) [ἐπικαθημένη] ἀσχημίζει (= αἰοχύνει) τὸ κατέρυθρον (= κατατόρυθρον = αἱματέεν) πρόσωπον (= ῥέθρος) (530) βρέχουσα τὴν ὠραίαν [αὐτῆς] παρεϊάν.

ΚΡ. Σὺ δὲ, ἦτις ἐν τῷ οἴκῳ [μου] ὡς ἐχιδνα ἐλλογῶσα (= ὑφειμένη) μοῦ ἔπινες τὸ αἶμα μου χάρις νὰ σὲ ἀντιληφθῶ (= λήθουσά με ἐξέπινες) καὶ δὲν εἶχον ἀντιληφθῆ (= οὐδ' ἐμάνθανον) ὅτι ἔτρεφον δύο κακὰ (:πανούκλαις = ἄτα) καὶ ἐπαναστάτιδας τοῦ θρόνου [μου], ἔλα εἰπέ μοι λοιπὸν, καὶ σὺ [ὡς ἡ Ἀντιγόνη] θὰ ὁμολογήσῃς ὅτι μετέσχες τῆς ταφῆς ταύτης ἢ (535) ἐνόρκως θὰ ἀρνηθῆς ὅτι δὲν ἦξεύρεις;

ΙΣΜ. Ἐγὼ κάμει τὸ ἔργον, ἐὰν βεβαίως αὕτη ἐδῶ ὁμολογῆ (:συμφωνῆ = ὁμοροθεῖ) καὶ συμμετέχω τῆς κατηγορίας καὶ ἀνα-

λαμβάνω ἀπὸ κοινοῦ τὴν εὐθύνην τῆς πράξεως (=καὶ [ξυμ]φέρω).

ΑΝΤ. Ἀλλὰ τὸ δίκαιον δὲν θὰ σοὶ ἐπιτρέψῃ τοῦτο βέβαια, ἐπειδὴ οὔτε ἠθέλησας, οὔτε ἐγὼ σὲ προσέλαβον ὡς συνεργὸν (=κοινωνόσάμην).

ΙΣΜ. [Ναί, πρότερον δὲν ἠθέλησα], ἀλλὰ [τώρα] ἐν τῇ συμφορᾷ σου δὲν ἐντρέπομαι νὰ καταστήσω ἑμαυτὴν συμμετόχον (=ξυμπλουν) τοῦ πάθους.

ΑΝΤ. Τίνων (=ῶν) [εἶναι] τὸ ἔργον ὃ Ἄδης καὶ οἱ κάτω ἡξεύρουσι μετ' ἐμοῦ (= ξυνίστορές [εἰσὶ]=ξυνίσασσι) φίλην δὲ ἀγαπῶσαν μὲ λόγια [καὶ οὐχὶ μὲ ἔργα] ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ.

ΙΣΜ. Μὴ, βεβαίως, ὦ ἀδελφή μου, μὲ στέρησας τῆς τιμῆς καὶ (545) νὰ ἀποθάνω μετὰ σοῦ καὶ νὰ ἐξιλεώσω τὸν θανάοντα [Πολυνείκην, ὅστις εἶναι ἐξωργισμένος δια τὴν προτέραν στάσιν μου]

ΑΝΤ. Νὰ μὴ συναποθανῆς (= μὴ θάνης κοινά) σὺ μετ' ἐμοῦ, μηδὲ νὰ οἰκειοποιῆσαι ἔργα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἔβαλες χεῖρα ἀρκετὸν θὰ εἶναι ὅτι ἐγὼ ἀποθνήσκω (= ἀρκέσω θνήσκουσα ἐγὼ = ἀρκετὸν ἔσται θνήσκειν ἐμέ)

ΙΣΜ. Καὶ ποῖον θέληγτρον ἔχει δι' ἐμέ ἡ ζωὴ, ἐὰν εἶμαι ἐστερημένη σοῦ (= σοῦ λελειμμένη);

ΑΝΤ. Τὸν Κρέοντα ἐρώτα διότι σὺ περὶ τούτου φροντίζεις (=κηδεμών [εἶ] τοῦδε)

(550) ΙΣΜ. Διατί μὲ λυπεῖς οὕτω χωρὶς νὰ ὤφλησαι τίποτε;

ΑΝΤ. Λυπουμένη μὲν βέβαια [σὲ λυπῶ (= ἀνω σε)], διότι σὲ μυκτηρίζω [καθ' ὅσον μὲ πικραίνει ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα ἀφοσίωσις σου]

ΙΣΜ. [Εὰν μὴ πρότερον σὲ ὠφέλησα ἐν τῇ ταφῇ], τώρα τοῦλάχιστον (=ἀλλὰ νῦν) τι λοιπὸν δύναμαι ἐγὼ ἀκόμη νὰ σὲ ὠφελίσω

ΑΝΤ. Σῶσον σεαυτήν· δὲν σοὶ ἀρνοῦμαι τὴν χάριν (=οὐ φθονῶ) νὰ ἀποφύγῃς σὺ [τὸν θάνατον].

ΙΣΜ. Ἀλλοίμονον ἢ δυστυχίς, καὶ νὰ ἀποτύχω τοῦ [μετὰ] σοῦ θανάτου (δηλ. καὶ νὰ μὴ συμμερισθῶ τὸν θάνατον μετὰ σοῦ);

ΑΝΤ. [Ναί, δὲν πρέπει σὺ νὰ ἀποθάνῃς μετ' ἐμοῦ], διότι σὺ μὲν προετίμησας νὰ ζῆς, ἐγὼ δὲ νὰ ἀποθάνω.

ΙΣΜ. Ἄλλὰ [ἐπράξα τοῦτο] ὄχι χωρὶς νὰ εἶπω τοῦλάχιστον τοὺς λόγους (σκέψεις) μου (ἢ: ἀλλὰ προετίμησα νὰ ζῶ διὰ λόγους τοῦλάχιστον ῥητούς: σοὶ εἶπον δηλ. ὅτι δὲν συμπράττω οὐχὶ ἐξ ἀστοργίας πρὸς τὸν Πολυνείκην, ἀλλ' ἐκ γυναικειᾶς δευλίας).

ΑΝΤ. [Σὺ μὲν ἐνόμιζες ὅτι σκέπτεται λογικῶς] ὡς πρὸς τὸν Κρέοντα, ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ὅτι σκέπτομαι λογικῶς ὡς πρὸς τὸν Πολυνείκη καὶ τοὺς χθονίους.

ΙΣΜ. Καὶ ὅμως καὶ αἱ δύο ἐξ ἔσου μετέχομεν τοῦ ἁμαρτήματος [διότι καὶ ἐγὼ τὰ αὐτὰ πρὸς σὲ ἐφρόνουν—πρβλ. στιχ. 65, 66, 99—ἀλλὰ μοὶ ἔλειπε μόνον τὸ θάρρος]

ΑΝΤ. Ἔχε θάρρος (: παρηγορήθητι, μὲ ταράττεσαι), σὺ μὲν δικαιούσαι νὰ ζῆς, ἐγὼ δὲ (=ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ) πρὸ πολλοῦ ἔχω ἀποθάνει (ἢ: ἢ δὲ ἰδική μου ζωὴ ἔχει πρὸ πολλοῦ τετραμασθῆ, ὥστε [νὰ δύναμαι] νὰ βοηθῶ τοὺς νεκροὺς του (:νὰ παρῶ τὴν συνδρομὴν πρὸς τοὺς νεκροὺς=ὠφελεῖν τοῖς θανούσι).

ΚΡ. Δισχυρίζομαι ὅτι αἱ δύο αὐταὶ νεανίδες (ἄντι: ἐκ τῶν δύο τούτων νεανίδων), ἡ μὲν πρὸ ὀλίγου ἔχει φανῆ ἀνόητος, ἡ δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς γεννήσεώς της.

ΙΣΜ. Διότι, ὦ βασιλεῦ, ὄχι μόνον ἢ ἐκ τῆς πείρας κτηθεῖσα φρόνησις, ἀλλ' οὐδ' ὁ ἔμφυτος νοῦς παραμένει εἰς τοὺς (565) δυστυχοῦντας, ἀλλὰ φεύγει (:σαλεύει=ἐξίσταται.)

ΚΡ. Ἀπὸ σὲ βέβαια ἔφυγε [=ἐξέστη], ἀφ' οἷου=ὅτε προετιμήσας νὰ πράττῃς κακὰ (νὰ κακουργῆς) μετὰ κακῶν.

Σημ. Ἡ Ἰσμήνη εἶπε τοῖς κακῶς πράσσουντι (=δυστυχοῦσι) ἀπόλλυται ὁ νοῦς, ὁ δὲ Κρέων ἔστρεψεν εἰς τὸ τοῖς κακὰ πράσσουντι (=κακουργοῦσιν) ἀπόλλυται ὁ νοῦς.

ΙΣΜ. [Ναί] διότι διὰ ποῖον λόγον πρέπει ἐγὼ νὰ ζῶ (βιωσιμὸν μοὶ =βιωτόν μοι ἐστί) μόνη ἄνευ ταύτης ἐδῶ;

ΚΡ. Ἄλλ' ὅμως μὴ λέγε «αὕτη ἐδῶ»· διότι διότι δὲν ὑπάρχει πλέον (ἢ: ἔχει διαγραφῆ ἐκ τῆς ζωῆς).

ΙΣΜ. Ἄλλὰ θὰ φονεύσῃς τὴν νόμφην τοῦ τέκνου σου;

ΚΡ. [Ναί,] διότι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλων ἀγροὶ (δηλ. κόραι=γυῖαι) οἱ ὅποιοι δύνανται νὰ σπαρῶσι.

ΙΣΜ. [Τὰ τοῦ νέου γάμου δὲν θὰ εἶναι οὕτως ἡρμοσμένα] (570) καθὼς βέβαια εἰς ἐκείνον καὶ εἰς ταύτην ἐδῶ ἦσαν ἡρμοσμένα.

ΚΡ. Κακὰς γυναῖκας διὰ τοὺς υἱούς [μου] ἔγω μισῶ.

ΙΣΜ. Ὁ φίλτατε Αἴμον, πῶς σὲ ἐξευτελίζει ὁ πατήρ.

ΚΡ. Πολὺ βέβαια μὲ ἐνοχλεῖς (:ἢ ἄφες με ἢ τυχον) καὶ σὺ καὶ ὁ γάμος περὶ τοῦ ὁποίου ὀμλεῖς (=τὸ σὸν λέχος).

ΧΟΡ. Ἀληθῶς (=ἢ γὰρ) θὰ στερήσης ταύτης τὸν υἱόν σου;

ΚΡ. Ὁ ἄδης ἦτο προωρισμένος νὰ διαλύσῃ (= ὁ παύσω) (575) ἔφου τοὺς γάμους τούτους.

ΧΟΡ. Ἐχει ἀποφασισθῆ ὑπὸ τούτου (=δεδογμένα [ἔστι αὐτῷ]) ὡς φαίνεται, νὰ ἀποθάνῃ αὕτη.

ΚΡ. Καὶ ὑπὸ σοῦ βέβαια καὶ ὑπ' ἐμοῦ [ἔχει ἀποφασισθῆ (=δέδοκται)]. Μὴ χρονοτριβεῖτε πλέον (=μὴ τριβας ἔτι [ποι εἰσθε]) ὑπηρεταί, ἀλλὰ φέρετε αὐτὰς (=νιν) ἐντὸς (δηλ. εἰς τὸν γυναικωνίτιν). Ἀπὸ ταύτης δὲ τῆς στιγμῆς πρέπει νὰ εἶναι αὐταὶ ἐδῶ γυναῖκες [ἔγκλειστοι] καὶ οὐχὶ ἀδέσποτοι (:χειραφετημένοι (580)=μηδ' ἀνειμένοι)· διότι ζητοῦσι νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν βέβαια καὶ οἱ τολμηροὶ (=χοὶ θρασεῖς), ὅταν ἤδη βλέπωσι τὸν θάνατον (=τὸν ἄδην) επικρεμάμενον (: πλησίον τῆς ζωῆς [των] =πέλας τοῦ βίου)

Β' ΣΤΑΣΙΜΟΝ (582-625)

ΧΟΡΟΣ

Στροφὴ α'. Εὐτυχεῖς [εἶναι ἐκείνοι] εἰς τοὺς ὁποίους ὁ βίος [εἶναι] ἀπηλλαγμένος συμφορῶν (ἢ: εὐτυχεῖς εἶναι ἐκείνοι οἵτινες δὲν ἐδοκίμασαν ἐν τῷ βίῳ τὴν πικρίαν τῶν συμφορῶν)· διότι εἰς ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους ὁ οἶκος ἤθελε σαλευθῆ ἐκ μέρους τῶν θεῶν, [εἰς τούτους] οὐδεμία συμφορὰ (=οὐδὲν ἄτασ κυρ. =οὐδεμία ἐκ τῶν συμφορῶν) παύει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐρχηται (=ἐλλείπει ἔρπον) ἐπὶ πολλὰς γενεάς.

[Τὸ πρᾶγμα εἶναι] ὁμοιον, ὅπως (=ὥστε) κῦμα (=οἶδμα)

ἀναμοχλεύει (=κυλίνδει) ἀπὸ τοῦ πνθμένος (=βυσσόθεν) τὴν μαύ-
 ρην καὶ ἀνεμόδαρτον ἀμμουδιάν, ὅταν [τοῦτο τὸ κύμα] ἔνεκα
 Θρακιζῶν ματωδῶν ἀρέμων (=Θρήσσαισιν δυσπνόοις πνοαῖς)
 ἐρχομένων ἀπὸ τὰ ἀντικτὰ (=ποντίαις) κυλιθῆ ἑπάνω (=ἐπι-
 δράμη) ἀπὸ τὰ μάῃρα ὕφαλα στρώματα (=ὑφαλον ἔρεβος),
 (590) μετὰ στόνου δὲ βοῦζουσι (βρυχῶνται) αἱ ἄκται, κτυπού-
 μεναι κατὰ πρόσωπον.

Ἄντιστροφὴ α' Βλέπω ὅτι αἱ συμφοραὶ τῶν γενεῶν τῶν
 Λαβδακιδῶν (=Λαβδακιδῶν οἴκων) ἐπιφέρονται (=πίπτοντα)
 ἀπὸ παλαιῶν χρόνων (=ἀρχαῖα) διαρκῶς κατόπι (ἐπάνω)
 συμφορῶν τῶν ἀποσβεσθεισῶν γενεῶν (=ἐπὶ πήμασι φθιτῶν)
 (595) καὶ δὲν ἀπαλλάσσει [τῶν συμφορῶν (=τῶν πημάτων)]
 γενεὰ τις προγενεστέρα (=γενος) γενεὰν νεωτέραν (=γενεὰν)
 [καθὼς ὁ Ὁρέστης τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς ἔλυσε τὴν ἀρὰν
 τῶν Τανταλιδῶν καὶ κατέστησεν εὐδαίμονας τοὺς ἐγγόνους],
 ἀλλὰ κατακρημνίζει (=ἐρείπει) ἐκ τῶν θεῶν τις [αὐτὰς], οὐδὲ
 παρέχει [μία ἐπιγιγνομένη γενεὰ] ἀπολύτρωσιν [ἀπὸ τοῦ
 κακοῦ] (ἦτοι αἱ συμφοραὶ εἶναι ἀτελεύτητοι). Διότι τώρα ἐν
 τῷ οἴκῳ τοῦ Οἰδίποδος ὑπεράνω τῆς μόνης ὑπολειφθείσης
 (:τῆς ὑστάτης) ῥίζης [τοῦ οἰκογενειακοῦ δένδρου τῶν Λαβδακι-
 (600) δῶν] εἶχεν ἔξαπλωθῆ ἔλπις [ἦτοι ἡ ἐλπίς τοῦ νᾶ παρα-
 χθῆ νέα γενεὰ εὐδαίμων διὰ τοῦ μετὰ τοῦ Αἴμονος γάμου τῆς
 Ἀντιγόνης] αἴφνης ὁμως (=αὐ) κατακόπτει (=κατ' ἀμῆ) αὐ-
 τὴν ἢ φονικὴ τῶν χθονίων θεῶν μάχαιρα, δηλ. καὶ οἱ ἀνόητοι
 λόγοι (=λόγου τ' ἄνοια) καὶ ἡ διατάραξις τῶν φρενῶν (ἦ: καὶ
 τὸ πείσμα).

Στροφὴ β. ὦ Ζεῦ, τὴν σὴν δύναμιν (=τεὰν δύνασιν) τίς
 ἀνθρωπίνῃ ἀτασθαλίᾳ (:τίς ἀλαζῶν θνητὸς) δύναται νὰ κατα-
 (605) βάλῃ (=κατάσχοι ἄν), τὴν ὁποῖαν (=τὰν=ἦν) οὔτε ὁ
 τὰ πάντα ἀγροῦών (:ὁ πανδαμάτωρ) ὕπνος δαμάζει (=αἰρεῖ)
 ποτέ, οὔτε οἱ τρέχοντες ἀκούραστοι μῆνες; μὴ γηράσκων δὲ ἐκ
 τοῦ χρόνου κατοικεῖς (=κατέχεις) ὡς κυρίαρχος τὸν ἀπαστρά-
 (610) ποντα λαμπρὸν Ὀλυμπον. Θὰ ἰσχύσῃ τοῦτο (δηλ. ἡ θεία
 σου ὑπεροχὴ) ὡς φυσικὸς νόμος καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς μέλλον

νευ ὑμεναίων) ἢ δυστυχῆς φέρομαι δι' αὐτῆς ἐδῶ τῆς ὁδοῦ, ἦτις εἶναι παρεσκευασμένη (: ἦτις εἶναι κατὰ πάντα ἔτοιμος = ἔτοιμαν) Δὲν εἶναι πλέον ἐπιτετραμμένον (= οὐκέτι θέμις [ἔστι] = οὐκέτι ἔξεστι) εἰς ἐμὲ τὴν δυστυχῆ νὰ βλέπω τοῦτο δὰ τὸ ἱερὸν φῶς τοῦ ἡλίου, τὴν δὲ συμφορὰν μου, ἦτις τελεῖται χωρὶς νὰ κλαίῃ τις (= ἄδικουτον) οὐδεὶς ἐκ τῶν φίλων στεναίξει.

ΚΡ. Ἄρά γε, [ὦ ὑπέρταται], ἠξέσχετε, ὅτι, ἐὰν ἤθελεν εἶναι χρῆσιμον (= εἰ χρεῖη = ἔξελεη = χρῆσιμον εἶη) τὸ λέγειν μοιρολόγια (= τοιδὰς) καὶ θρήνους ἐνώπιον τοῦ θανάτου (= πρὸ τοῦ θανεῖν) οὐδεὶς ἠθέλε παύσει [λέγων]; ἀπαγάγετε ὡς τύχιστα καὶ (885) ἀφοῦ περικλείσητε διὰ κατεστεγασμένου θολωτοῦ τάφου. ὅπως ἔχω εἶπει (διατάξει) ἐγώ, ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε ἐπιθν- μεῖ (= χοῆ· χράω) νὰ ἀποθάνῃ, εἴτε ἐν τοιαύτῃ στέγῃ ζῶσα νὰ διαγῆ ἐν τύμβῳ. Διότι ἡμεῖς εἴμεθα ἄγνοι ὅσον ἀφορᾶ τὰ συμβαίνοντα εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν κόρην (= τοῦτ' ἐπὶ τήνδε τὴν κόρην) ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε καὶ ἂν ἔχει τὸ προᾶγμα (= δ' οὖν) ὄρισμέ- (890) νως θὰ στερεθῆ τοῦ νὰ κατοικῆ μεταξὺ ἡμῶν τῶν ζώντων ἐν τῷ ἄνω κόσμῳ.

ΑΝΤ. ὦ τάφε, ὦ νυμφικὲ θάλαμε, ὦ κατεσκευασμένη κατοικία, αἰωνίαν παρεχουσα φυλακὴν (= ἀείφουρος) καθ' ὅσον ἔμελλε νὰ εἶναι πάντοτε κεκλεισμένη) εἰς ποῖον τόπον (= οἷ) πορεύομαι πρὸς τοὺς συγγενεῖς μου, τῶν ὁποίων (= ὧν) ἀποθανόντων (= ὀλωλότων) μέγαν ἀριθμὸν μεταξὺ τῶν νεκρῶν ἔχει δεχθῆ ἢ Περσεφόνη· ἐκ τούτων ἐγὼ τελευταία καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἀπαισιώτατα (= μακρῶ δὴ κάκιστα) κατέρχομαι, πρὶν συμπληρωθῆ (παρέλθῃ) ὁ εἰμαρμένος φυσικὸς χρόνος τοῦ βίου (= πρὶν ... βίου). Ὅταν ὅμως ἔλθω [εἰς τὸν Ἄδην] πολὺ ἐλπίζω (= ἐν ἐλπίσει τρέφω) ὅτι θὰ ἔλθω ἀγαπητὴ μὲν εἰς τὸν πατέρα, ἀγαπητὴ δὲ εἰς σέ, ὦ μητέρα, ἀγαπητή, δὲ εἰς σέ, ὦ ἀδελφὲ (= κασίγνητον (900) κίρα) διότι ὑμᾶς ἀποθανόντας ἐγὼ ἴδρα χειρὶ (= αὐτόχειρ) ἔλθουσα καὶ ἐστόλισα καὶ ἐπιταφίας σπονδὰς προσέφερον· τώρα δέ, ὦ Πολύνεικες, θάπτουσά σε (= τὸ σὸν δέμας περιστέλλουσα τοιαύτην ἀμοιβὴν λαμβάνω. Καὶ ὅμως [καλὰ ἔγαμα ἐγὼ καὶ σὲ ἐτίμησα (= εὖ [ἐποίησα] τιμήσασα = εὖ τίμησα κατὰ τὴν γνώ-

μην τῶν συνετῶν. Διότι οὐδεποτε θὰ ἀγελάμβανον τὸ ἐπικινδυνον αὐτὸ ἐδῶ ἔργον (=οὐ γάρ ποτ' ἂν ἠρόμην τόνδε πόνον) παρὰ τὴν θέλησιν τῶν πολιτῶν, οὔτε ἂν τέκνα τῶν ὁποίων νὰ ἤμην μήτηρ, [ἀποθάνοντα ἐσήποντο (=κατθάνοντ' ἐπήπετο)], οὔτε ἂν σύζυγός μου ἀποθανῶν ἐσήπετο.

Κατὰ ποίαν δὰ λογικὴν ἀρχὴν (=πρὸς χάριν τίνος δὴ νόμου) λέγω ταῦτα ; [Ταῦτα λέγω, διότι] σύζυγον μὲν θὰ ἐλάμβανον ἐγὼ ἄλλον, ἂν ἠθέλειν ἀποθάνει, καὶ τέκνον ἀπὸ ἄλλου (910) σύζυγον, ἂν ἔχασον τοῦτο (=ἤμπλακον τοῦδ'), ὅταν ὅμως ἢ μήτηρ καὶ ὁ πατήρ εἶναι κεκρυμμένοι ἐν τῷ Ἄδῃ οὐδεὶς ἕτερος ἀδελφὸς δύναται νὰ γεννηθῆ ποτε. Ἐνῶ ὅμως ἐγὼ κατὰ τοιοῦτον συλλογισμόν ἐξαιρέτως σὲ ἐτίμησα [τέκνου καὶ συζύγου], ἐφάνην εἰς τὸν Κρέοντα, ὅτι διὰ τῆς πράξεώς μου ταύτης (915) τῆς ἡμάρτανον (=ἁμαρτάνειν ταῦτα) καὶ ὅτι διέπραττον τρομερὸν πραξικόπημα (=δεινὰ τοίμῶν), ὃ ἀδελφέ. Καὶ τώρα ἀπάγει με διὰ τῆς βίας (=διὰ χειρῶν), ἀφοῦ μὲ ἔλαβεν οὕτως ἄγαμον, ἄνευ ὑμεναίων χωρὶς οὔτε νὰ νυμφευθῶ οὔτε νὰ ἀναθρέψω τέκνα (=οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς), ἀλλ' ὡς με βλέπεις (=ὧδε) ἐγκαταλελειμμένη ὑπὸ τῶν (920) φίλων (=ἔρημος πρὸς φίλων) ἢ δυστυχοῦς ζῶσα ἔρχομαι εἰς κοίλους τάφους (=εἰς θανόντων κατασκαφάς), διότι παρέβην ποῖον θεῖον νόμον (=ποῖαν δαιμόνων δίκην) ; Τί ὠφελεῖ (=τί χρὴ) νὰ ἀναβλέπω ἐγὼ ἢ δυστυχοῦς ἀκόμη εἰς τοὺς θεοὺς ; τίνα ἐκ τῶν συμμάχων νὰ ἐπικαλῶμαι (=αὐδᾶν) ; διότι ὡς γνωστὸν ἐπιτελοῦσα ἔργον εὐσεβείας, ἀπέκτησα (ἐκέρδισα) τὸ ὄνειδος τῆς (925) ἀσεβείας. Ἄλλ' ἂν μὲν ὄντως (=οὖν) ταῦτα δὰ (δηλ. ἢ ἀμοιβὴ τῆς πράξεώς μου διὰ τοῦ θανάτου =τάδε) εἶναι κατὰ τὴν κρίσιν τῶν θεῶν (=ἐν θεοῖς) καλὰ, ἐκ τοῦ παθήματος (=παθόντες) ἠθέλαμεν λάβει συνείδησιν (: ἠθέλομεν διαχθῆ ἐκεῖ ἐν τῷ Ἄδῃ=εὐγγνοῖμεν ἂν) ὅτι ἔχομεν διαπράξει ἁμάρτημα. Ἐάν δὲ οὗτοι δὰ (δηλ. ὁ Κρέων =οὔδε) ἁμαρτάνουσιν, εἴθε νὰ μὴ πάθῶσι κακὰ περισσότερα ἢ ὡς (=καὶ) κάμνουσιν εἰς ἐμὲ ἀδίκως (=ἐκδίκως).

ΧΟΡ. Τὸ αὐτὸ θευελῶδες πάθος(: αἱ αὐταὶ ἐμπαθεῖς ἐξάψεις)

μέ την αὐτήν ἔντασιν κυριαρχεῖ βέβαια ἀκόμη ἐν τῇ ψυχῇ ταύτης ἐδῶ.

ΚΡ. *Διὰ ταῦτα ἀκριβῶς* (= τοιγάρ τούτων) θά συμβῶσι (930) κλαύματα εἰς τοὺς ἀπάγοντας αὐτὴν ἕνεκα τῆς βραδύτητος, [διότι ἐπιτρέπουσιν εἰς αὐτὴν νὰ κίθῃται νὰ λέγῃ ταῦτα].

ΑΝΤ. Ἀλλοίμονον, ὁ λόγος οὗτος δεικνύει ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ὄλως ἔγγυς.

ΧΟΡ. Διόλου δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ ἐλπίζῃς (= θαρσεῖν) (935) οὐ αὐτὰ ἐδῶ (δηλ. ὁ θάνατος) δὲν θά πραγματοποιηθῶσιν οὐτω (: ὅπως ἀκριβῶς, σὺ λέγεις—ταύτη).

ΑΝΤ. Ὁ πατὴρ ἀ πόλις τῆς Θηβαϊκῆς γῆς καὶ θεοὶ τῶν προγόνων, ἀπάγομαι ἤδη ἄνευ ἄλλης πλέον ἀναβολῆς (= κοινῆ μελλῶ [ἀχθήσεσθαι]). Βλέπετε ὑμεῖς, οἱ τῶν Θηβῶν πρόκριτοι τὴν μόνην ἐκ τῶν βασιλοπαίδων ὑπόλοιπων, ὅποια ὑπὸ ὁποίων [ἀδίκων καὶ ἀνοικτιρμόνων] ἀνδρῶν πάσχω, διότι εἰμίμησα τὸ τῆς εὐσεβείας ἔργον.

Δ' ΣΤΑΣΙΜΟΝ (944-987)

ΧΟΡΟΣ

Στροφὴ α'. Ὑπέμεινε (: ἤυπέκλυψεν εἰς τὴν σιδηρᾶν ἀνάγκην = ἔτλα) καὶ ἡ Δανάη (= Δανάης δέμας) νὰ ἀνταλλάξῃ τὸ οὐράνιον φῶς [πρὸς τὸ σκότος τὸ] ἐν θαλάμῳ (= αὐλαίς) ἐπενδεδυμένῳ ἔσθῃεν διὰ χαλκῶν πλακῶν κεκλεισμένη δὲ ἐν θαλάμῳ τυμβοειδεῖ ἠπέκλυψεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς εἰμασμένης (= κατεξεύχθη) καὶ ὅμως καὶ κατὰ τὸ γένος εὐγενῆς (= τίμιος [ἦτο], ὃ τέκνον τέκνον, καὶ εἶχεν ἐγαποταμιεύσει ἐν τῇ κοιτίᾳ τῆς (= ταμιέυσκε) τὰ στέμματα τοῦ Διὸς τὰ χρθέντα εἰς αὐτὴν ὑπὸ μορφὴν χρυσῆς βροχῆς. Ἄλλ' ἡ δύναμις τῆς μοίρας [εἶναι] φοβερά τις. Ταύτην (τὴν δύναμιν τῆς μοίρας) (= ἄν) οὔτε πλοῦτος, οὔτε πολεμικαὶ δυνάμεις (= Ἄρη), οὐχὶ πύργος (: φρούριον), οὐχὶ θαλασσοπληκτοὶ μέλαινα νῆες δύναται νὰ ἀποφύγωσιν (= ἐκφυγῶσιν ἄν).

Ἀντιστροφὴ β. Ἐδαμιάσθη δὲ (: ὑπέκλυψεν δ' εἰς τὸν ζυγὸν (955) τῆς Μοίρας = ξεύχθη δέ) ὁ ἐκροῦστικός (= δξύχολος) υἱὸς τοῦ Δρυάντος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἡδονῶν [Λυκούργος] ἕνεκα τῶν ὑβριστικῶν ἐκρήξεων τῆς ὀργῆς του (= κερτομαίαις ὀργαῖς), ἐγκάθειρκτος (= κτεάφρακτος) ἐν βραχώδει δεσποτηρίῳ ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Τοιουτοτρόπως (: διὰ τοιούτων διδακτικῶν μαθημάτων, τιμωρῶν) στάγδην διασρέει (: βαθμηδὸν ἐξαφανίζεται, ἐξατμίζε-

ται—ἀποστᾶζει) ἡ ἕξαμις (ὁ παροξυσμὸς) τῆς μαρίας (= μένος τῆς μανίας) ἡ φοβερά καὶ ἀγαλιωτος (= δεινὸν ἀνθηρόν τε). Ἐκεῖ (960) νοσ ἐνόησεν ἀργά (= ἐλέγη) ὅτι ἐν μαρίᾳ διατελῶν ἠρόθειζε (: προσέβαλε = ψαύων) τὸν θεὸν διὰ γλευστικῶν λόγων. [Καὶ προσέβαλε ἐν μαρίᾳ διατελῶν τὸν θεόν], διότι ἠγάκαζε τὰ διακόπτουσι τὴν ἑορτήν των (= παύεσκε) τὰς θεολήπιους (ἐνθουσιώδεις) γυναῖκας καὶ ἔσβυνε (= παύεσκε τὰς καιόμενας δάδας αἵτινες ἐσειοῦτο ἐν μεσῶ τῶν κραυγῶν ἐδοῖ, ἰδοῖ [= εἶδιον τε πῦρ]), ἐξώργιζε δε [διὰ σκωπτικῶν λόγων] τὰς τὸν αὐτὸν ἀγαπώσας Μούσας.

Στροφή 6. Πλησίον δὲ τῶν σκουεινῶν κρημάτων (= κωανέων πελαγέων) [τῶν βρεχόντων τὰς Κωανέας ἢ Συμπληγάδας πέτραις] τῆς διπλῆς θαλάσσης (ἡται τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου) [ἐκτρέπονται] αἱ ἀκταὶ τοῦ [Θρακικοῦ] Βοσπόρου καὶ ἡ Θρακική (= ὁ Θρακῶν) ἀφιόξενος [πόλις] Σαλμυδησός. ὅπου ὁ γείτων (: ὁ πλησίον τῆς πόλεως λατρευόμενος) Ἄρης εἶδε τὸ κατηραμένον τραῦμα (= ἀρατὸν ἕλκος), τὸ ὁποῖον κατηνέχθη πρὸς τὴν φλῶσιν (= τυφλωθὲν) ἐπὶ θηριώδους (= ἐξ ἀγρίας) συζύγου [τῆς Εἰδοθέας] ἐπὶ τῶν ἐκ γίγνην βοῶντων (= ἀλασιόροισι) τῶν δύο υἱῶν τοῦ Φοιεύς ὀφθαλμῶν, ἀργίως κεν (975) πηθέτω (=: ἀραχθέντων) διὰ καθημιαγμένων χειρῶν καὶ τῶν γωνιῶν τῶν κερχίδων, ὥστε τὰ εἶναι τυφλοὶ (= ἀλαόν).

Ἀντιστροφή 6. Κατατηκόμενοι δὲ οἱ δυστυχεῖς διὰ τὸ οἰκτρὸν πάθημα (= μελεῖαν πάθαι) ἔκλαιον, διότι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ δυστηχοῦς γάμου τῆς μητρός των [Κλεοπάτρας] (= ἔχοντες (980) ἀνύμφευτον γονὰν = γεγονότες ἐκ μητρὸς ἀνύμφευτον, δηλ. ἐπὶ κακῷ νυμφευθείσης). Ἐκείνη δὲ (δηλ. ἡ Κλεοπάτρα) ὡς ποδὸς μὲν τὴν καταγωγὴν (= πέραμα) ἐκχατεῖτο (: μετεῖχε, ἤρχετο εἰς ἐπαφήν = ἄντας) ἀπὸ τῶν παναρχαίων Ἐρεχθειδῶν, ἀνετρόφη δὲ εἰς τὰ μακροὶ πόρον ἔχοντα (: εὐρέα = τηλεπόροις) σπῆλαια ἐν μέσῳ τῶν θυελλῶν τοῦ πατρὸς ἢ κόρης τοῦ Βορέου (Κλεοπάτρα), ἡ τρέχουσα ὡς ἵππος (= ἄμιππος) ἐπὶ ὄρους (= ὑπὲρ πάγου) [985] ὑψηλῶν ἀποκρήμονον (= ὄρθόποδος), τῶν θεῶν τέκνον' ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνης διηύθυναν τὸν δρόμον των ἐστράφησαν (= κατ' ἐκείνα ἔσχον) αἱ μακρόβιοι (αἰωνόβιοι) Μοῖραι, ὧ κόρη.

Ε ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ (980—1114)

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ. Ὡ ἄρχοντες τῶν Θηβῶν, ἤλθεμεν ὁμοῦ (= κοινὴν ὁδὸν) δύο βλέτοντες διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐνός (= ἐξ

ένος)· διότι οί τυφλοί ἔρχονται κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, δηλ. (990) τῇ βοηθείᾳ ὁδηγοῦ.

ΚΡ. Τὶ νέον δ' εἶναι, ὦ γέρον Τειρεσίαι;

ΤΕΙΡ. Ἐγὼ θά [σοι] εἶπω καὶ σὺ πείσῃτη εἰς τὸν μάντιν

ΚΡ. Τῇ ἀληθείᾳ πρότερον τοῦλάχιστον δὲν παρήκουον εἰς τὴν συμβουλήν σου.

ΤΕΙΡ. Διὰ τοῦτο βέβαια αἰσίως (=δι' ὀρθῆς [ὁδοῦ]) ἐκβέρας [ὡς ναύκληρος τὴν ναῦν] ταύτην ἐδῶ τὴν πόλιν.

ΚΡ. Δύναμαι νὰ βεβαιώσω τοῦτο, ἐπειδὴ ἔχω ὠφεληθῆ (995) ὑπὸ σοῦ.

ΤΕΙΡ. Μάθε (=φρόνει=ἴσθι), ὅτι τοῦναντίον (=αὐ) τῶρα πατεῖς ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς.

ΚΡ. Ἀλλὰ τί συμβαίνει; Πόσον ἐγὼ τρέμω ἀπὸ τοῦ λόγου σου (= τὸ σὸν στόμα).

ΤΕΙΡ. Θὰ ἐννοήσης ἀκούων τὰ σημεῖα τῆς τέχνης μου. Καθήμενος δηλ. εἰς τὴν παλαιὰν ἔδραν τοῦ οἰωνοσκοπείου, ὅπου (1000) (=ἵνα) μοί ἦτο παντὸς ὀρνέου τόπος συγκειρώσεως (=λιμῆν), ἀκούω ἀγνωστον φωνὴν οἰωνῶν, οἱ ὅποιοι ἐξέβαλλον μετὰ λύσεως κρωγμοὺς ἀργίους (=κακῶ) καὶ ἀκαταήγτους, καὶ ἐνοήσα ὅτι ἐξέσχίζον ἀλλήλους διὰ τῶν φωνικῶν ὀρχῶν (=ἐν χηλαῖς φοναῖς)· διότι ἡ πλαταγὴ (: ὁ κρότος =βοῖβδος) τῶν (1005) πτερῶν δὲν ἦτο δυοδιάγνωστος (=ἄσμος). Εὐθύς δὲ φοβηθεὶς ἔκαμνον δοκιμὴν (:ἀπειρώμην =ἐ,εὐόμην) με τὴν διὰ τοῦ πτεροῦ ἱεροσκοπίαν (=ἐμλύρων) ἐν βωμοῖς ὀλόγυρα φλεγόμενοις· ἀλλ' ἐκ τῶν [ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν] σφαγίων δὲν ἀνεφλέγεται (=ἐλαμπεν) τὸ πῦρ (=Ἡφαιστος) [ὥστε νὰ ἀπανθρακωθῶσι], ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς διαλύσεως τῶν μηρίων ἀναβλύζον ὕγρον (=μυδῶσα κηκίς μηρίων) ἔσταζεν ἐπὶ τῆς τέφρας καὶ ἐκάπνιζε (=κάπνιζε) καὶ ἐξηκόντιζε μόρια (=κάνεπτε) καὶ αἱ [ἐπὶ τῶν μηρίων τιθέμεναι] χολαὶ μετεωρίζομεναι (: ὑψηλὰ εἰς (1010) τὸν ἀέρα=μετάρσιοι) διεσπείροντο, καὶ οἱ μηροὶ ἀπὸ τῶν ὀπιοῶν λυώσασα εἶχε καταρροῦσαι ἢ περιετυλίγμένη περὶ αὐτοὺς πιμελή (=καταρροεῖς, πιμελῆς=ὦν κατερροῦν ἡπιμελή...) ἔκειντο γυμνοὶ (=ἐξέκειντο). Τοιαῦτα παρὰ τοῦ παιδὸς τοῦτου ἐμάνθανον, ὅτι δηλ. τὰ θύματα μετὰ τὰ ὁποῖα ἐρίνοντο τὰ μαντικά πειράματα, ἐχόντων χωρὶς οὐδὲν νὰ δίδωσι σημεῖον (ἢ : ὅτι δηλ. ἐχάνοντο αἱ μαντικαὶ παρασκευαὶ τῶν θυμάτων χωρὶς νὰ δώσω- (1015) σι κανὲν σημεῖον)· διότι οὗτος εἶναι ὁδηγὸς ἐμοῦ, τῶν δὲ ἄλλων ἐγώ. Καὶ ταῦτα πάσχει (=νοσεῖ) ἡ πόλις ἕκκα τῆς ἰδικῆς σου κακοκεφαλῆς· διότι οἱ βωμοὶ ἡμῶν καὶ ἐσχάρα πᾶσα (=παντελεῖς), εἶναι πεπληρωμένοι (=πλήρεις [εἰσί]) τεμαζίων

ἐσπραγμένων (=βοράς) καὶ ὑπὸ τῶν ὀρνέων καὶ ὑπὸ τῶν κυνῶν τοῦ τεθνεώτος δυστυχοῦς τέκνου τοῦ Οἰδίλοδος. Καὶ διὰ τοῦτο (=κῆτα) οἱ θεοὶ δὲν δέχονται πλέον παρ' ἡμῶν τὰς μετὰ θυσί- (1026) ῶν παρακλήσεις, οὐδὲ φλόγα μηρίων οὐδὲ τὰ ὄρεα (= ὄρνις περιληπτ.) ἐκλέμποσι κρωγμούς (φωγὰς) (=λιπορριβδεῖ) εὐδιακρίτους), διότι ἔχουσι φάγει λιπαρὸν αἷμα (: θρόμβους αἵματος=αἵματος λίπος) ἀνδρὸς φθαρόντος (: νεκροῦ). Ταῦτα λοιπόν, ὃ τέκνον, σκέψθητι (=φρόνησον): διότι τὸ ἀμαρτάνειν εἶναι κοινὸν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους· ὅταν δὲ ἀμαρτήσῃ τις, [1025] ἐκεῖνος δὲν εἶναι πλέον ἀνὴρ ἀπερίσκεπτος οὐδὲ μορός (=ἀνολβός), ὅστις, ἀφοῦ πέσῃ εἰς κακόν, ἐπαγορθώνει [αὐτὸ] καὶ δὲν εἶναι ἀμετάσβεπτος (: ἀγόριστος=ἀκίνητος) ἢ ἰσχυρογνωμοσύνη βέβαια θεωρεῖται (καταδικάζεται) ὡς σκαῖά καὶ ἀδ- θάδεια [=σκαϊότητ' ὀφλισκάνει]. Ἄλλ' ἔποχῶρει εἰς τὸν θανόν- τα (: ἀλλὰ σέβου τὰ δικαιώματα τοῦ ἀπθανόντος) καὶ μὴ πλήττης [αὐτὸν] τεθνεῶτα [ἤδη]· ποίου εἶδους ἀνδρεία εἶναι νὰ (1030) φονεύσῃς πάλιν τὸν νεκρόν; Μετὰ ὄμοιον σκέψιν (=εὐφρονήσας) προτείνω εἰς σὲ φρόνιμον πράγμα ὀφελιμώτατον δὲ [εἶναι] τὸ νὰ μάνθάνῃ (ἀκοιῆ) τις παρὰ συμβουλευόντος ὀρ- θῶς, ἐὰν οὗτος ἠθέλε λέγει ὀμέλιμα.

ΚΡ. Ὡ γέρον, πάντες τοξεύετε κατὰ τοῦτο ἐδῶ τοῦ ἀνδρός, ὡς (= ὥστε) τοξόται [τοξεύουσι] κατὰ τοῦ στόχου, καὶ οὐδ' εἶ- μαι ἀνεπιβούλευτος ὅφ' ἡμῶν ἀπὸ τὰ ὄπλα τῆς μαντικῆς (δηλ. καὶ αὐτὴν τὴν μαντικὴν δὲν ἀφήκατε ἀρησιμοποίητον κατ' (1035) ἐμοῦ) ὀπλοῦ σωματεῖον τῶν ὀπειων (=τῶν ὑπαί γένους) πρὸ πολλοῦ ἔχω πωληθῆ καὶ ὡς φορτίον φορτώνομαι εἰς τὸ πλοῖον καὶ παιρῶν ὀρόμιον (=καμπέφορτισμαί). Κερδαίνετε, ἐμπορεύεσθε τὸ ἀπὸ τῶν Σάρδεων ἤλεκτρον, ἐὰν θέλετε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν· ἐκεῖνον ὅμως δὲν θὰ θάψητε, οὐδ' ἂν θέ- (1040) λουσιν οἱ ἀετοὶ τοῦ Διὸς ἀρπάζοντες αὐτὸν νὰ φέρωσιν ὡς βορὰν [ἐαυτῶν] εἰς τοὺς θρόνους [τοῦ Διὸς], οὐδ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἐπιτρέψω (=οὐ μὴ παρήσω) ἐγὼ νὰ θά- πτωσιν ἐκεῖνον τομομάς (=τρέσας) τὸ μίasma τοῦτο· διότι ἡ- ξεῦρώ καλῶς ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ μολύνῃ τοὺς (1045) θεοὺς. Ὡ γέρον Τειρεσία, καὶ οἱ πολὺν ἐπιτήδειοι (: καὶ οἱ παμπόνηροι) τῶν ἀνθρώπων αἰσχρῶς ναυαγοῦσιν, ὅταν προ- τάσεις (=λόγους) προκαλοῦσας αἰσχος περιβάλλουσι δι' ὠραίων λέξεων (=καλῶς λέγουσι) χάριν κέρδους.

ΤΕΙΡ. Φεῦ, ἀρά γε ἠξεύρει τις ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἀρά γε σκέσεται;

ΚΡ. Τί πράγμα; ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ κοινὸν καὶ τετριμένον,

τὸ ὁποῖον λέγεις (= ποῖον . . λέγεις = ποῖον ἐστὶ τοῦτο τὸ πάγκοινον, ὃ λέγεις) ;

(1050) ΤΕΙΡ. Πῶσον ἄριστον[ἐξ ὄλων] τῶν κτημάτων εἶναι ἢ εὐβουλία ;

ΚΡ. [Τοσοῦτον ἄριστον] ὅσον ἀκριβῶς, ὡς νομίζω ἢ ἀφροσύνη (= [τὸ] μὴ φρονεῖν) [εἶναι] ἐπιβλαβέστατον πρᾶγμα (= πλείστη βλάβη [ἐστὶ]).

ΤΕΙΡ. Ταύτης ὁμως τῆς νόσου (δηλ. τῆς ἀφροσύνης) σὺ εἶσαι πλήρης.

ΚΡ. Δὲν θέλω νὰ κακολογήσω τὸν μάντιν ἀνταποδίδων τὰ ἴσα.

ΤΕΙΡ. Καὶ ὅμως κακολογῆς (= λέγεις [κακῶς]), διότι λέγεις ὅτι ἐγὼ μαντεύω ψεῦδη.

(1055) ΚΡ. Διότι ὅλον τὸ γένος τῶν μάντεων [εἶναι] φιλάργυρον.

ΤΕΙΡ. Τὸ δὲ ἐκ βασιλέων [γένος] (: οἱ δὲ βασιεῖς), ἀγαπᾷ τὴν αὐθαιρισίαν τὴν προσπορίζουσαν ἐπονείδιστον κέρδος (= αἰσχροκέρδειαν).

ΚΡ. Ἄρα γε γνωρίζεις ὅτι, ὅσα ἂν λέγῃς, λέγεις πρὸς ἡγεμόνας σου ;

ΤΕΙΡ. Γνωρίζω [ὅτι σὺ εἶσαι ἡγεμόν· οὐδεὶς γινώσκει τοῦτο κάλλιον ἐμοῦ]· διότι ἐξ αἰτίας ἐμοῦ ἔχεις σῶσει ταύτην ἐδῶ τὴν πόλιν.

ΚΡ. [Εἶσαι] σὺ σοφὸς μάντις, ἀλλὰ ἀγαπῶν τὸ ἄδ·κον.

(1060) ΤΕΙΡ. Θὰ μὲ ἐξαναγκάσῃς νὰ εἴπω τὰ ἐν τῇ ψυχῇ μου ἄροητα (: ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχον ἐν τῇ ψυχῇ μου δὲν εἶχον διαθέσειν νὰ ἀνακινήσω = τὰ κίνητα).

ΚΡ. Λέγε (= ἀνεῖ), εἰ μόνον δὲν λέγῃς πρὸς συμφεροντολογικούς σκοπούς!

ΤΕΙΡ. [Συμμορφοῦμαι πρὸς τὴν διαταγὴν σου] διότι νομίζω ὅτι [πάν ὅ, τι θὰ εἴπω] ἤδη εἶναι τοιοῦτον (δηλ. πὶ κέρδεσι = πρὸς ὠφέλειαν) ὅσον ἀφορᾷ σέ.

ΚΡ. [Ὅτιδήποτε καὶ ἂν εἴπῃς πρὸς τὸ συμφέρον μου] μάθε ὅτι δὲν θὰ ἐμπορευθῆς (: δὲν θὰ ἐξαγοράσῃς) τὸ φρόνημά μου.

ΤΕΙΡ. Ἄλλὰ μάθε καλῶς [τοῦτο] τοῦλάχιστον ὅτι δὲν θὰ διαλύσῃς (: συμπληρώσῃς) (= μὴ τελῶν) ἀκόμη πολλοὺς ἀμειλομένους δρόμους τοῦ ἡλίου (: πολλὰς δηλ. ἡμέρας) ἐντὸς τῶν ὁποίων σὺ ὁ ἴδιος θὰ ἔχῃς δώσει ὡς ἀντάλλαγμα. (= ἀμοιβὸν) τῶν νεκρῶν [Ἀντιγόνης καὶ Πολυνείκους] ἐνα νεκρὸν ἐκ τῶν τέκνων σου, διότι (= ἀνθ' ὧν) κατόρκησας (= ἔχεις βαλῶν) μὲν [τινα] ἐκ τῆς ἐπὶ γῆς (= τῶν ἄνω) κάτω[εἰς τὸν Ἄδην], καὶ κατώ-

κίσαζ ἐν τάφῳ ἀνοσίῳς μίαν ὑπαρξιν ζῶσαν (= ψυχὴν), κρατεῖς (= ἔχεις) δὲ ἀφ' ἑτέρου [τινὰ] τῶν ἀνηκόντων εἰς τοὺς κάτωθεν θεοὺς ἐν τῇ γῆ (= ἐνθάδε) νεκρὸν ἄνευ τοῦ μεριδίου του (ἦτοι ἄνευ τῶν ἀνηκουσῶν εἰς αὐτὸν τιμῶν), ἄνευ νεκρικῶν δώρων (= ἀκτερίων), μὴ τυχόντα τῶν ὁσίων ἐπὶ πάντων τούτων (= ὧν) οὔτε σὺ ἔχεις δικαιοματὶ οὔτε οἱ ἄνω θεοί, ἀλλὰ [οἱ ἄνω θεοί] ἔξαναγκάζονται ὑλὸ σοῦ νὰ βλέπωσιν αὐτὰ ἐδῶ (= ἐκταδε) [ἐνῶ ὁ νεκρὸς ὄφειλε νὰ εἶχε ταφῆ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἵνα μὴ μιαινῆται ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός]. Ἀντὶ τούτων αἱ ὕστερον(δηλ. αἰμετὰ τὴν προᾶξιν) ἐκδικούμεναι (= ὕστεροφθόροι) ὀλέθρια (βλαπτικά) Ἐρινύες τοῦ Ἄδου καὶ τῶν [ἄνω] θεῶν σὲ ἐνεδρεύ-(1075) οὔσι, ὥστε νὰ τιλιχθῆς εἰς συμφορὰς ὁμοίας (= ἐν τοῖσιν αὐτοῖς κακοῖς) μὲ αὐτὰς ἐδῶ.

Καὶ παρατήρησον (= ἄθρησον), ἐὰν λέγω ταῦτα ἠγορασμέ-
νος διὸ χρημάτων (= κατηργηρωμένο·) διότι οὐχὶ μακροῦ χρό-
νου πάροδος (= τριβή) θὰ παρουσιάσῃ (= φανεῖ) ἐν τῷ οἴκῳ σου
(= σοῖς δόμῳ) θρήνους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Παντοῖαι δὲ
(1080) ἔχθραι ἐνοκῆπτισσιν [ἐντεῦθεν] (= ἔχθραι δὲ πᾶσαι
[γίγνονται] εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς ἐρείλια μεταβάλλονται αἱ πό-
λεις ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων. Πιρὶ τοῖς ὁποίοις ἐπαισαγμένας
σάρκας πτωμάτων πολιτῶν (= ὄσων σπαράγματα = ὄσων ἐσπα-
ραγμένων πτώματα) ἢ κύνες ἔθασιν ἐν τῇ κλιτῆρα των (= κλιτήγγι-
σαν) ἢ θηρία, ἢ πτερωτὸν τι ὄρνεον, φέρον ἄνοσιον ὄσμην εἰς
ἀκρόπολιν (= πόλιν) ἔχουσαν ραοὺς καὶ βομοὺς (= ἐστιοῦχον).
Τοιαῦτα βλήματα διαπερῶντα τὴν καρδίαν (= τοξεύματα καρδί-
ας) ἀφῆκα κατὰ σοῦ ὡς τοξότης ἀλάνθαστα (= βέβηλα) ἐν τῇ
(1085) ὀργῇ μου (= θυμῷ), διότι μὲ ἐφαρμάκωσας (= ἐμπεί-
γαρ), τῶν ὁποίων σὺ τὴν κανσικίετα (: φλεγμονὴν = θάλαπος)
δὲν θὰ διαφύγῃς. Σὺ δέ, ὦ παῖ, ὀδήγησον ἐμὲ εἰς τὸν οἶκον,
ἵνα οὗτος τὸν θυμὸν ἐκχύσῃ (: ξεθυμάνῃ = τὸν θυμὸν ἀφῆ) εἰς
νεωτέρους καὶ μάθῃ νὰ ἔχῃ (= ἐρέφειν) τὴν γλῶσσαν μαλακωτέ-
ρα (= ἡσυχωτέραν) καὶ τὰς σκέψας τῆς διανοίας του σωφρονε-
(1090) στέρας παρ' ὅσον τῶρα ἔχει.

XOP. Ὁ ἀνὴρ, ὦ βασιλεῦ, ἀπῆλθε δεῖνὰ προφητεύσας· ἡ
ξυύρομεν δέ, ἀφ' ὅτου ἐγὼ φέρω τὰς λεγκὰς ταύτας τοίχας ἀπὸ
μαύρας, ὅτι ποτὲ ἔως τῶρα αὐτὸς δὲν εἶπε ψεῦδος εἰς τὴν πόλιν.

KP. Τοῦτο καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος γνωρίζω [ὅτι δηλ. οὐδέποτε ὁ
(1095) Τειρεσίας ἐψεύσατο, ὥστε καὶ τῶρα ἀληθῆ λέγει] καὶ τα-
ράσσειται ὁ νοῦς μου· διότι καὶ τὸ νὰ ὑποχωρήσω εἶναι δεῖνόν,
ἐὰν δὲ ἀντιστῶ, ἐπίκειται ὁ κίνδυνος (: ἄμεσος φόβος ὑπάρχει =
δεινὸν πάρα = δεινὸν πάρεστι) δεινῶς (ἐν = δεινῶ) διὰ συμφο-

οἶα; νὰ πλήξω τὴν ψυχὴν μου.

ΧΟΡ. ὦ υἱὲ τοῦ Μενοικέως, ἀνάγκη νὰ ὀπλισθῆς μὲ φρόνησιν.

ΚΡ. Τί λοιπὸν πρέπει νὰ κάμνω; λέγε· ἐγὼ δὲ θὰ ὑπακούσω.

ΧΟΡ. Ἀφοῦ ὑπάγης ἄφες μὲν τὴν κόρην νὰ ἐξεέλθῃ εἰς τὸν (100 ἄνω κόσμον ἐκ τοῦ ἐστεγασμένου ὀρῦγατος, κατασκευάσον δὲ διὰ τὸν ἐκεῖ ἐπιτεθειμένον (= τῷ προκειμένῳ) τάφον.

ΚΡ. Καὶ ταῦτα ἐπιδοκιμάζεις καὶ σοὶ φαίνεται καλὸν (=δοκεῖ [σοι]) νὰ ὑποχωρήσω;

ΧΟΡ. Ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα, ὦ βασιλεῦ· διότι αἱ ταχεῖαι τιμωροὶ θεότητες (Ἐρινύες) (=βλάβαι Θεῶν) καταφθάνουσι διὰ τῆς σπυκτοισιότητος ὁδοῦ (=συντιέμουσι) τοὺς κακόφρονας.

[1105] ΚΡ. Οἶμω! μετὰ δυσκολίας μὲν ἀρίσταται τῆς ἐν τῇ καρδίᾳ σταθεροῦς γνώμης (=μόλις μὲν [ἔξισταται καρδίας]), ἀλλὰ ἀεταπειθῶμαι τὸ νὰ πράξω τοῦτο, ὅλεο δηλ. συμβουλευεῖς (=ἔξισταται δὲ αὐτῆς τὸ δρᾶν)· δὲν πρέπει δὲ ἄνευ ἐλπίδος ἐπιτυχίας νὰ πολεμήσω (=δυσμαχητέον,) ἐναντίον τῆς ἀνάγκης.

ΧΟΡ. Προῦτε λοιπὸν ταῦτα, ἀφοῦ ὑπάγης, μηδὲ ἀνάθετε (=ἐπίτροπε) εἰς ἄλλους [νὰ πράττωσι ταῦτα]!

ΚΡ. Οὕτως, ὅπως εἶμα, θέλω νὰ ὑπάγω (=στείχοιμ' ἄν). σπεύδετε, σπεύδετε ἀκόλουθοι, καὶ οἱ παρόντες καὶ οἱ ἀπόντες (1110) (:πάντες δηλ. ἀνεξαίρετως) ἐκκινήσατε κατεσπευσμένως εἰς τὸν ὑψηλὸν (=ἐπόπιον) τόπον, ἀφοῦ λάβητε εἰς τὰς χεῖράς σας ἀξίνας· ἐγὼ δέ, ἀφοῦ ἡ γνώμη ἔκλινε πρὸς τὰ ἐδῶ (:ἀφοῦ ἔλαβον τὴν ἀντιστροφὴν ἀπόφασιν), ὅπως ἔδεσα ἐγὼ αὐτὸ, οὕτω καὶ αὐτοπροσώπως θ' ἂν ἀπολύσω (=αὐτὸς τ' ἔδησα καὶ παρῶν ἐκλύσομαι· συνταξίς κατὰ παράταξιν ἀντι καθ' ὑπόταξιν). Διότι φοβῶμαι μήπως εἶναι ἄριστον νὰ τελευτᾷ τις τὸν βίον τρηῶν εὐλαβῶς τοὺς ἔκπαλαι ὑφισταμένους νόμους.

Ε΄ ΣΤΑΣΙΜΟΝ (1115-1154)

ΧΟΡΟΣ

Στροφὴ α΄. ὦ πολυώνυμε Βάκχε (:Ἰακχε, Διώνυσε, Εὔηε, Ἐλευθερεῦ κλπ.), χίμα (:ἀγλάισμα=ἄγαλμα) τῆς Σεμέλης (=τῆς (1115) Καδμείας νύμφης) καὶ τέκνον τοῦ βαρυβρόντου Διός, ὅστις προστατεύεις (=ἀμφέπεις τὴν ἔνδοξον (=κλυτάν) Ἰταλίαν, βασιλεύεις δὲ εἰς τὰς κοσμοβροθεῖς (=ἐν παγκόνοις) κοιλάδας (=κόλποις) τῆς Ἐλευσινίας, Ἀθήμητρος (=Ἀθηοῦς), ὅστις κατοικεῖς

(1120) (= ναιετών) τὰς Θήβας, τὴν μητροπόλιν τῶν Βακχῶν (= Βακχῶν) [τὰς κεκλιμένας] πλησίον τῶν ὑγρῶν ρευμάτων τοῦ Ἴσμηνοῦ καὶ παρὰ τὸν τόπον ὅπου ὁ Κάδμος ἐσπείρειν τοὺς ὀδόντας τοῦ (1125) ἀγριοῦ δράκοντος.

Ἀντιστροφὴ β'. Βλέπει δὲ συχνὰ (= ὄπωπε) σὲ ἐπὶ τοῦ δικουόφρου ὄρους [Παρνασσοῦ] (= ὑπὲρ διλόφου πέτρας] ὁ φεγγυβολῶν (= στέροψ) ζαπνός (= λιγνός) [τῶν δάδων], ὅπου αἱ νύμφαι τοῦ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Κωρυκείου ἄντρον (= Κωρυ- (1130) καὶ νύμφαι) Βακχίδες χορεύουσι στιχηδὸν (= στείχουσι) καὶ ἡ πηγὴ Καστάλια [βλέπει τακτικῶς (= ὄπωπε) σέ] καὶ τὰ κισσόφρατα ὑψώματα (= κισσῆρεις ὄχθαι) τοῦ [ἐν Εὐβοίᾳ] ὄρους τῆς Νύσης καὶ ἡ πρασίη (= γλωρα) πολυστάφυλος ἀκτὴ μετὰ πομπῆς σὲ συνοδεύει [πρὸς ἡμᾶς] (= πέμπει σε), ἐν ᾧ θεο- (1135) πνευστοὶ ὕμνοι ἀντηχοῦσι, ὁσάκις ἐπισκέπτεσαι τὰς ἀγυῖας τῶν Θηβῶν.

Ἐστροφὴ γ'. Τὰς ὁποίας (= τὰν = ἦν, δηλ. Θήβαν] ἐκ κτισῶν τῶν πόλεων ὑπερβαλλόντως (: τὰ μέγιστα = ὑπεριτίαν) τιμᾶς μετὰ τῆς κεραυνοπλήκτου μητρὸς καὶ τώρα (: ὡς πάντοτε) ἐπειδὴ (= ὡς) ὀλόκληρος (= πάνδαμος) ἡ πόλις ἔχει ὑποστῆ ὀξυτάτην (1140) μολύνησιν (ἧ : ἔχει κορφωθῆ ἐπὶ ὀξείας νόσου = ἔχεται ἐπὶ νόσου βιταίας) ἐλθὲ (= μολεῖν ἀπολ. ἀπρμφ. ἀντὶ προστ.) μετ' ἐρχομὸν καθαροῦτον (= καθαροῖον πόδι) ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὰς κλι- (1145) τῆς τοῦ Παρνασσοῦ (= ὑπὲρ κλιτὸν Παρνασίαν) ἢ τὸν πύλυστον (ἠχώδη) πορθμὸν [τοῦ Εὐρίπου].

Ἀντιστροφὴ β'. Ἄχ θεέ μου (= ἰώ), χορφαῖε τοῦ χοροῦ (= χορηγέ) τῶν [χορευόντων] πυρίων (πῦρ πνεόντων) ἄστρον καὶ ἐτόπτα (ὄνθμιστά) τῶν νυκτερινῶν ἀλαλαγμῶν, ὧ τέ- (1150) κνον, βλαστέ, τοῦ Διὸς, ἐμφανίσθητι (: ἐπιφάνηθι) μετὰ τῶν ἰδικῶν σου ἀκολούθων (= περιπόλοις) τῶν Μαινάδων, αἴτινες μετὰ μανιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ τιμῶσι καθ' ὅλην τὴν γῆν διὰ πανηγυρικῶν χορῶν (= πανύχιοι χορεύουσι) σὲ τὸν δεσπότην Ἰαχον.

ἜΞΟΔΟΣ (1057—1350)

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ὁ πάροικοι (γείτονες) τῶν τοῦ Κάδμου καὶ (1155) τοῦ Ἀμφίονος ἀνακτόρων, δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινος βίος τὸν ὁποῖον ἐγώ, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται (= στάντα) ἢ ἠθέλον ἐπαινεῖσαι ἢ ἠθέλον ψέξει ποτέ· διότι ἡ τύχη καὶ τὸν δυστυχοῦντα ἐκάστοτε (= αἶε) ἀνορθώνει καὶ ἡ τύχη τὸν εὐτυχοῦντα ἐκάστοτε

καταρρίπτει καὶ οὐδεις [ὑπάρχει] μάντις τῆς μελλούσης τύχης,
 ἣτης ἀναμένει τὸ παρὸν (ἢ: τοῦ πεπωμένου = τῶν καθεστῶτων)
 (1160) εἰς τοὺς θνητούς. Π.χ. (= γὰρ) δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον (= ὡς ἐμοὶ [ἐδόκει] καθὼς ἐφαίνεται εἰς ἐμὲ ἢ: κατὰ τὴν κρίσιν μου)
 ὁ Κρέων ἦτο ἄλλοτε (ἦτοι μέχρι τῆς προΐας τῆς σήμερον) (= πο-
 τε) ζῆλευτός (ἄξιωμακάριστος), διότι ἔσφαρε μὲν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν
 τὴν Καδμείαν ταύτην γῆν καὶ διότι ἔλαβεν τὴν ἀπεριόριστον (=
 παντελῆ) τῆς χώρας μοναρχίαν, ἐκυβέρινα [αὐτήν], μακάριος (=
 (1165) θάλλων). διότι ἐγέννησε τέκνα εὐγενῆ (= εὐγενεῖ τέκνων
 σπορᾶ). Καὶ τώρα ἔχουσι χαθῆ (: ἔχουσι γίνεαι ἀνεμος, τοῦ κα-
 πνοῦ) πάντα διότι ὅταν ἀνῆρ τις διασπαθῆσῃ (ἀπολέσῃ) τὰς ἡ-
 δονάς, ἐγὼ δὲν θεωρῶ τοῦτον ζωνταῖον ἄνθρωπον (= τίθημι οὐ-
 ζῶν τοῦτον), ἀλλὰ νομίζω ἔμψυχον νεκρὸν διότι συσσώρευε μέ-
 γαν πλοῦτον, ἂν θέλῃς, εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ ζῆθι ἔχων βασιλι-
 (1170) κὸν ἀξίωμα· ἂν ὅμως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ λείπῃ ἡ χαρὰ τὰ
 ἄλλα ἐγὼ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν χαρὰν (= πρὸς ἡδονὴν) δὲν ἡ-
 θελον ἀγοράσαι παρ' ἀνδρὸς τινος (= ἀνδρὶ) [οὐδὲ] ἀντὶ σιαῶς
 καπνοῦ (: οὐδὲ ἀντὶ ἐνὸς μηδενικοῦ)

ΧΟΡ. Τι δὲ πάλιν εἶναι ἡ λυπηρὰ αὕτη εἴδησις (= τόδε ἄχος)
 τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποῖαν ἤλθες ἀγγέλων (= τί δ'
 αὐ . . . φέρων = τί δ' αὐ ἔστι τόδε τὸ ἄχθος βασιλέων, ὃ ἦκει
 φέρων);

ΑΓ. Ἐχουσιν ἀποθάνει [ὁ Αἴμων καὶ ἡ Ἀντιγόνη]· οἱ δὲ
 ζῶντες εἶναι αἴτιοι τοῦ θανάτου (= [τοῦ] θανεῖν).

ΧΟΡ. Καὶ τίς εἶναι ὁ φονεύς, τίς δὲ ὁ φονευθεὶς (: ὁ νε-
 (1175) κρὸς = ὁ κείμενος); Λέγε.

ΑΓ. Ὁ Αἴμων ἔχει ἀποθάνει· κυλιέται δὲ εἰς τὸ αἶμα οὐχὶ
 διὰ ξένης χειρὸς (= αὐτόχειρ).

ΧΟΡ. Ποῖον ἐκ τῶν δύο ἀπὸ τὴν πατρικὴν χεῖρα ἢ ἐκ τῆς
 ἰδικῆς του χειρὸς.

ΑΓ. Μόνος ἐκ τῆς ἰδικῆς του χειρὸς ἐξοργισθεὶς κατὰ τοῦ
 πατρὸς του διὰ τὸν [τῆς Ἀντιγόνης] φόνον (= φόνου).

ΧΟΡ. Ὡ μάντι, ἀληθῶς πόσον ὀρθὴν ἐξήνεγκας (= ἦνυσας)
 τὴν ματείαν (= τοῦπος) (ἢ: πόσον ἀληθῆ ἀπέβησαν ὅσα
 προεῖπας).

ΑΓ. Ἀφοῦ ταῦτα οὕτως ἔχουσιν [ὁπως δηλ. εἶπον] δύνασαι
 (= τάρα = πάρεστι = δυνατόν ἐστι) νὰ σκέπτησαι περὶ τῶν ἄλ-
 λων (δηλ. νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν Εὐρυδίκην).

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἰδοῦ βλέπω πλησιον (= ὁμοῦ) τὴν δυστυγῆ Εὐ-
 (1180) ρυδίκην, τὴν τοῦ Κρέοντος γυναῖκα· ἔχει δ' ἔλθει (=

πάρα = πάρεστι = ἐλήλυθε) ἐκ τοῦ οἴκου ἢ (= ἦτοι) διότι ἤκουσέ τι περὶ τοῦ υἱοῦ ἢ τυχαίως.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ. Ὡ ἀντιπρόσωποι ὅλης τῆς πόλεως, τὴν συνομιλίαν σας (= τῶν λόγων) ἤκουσα ἐξερχομένη (= στείχουσα πρὸς ἔξοδον), ἵνα ἔλθω καὶ ἀπευθύνω εὐχὰς πρὸς τὴν Παλλίδα θεάν. (1185) Καὶ μόλις (= καὶ) κατὰ τύχην (= τυγχάνω) ἀποσύρω τὸν [ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν μοχλὸν (= χαλῶσα κληῖθρα) τῆς πύλης, ἵνα αὕτη ἀνοιχθῇ (ἀνασπασθῇ) (= καὶ τυγχάνω ... χαλῶσα = καὶ χαλῶ τυχαίως κληῖθρα πύλης ὥστε ἀνάσπαστον — ἀνοικτήν — γενέσθαι) καὶ ἀμέσως (= καὶ) ἀκουσμα περὶ συγγενικῆς συμφορᾶς πλήττει με διὰ τῶν ὧτων φοβηθεῖα δὲ πίπτω (= κλίνομαι) εἰς τοὺς βραχίονας τῶν ἀμφιπόλων (= πρὸς δημοῖσι) καὶ λιποθυμῶ. Ἀλλ' ὀκιδήποιτε ἐλέγετε, ἐπαναλάβετε [τὸν λόγον]· δι- (1190) ὅτι θὰ ἀκούσω [αὐτὸν] ἄτε οὔσα οὐχὶ ἄπειρος [λόγῳ τῆς πρό τιος ἀπαιθείας ἐτέρου υἱοῦ, τοῦ Μεγαρέως] δυστυχῶν.

ΑΓ. Ἐγώ, ἀγαπητὴ δέσποινα, καὶ θὰ εἶπω ἐπειδὴ ἤμην παρῶν, καὶ δὲν θὰ παραλείψω οὔτε ἓν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα· διότι πρὸς τί ἤθελόν σε παρηγορεῖ διὰ λόγων, τῶν ὁποίων μετ' ὀλίγον θέλομεν φανῆ ψεῦσαι (ψευδολόγοι); Ἴσως [προᾶγμα] (δηλ. οὐχὶ κακῶς ἰδουμένον καὶ κινούμενον νὰ πέσῃ = ὀρθόν) εἶναι πάντοτε ἢ ἀλήθεια. Ἐγὼ δὲ ὡς ὀπαδὸς (= ποδαγὸς) ἠκολούθησα τὸν σύγγόν σου ἐπίνω εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν τῆς πεδιάδος (: εἰς τὸ ὑψίπεδον = πεδίον ἐτ' ἄκρον), ὅπου ἔκειτο ἀκόμη χωρὶς νὰ τύχῃ οἰκτον (= νηλεές) τὸ κνυσπάρρακτον σῶμα τοῦ Πολυνεΐκου· καὶ τοῦτον μὲν, ἀφοῦ παρεκαλέσαμεν (= αἰτήσαντες) τὴν ἐν τοῖς ὁδοῖς διατρέβουσαν [κατὰ τὴν νύκτα] (= ἐνοδία) θεάν (1200) [Ἐκάτην] καὶ τὸν Πλούτωνα εὐμενῶς [πρὸς τοὺς δράστας] (= εὐμενεῖς) νὰ συγκρατήσωσι τὴν ὄργην των (= κατασχεθεῖν ὄργης), ἀφοῦ ἐλοῦσαμεν καθαρῶς πρὸς [ἐξαγριασμόν] (= ἀγνὸν) λουτρόν ἐν ρεωσὶ κροκομένοις κλάδοις ἐλαίας (= νεοσπάσι θαλλοῖς), ὅσα τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔχον μείνει ἐκ τοῦ νεκροῦ (= ὃ δὴ λέλειπτο), ἐκαίομεν μεθ' ὅλων ὁμοῦ τῶν τεμαχίων, καὶ ἀφοῦ σωρεύσαντες ἠγείραμεν (= χῶσαντες) ὑψηλὸν (= ὀρθόκρανον) τάφον ἐκ χώματος τῆς πατρικῆς γῆς, πάλιν ἐοκεπιόμεθα νὰ εἰσεέλθωμεν πρὸς τὸν λιθόστρωτον κοῖλον νεοικὸν θάλαμον (= νυμφεῖον Ἄδου) τῆς κόρης. Μακρόθεν δ' ἀκούει τις [ἐκ τῶν (1205) θεραπόντων] φωνὴν (ἤχον) γοερῶν (= ὀρθίων) θρήνων περὶ τὸν μὴ τυχόντα κτερισμάτων (= ἰκτέριστον) νυμφικὸν θάλαμον (= παστάδα) καὶ ἐλθὼν ἀναγγέλλει εἰς τὸν δεσπότην Κρέοντα. Πλήττει δὲ τὰ δύο του ὦτα (= περιβαίνει δὲ τῷ) δυσδιάγνωστος θλιβερά βοή (= ἄσημα ἀθλίας βοῆς), καθ' ὃν χρόνον

ἔσυρε τοὺς πόδας του (: βραδέως προεχώρει) ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλησίον (= ἔρποντι μᾶλλον ἄσπον), ἐκτραγελὶς δ' εἰς θρήνους ἐκβάλλει βαρυνεῖθ' ἡ φωνήν (= ἴησιν ἔπος δευθρήνητον)· «^Ω δυστυχῆς ἐγώ, ἀρά γε εἶμαι μίντις; ἀρά γε ἔρχομαι δυστυχεστάτην πορείαν τῶν προτέρων πορειῶν; Πλήττει τὸ οὖς μου (1215) (= σίλπει με) ἢ φωνὴ τοῦ υἱοῦ [μου]. Ἄλλ', ὦ θεράποντες, ταχέως (= ὠκεῖς) πηγαίετε πλησιέστερον καὶ ἀφοῦ πλησιάσητε εἰς τὸν τάφον, κτετάξτε, ἀφοῦ διεισδύσητε εἰς τὸ ἀποσπάσεως λίθου σχηματιζόμενον ἄνοιγμα (= ἄρμον χώματος λιθοσπαδῆ) κατ' αὐτὸ τὸ στόμα, ἐὰν εἶναι ὁ Αἴμων αὐτός, τοῦ ὁποῦ ἀκούω τὴν φωνὴν ἢ ἀπαυῶμαι (= κλέπτομαι) ὑπὸ τῶν θεῶν». Ταῦτα παρετηροῦμεν κατὰ τὰς διαταγὰς (= ἐκ κελυσμάτων) τοῦ περιούτου δεσπότη, ἐν δὲ τῷ μυχῷ τοῦ τόμβου (ἢ ἐν δὲ τῷ ἰδιαιτέρῳ θαλάμῳ τοῦ θολωτοῦ τάφου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐθάπτετο ὁ νεκρός = ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι) ἐκείνην μὲν (1220) (δηλ. τῶν Ἀντιγόνης κρημασμένην (= καθημεμένην) διὰ βρόχου ἐκ λωρίου τοῦ ἐνδύματος της (= πνδόν;) ὅπερ εἶχε στοιφθῆ ὡς σχοινίον (= μισθίδει), τοῦτον δὲ (τὸν Αἴμονα) [εἶδομεν] νὰ ἔχη κλίβαν τὴν κεφαλὴν του [ἐπὶ τοῦ στήθους της] καὶ νὰ ἔχη περιπυρρῆ αὐτὴν ἀπὸ τὴν μέσην της, θρηνοῦντα τὴν ἀπώλειαν (= φθορὰν) τῆς κόμης (= εὐνῆς), ἣτις ἦδη εὐρίσκετο ἐν τῷ Ἀδῆ (= τῆς κάτω) καὶ τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς καὶ τὸν δυστυχῆ γάμον (1225) (= λέχος). Ἐκεῖνος δὲ (ὁ Κρέων) καθὼς βλέπει αὐτὸν (τὸν Αἴμονα), φρικώδη (: ἀπαίσιον, θλιβερόν) ἀναστεναγμὸν ἐκβαλὼν προχωρεῖ [εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ τάφου διευθυνόμενος] πρὸς αὐτὸν καὶ θρηνοδῶς καλεῖ. «^Ω δυστυχῆ, ὁποῖον ἔργον ἔχεις κάμει, πῶς ἐσκέφθης (= τίνα νοῦν ἔσχες); Ἐν ποίῳ παροξυσμῷ παραφροσύνης ἐγάθης (= ἐν τῷ—τιν—συμφορᾷ διεφθάρης); (1230) Ἐξέλθε, τέκνον, ὡς ἰκέτης σὲ ἰκετεύω. Τοῦτον δὲ παρατηρήσας (= πατήνας) ὁ παῖς μὲ ἐξηγριωμένους ὀφθαλμούς, πτύσας ἐπὶ τοῦ προσώπου [τοῦ πατρὸς] καὶ χωρὶς οὐδὲν νὰ τῷ ἀποκριθῆ τραυᾶ ἐκ τῆς θήκης (= ἔλκει) τὸ δίκωπον (= διπλοῦς κνώδοντας ξίφους = διπλᾶς ἀκμᾶς ξίφους· κνώδων = τὸ ὄξυ τοῦ ξίφους, παρὰ τὸ κναίειν;—ξύνειν—τοῖς ὀδοῦσι· [Σχολιαστὴς], ἀλλ' ἀπέτρυχε (= ἤμυλακε δὲ), διότι ὁ πατὴρ ἐτόλμη εἰς ταχεῖαν φυγὴν (= πατρὸς ἔξορωμένου φυγαῖσι) ἔπειτα ὁ δυστυχῆς ὀργισθεὶς καθ' ἑαυτοῦ, ὅπως εὐρίσκετο (ἢ: εὐθὺς ἄνευ ἀναβολῆς ὥσπερ εἶχε) ἐντείνας τὰς δυνάμεις του (= ἐπενταθεὶς) ἐπίσσε (= ἤρρισε, ἐστήριξε) τὸ ξίφος μέχρι τοῦ μέσου (= μέσσον) ἐπὶ τῶν πλευρῶν, ἔχων δ' ἔτι τὰς ἀσθήεις του (= ἔτι δ' ἔμφορον) περιπτύσσεται

σφιγκτὰ τὴν παρθένον εἰς τὸν ἄγονον (παρ' αὐτοῦ) βραχιστί του (=εἰς ὕγον ἀγκῶνα) καὶ ἐκρυσῶν ἐξακοντίζει ὀρητικὴν βού-
 (1240) σιν φονικὸν αἵματος ἐπὶ τῆς λεικῆς παρεῖα· τίς παρθέ-
 νου. Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρὸν, τελέσας τὴν γαμήλιον τελειτῆν
 (=τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν) ἐν τῷ Ἄδῃ τοῦλαχιστον, δεῖξας
 μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων πόσον μέγιστον κακὸν εἶναι (=προσ-
 κείται) εἰς τὸν ἀνθρώπον ἢ ἀβουλίᾳ.

ΧΟΡ. Πῶς δύνασαι νὰ ἐξηγήσης τοῦτο; ἡ γυνὴ ὄλισω ἀνε-
 245) χώρησε (=φοιῶδη [ἔστι]) χωρὶς νὰ εἴπῃ καλὸν ἢ κακὸν
 λόγον.

ΑΓ. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς (=καυτὸς) ἔλω ἀπορήσει ἀλλὰ τρέφομαι
 (=βόσκομαι) μὲ τὰς ἐλπίδας ὅτι δὲν θὰ θεωρήσῃ εὐθρεπὲς νὰ
 στενάξῃ γοερῶς δημοσίᾳ, διότι ἤκουσε (=κλύουσαν) τὴν συμφο-
 ράν (=ἄλγῃ) τοῦ τέκνου, ἀλλ' ὅτι θὰ προκαλέσῃ (=προθήσειν)
 τὰς θεραπευίδας νὰ θρηνησῇ (=μοιρολογῶσι=σιτένειν) τὴν οἰκο-
 γενειακὴν συμφορὰν κατάκλειστοι ἐντὸς τοῦ οἴκου· διότι δὲν
 στερεῖται ἀνέσεως (=οὐκ ἄπιρός [ἔστι] γνώμη), ὥστε νὰ πε-
 ριπίτῃ εἰς ὄλισθήματα.

ΧΟΡ. Δὲν γνωρίζω ἀλλ' εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον καὶ ἡ ἄγαν
 σιωπὴ φαίνεται ὅτι ἐρέχει σοβαρότητα (=προσεῖναι βαρῶ) [καθῶς:]
 καὶ ἡ ἀδικαιολόγητος (ἄσκοπος,=μάτην) πολὺ βοή (πολλοὶ θρη-
 νοί).

ΑΓ. Ἀλλὰ εἰσερχόμενοι εἰς τὸν οἶκον (=δόμους παραστείχον-
 τες) θὰ πληροφορηθῶμεν, μήπως καὶ κρυφόν τινα πόνον (=μὴ τι
 (1255) καὶ κατάσχετόν) ἄφωνα (=κρυφῆ) καλύπτει ἐν τῇ τε-
 τεταραγμένη καρδίᾳ [τῆς]· διότι καλῶς βέβαια λέγεις καὶ ἡ ἄγαν
 σιγὴ ὑποκρύπτει, ὡς νομίζω (=που), σοβαρόν τι.

ΧΟΡ. Ἀλλ' ἰδοὺ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἔχει ἔλθει κρατῶν εἰς τὴν
 χεῖρα δεῖγμα (=μνημα· ὁ Κρέων εἶχεν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ νε-
 κροῦ, Αἴμ., τὸν ὁποῖον ἔφερον οἱ θεράποντες), ἀπτόν (=προφανέ,=
 1260) ἐπίσημον), ἐὰν ἐπιτρέπεται νὰ εἴπω οὐχὶ ἐξένης ἁμαρτίας
 ἀλλ' ἰδοὺ ἐαντοῦ ἁμαρτήματος (= ὅτι οὐκ ἄλλος ἤμαρτεν, ἀλλ'
 αὐτὸς=οὐκ ἀλλοτρίας... ἁμαρτῶν).

ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ (1260 -1352)

Στροφή α'. Φεῦ ἀφρόνων (=δυσφρόνων) φρενῶν ἀκίμ-
 πτων (=στερεά=στερεῶν) θανατηφόρα (=θανατόενα) ἁμαρ-
 τήματα ὧ ἡμεῖς [οἱ τοῦ χοροῦ] οἵτινες βλέπετε συγγενεῖς (=
 ἐμφυλίου;) φονεύσαντας (Κρ.) καὶ φονευθέντας (Αἴμ.). Ἔχ

ἀτυχή (: θεόνυμφα ἰδικί μου μυαλά (= ἄνολβα βουλευμάτων = ἄνολβα βουλεύματα). Φεῦ τέκνον, νέος μὲ θάνατον καινοφανή, φεῦ, φεῦ, ἀπέθανες, ἀπηλλάγης [τοῦ ζῆν] (= ἀπελύθης· διότι ἡ ψυχή, ὁ κυρίως κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἄνθρωπος, οὐσα μετὰ τοῦ σώματος ἐκρατεῖτο ἐν δεσμοῖς) ἀπὸ ἰδικήν μου καὶ ὄχι ἀπὸ ἰδικήν σου στραβοκεφαλιάν.

ΧΟΡ. Ἄλλοίμονον, πόσον πολὺ ἄργά φαίνεσαι ὅτι ἀνεγνώ-
(1270) ρισας τὸ δίκαιον.

ΚΡ. Ἄλλοίμονον, ἔχω ἀναγνωρίσει ὁ δυστυχὴς [ἄργά τὸ δίκαιον]· ἀλλὰ (= δὲ) θεὸς τις τότε, ὡς βλέπω τώρα (= ἄρα), τότε [ὅτε ἐξέδιδον τὸ κήρυγμα] κατέχων με (ἢ: κρατῶν με δέσμιον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ του, παλάμη του = ἔχων με) κατήνευγε κατὰ τῆς κεφαλῆς μου βαρὺν κτύπημα (ἢ: πλήξας ἐπέβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν μου μεγάλην συμφορὰν = ἐν — ἔπαισεν ἐμῶ κἄρα μέγα βάρος), [με] ἐξετροχίασεν εἰς ἀγρία ἀκέφεις (: πράξεις = ὁδοὺς), (1275) ἄλλοίμονον, ἀνετρέπων χαράν, τὴν ὁποίαν ἐλάκτισεν διὰ τῶν ποδῶν του. Φεῦ, φεῦ, ὦ δοκιμασίαι τῶν ἀνθρώπων δυσφόρητοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ. Ὁ δέσποτα, φαίνεσαι (= ἔοικας) ὅτι ἔχεις ἔλθει ὡς κίτοχος καὶ κτήτωρ συμφορῶν (= ὡς ἔχων τε καὶ κερτημένος κακὰ = κατὰφορτος ἀπὸ παλαιᾶς καὶ νέας συμφορᾶς), ἄλλας μὲν φέρων ἐδῶ (τὸ πτώμα τοῦ Αἴμονος) πρὸ τῶν χειρῶν, ἄλλας δὲ μέλλον ναῖ ἴδης (= ὄψεσθαι = ὀπόμενος) ἐν τῷ οἴκῳ (1280) καὶ πολὺν ταχέως μάλιστα (= καὶ τάχα).

ΚΡ. Τί δὲ εἶναι πάλιν; μήπως συμβαίνει τί ἀκόμη χειρότερον ἀπὸ τὰ παρόντα κακὰ (= ἢ [ἔστι τι] ἔτι κάκιον κακῶν.

ΕΞ. Ἡ σύζυγός σου ἡ καθ' ὅλα μήτηρ (ἢ: ἡ φιλοστροφότητι μήτηρ = παμμήτωρ. Καὶ ἦτο τοιαύτη, διότι παρηκολούθησε τὸν υἱὸν τῆς καὶ εἰς τὸν Ἄδην) τοῦ νεκροῦ, ἡ δυστυχὴς ἔχει ἄρτίως ἀποθάνει, διὰ κτυπημάτων, τὰ ὁποῖα πρὸ ἄλλοῦ τὴν διεπέρασαν.

Ἀντιστροφὴ α'. ΚΡ. Φεῦ, φεῦ, δυσεξέλεωτος (= δυσκάθαρος) [διότι δὲν ἠοκέσθη εἰς τὴν μετάνοιαν τοῦ Κρέοντος, ἀλλ' ἀπήτησε καὶ δύο θύματα] λιμὴν τοῦ Ἄδου, διατὶ λοιπόν, (1285) μὲ καταστρέφεις; Ὁ σύ, ὅστις μοὶ ἐξαπέλυσας (= ὡ προπέμφσας) στεναγμοὺς διὰ τῶν κακῶν σου εἰδήσεων, τίνα εἰδησιν λέγεις; Φεῦ, ἤδη νεκρὸν ἄνδρα διὰ δευτέραν φορὰν μὲ (1290) ἀπετελείωσας. Τί λέγεις, ὦ θεράπον, τίς νέος πάλιν, φεῦ φεῦ, μοιραῖος φόνος τῆς γυναικός; μὴ λέγεις ὅτι μὲ περιβάλλει πρὸς τελείαν καταστροφὴν μου.

XOP. Δύνασαι νά ἴδῃς [τὴν γυναῖκα]; διότι δὲν εἶναι πλέον ἐν τῷ μυῶ (ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ) [τοῦ οἴκου].

KP. Ἀλλοίμονον, ἰδοὺ (=τόδε) ἄλλο κακὸν δεύτερον βλέ-
(1295) πω ὁ δυστυχῆς. Τίς ἄρα, τίς ἀκόμη τύχη με περιμένει;
Ἔγω μὲν εἰς τὰς χεῖρας τὸ τέκνον ἀοτίως [νεκρὸν], ὁ δυστυχῆς,
ἄλλον δὲ (=τὸν δὲ) νεκρὸν ἀπέναντι βλέπω. Φεῦ φεῦ ἀθλία
μητέρο, φεῦ τέκνον.

ΕΞΑΓ. Αὕτη διὰ ξίφους κοπιτροῦ (: ὀξέως ἠκονημένον=
(1300) ὀξυθήκω) ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐκλείσθη (=λύει ἱστορ. ἐν)
τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπεγύθη ἢ πῦρ τοῦ θανάτου
(=ζέλαινα), ἀφοῦ ἐθρήνησε με τὴν ἐνδοξον τύχην (=λάχος)
τοῦ πρότερον ἀποθανόντος Μεγαρέως καὶ ἔπειτα [τὴν τύχην
τούτου ἐδῶ; [τοῦ Αἴμνος];, τ. ο. δὲ (=λοίσθιον δε), ἀφοῦ κα-
(1305) τηράσθη δυστυχία; κατὰ σοῦ τοῦ παιδοκτόνου.

Στροφὴ 6'. Αἰαὶ αἰαὶ ἀναιδέεσσομαι (=ἀνέπτον' γν-
ῶσθ) ἀπὸ φόβου [μῶλι; ἤκουσα τὰς κατ' ἄρας]. Διὰ τὴν δὲν με κτυ-
πᾶ τις κατὰ στήθα (=ἀντίαν [πλαγάν]) με κοπιτροῦν δίκπον
(1310) ξίφος; Δυστυχῆς ἐγώ, φεῦ φεῦ, ἔχω δὲ ἐμπλακῆ (τυ-
λιθῆ) ἀναποσπάσιως με δυστυχῆ ἀθλιότητα.

ΕΕ. Κατηγορεῖσο βέβαια ὑπὸ τῆς θανούσης ταύτης ὡς
ἐπεύθηνος; (=ὡς ἔχων αἰτιαν) τοῦ θανάτου [τοῦ Αἴμνος] καὶ
ἐκείνου [τοῦ Μεγαρέως].

KP. Καὶ με ποῖον δὲ τρόπον φονευθεῖσα ἀπηλλάγη τοῦ ζῆν
(ἀπέθανε);

ΕΕ. Ἰδία χειρὶ ὑπὸ τὸ ἥπαρ κτυπήσασα ἑαυτήν [διὰ ξίφους],
(1315) ὅτε (=ὅπως) ἤκουσε τὸν θάνατον [τοῦ υἱοῦ] (=πάθος),
τὸν ὁποῖον γοερῶς ἐθρήνησε (=ὀξυκώτατον).

KP. ὦ δυστυχία μου! ἢ εὐθύνη τῶν τραγικῶν αὐτῶν σκη-
νῶν (=τάδε), [αἷτινες προέκυψαν] ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μου ἐνοχῆς,
οὐδέποτε αἰρομένη ἀπ' ἐμοῦ θὰ μεταβιβασθῆ εἰς ἄλλον τινὰ
ἐκ τῶν ἀνθρώπων (ἢ: οὐδέποτε θὰ φέρῃ τὴν εὐθύνην τούτων
ἄλλος τις ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀντ' ἐμοῦ); διότι ἐγὼ σὲ ἐφόνευσσα,
(1320) ὦ δυστυχῆς, ἐγώ, πρόγματι (=ἔτυμον) λέγω. Ἰὼ θερά-
ποντες; ἀπάγετέ με ἐκ τοῦ μέσου (: ἀπομακρύνάτέ με), ὡς τάχιστα
ἀπομακρύνάτέ με, ὅστις δὲν ὑπάρχω μᾶλλον ἢ εἶμαι ἐν μηδεκίῳ
(1325) (: ὅστις εἶμαι τελείως χαμένος).

XOP. Κέρδος εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον συμβουλεύεις, εἰάν ἐν μέ-
σω τῶν δυστυχῶν δύναται νά γίνῃ λόγος περὶ κέρδους; διότι
αἱ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν συμφοραὶ (=τὰν ποσῖν) εἶναι ἐλαφρόταται
(=κράτιστα), εἰάν εἶναι ἐλαχίστης διασχεῖας (=ἄσχετα] βράχιστα).

Ἀντιστροφὴ α'. Ἄς ἔλθῃ (:εἴθε νὰ ἔλθῃ), ἄς ἔλθῃ, ἄς

(1330) φανῆ) (=εἶθε νὰ φανῆ τελευταία ἐκείνη ἀπὸ τὰς μοίρας μου (=ὑπαίτιος μόρων ἐμῶν), ἣτις θὰ μοι ἐπέφερε ποθητότατα (=ὁ κάλλιστα ἄγων) τὴν ἡμέραν τοῦ μοιραίου τέλους (=τερμῖαν ἡμέραν). Ἐξ ἔλθη, ἄς ἐλθῆ ἵνα μὴ ἴδω πικρὸν ἄλλην ἡμέραν.

XOP. Αἱ εὐχί σου αὐταὶ εἶναι ζητήματα μέλλοντος περὶ τούτων τι, τὰ ὅποια ὁ παρὼν καιρὸς ἀπαιτεῖ (=τῶν προκειμένων τι—τῶν παρόντων τι) πρέπει νὰ πράττης (ἦτοι τώρα ἡ ἀσχολία δέον νὰ στραφῆ μὲ τὰ παρόντα, δηλ. τὴν ταμὴν τῶν (1335) πτωμάτων καὶ τὸν ἀγνισμὸν τῆς πόλεως,) διότι περὶ τούτων ἔδω τῶν εὐχῶν σου φρονιζουσιν ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι καθήκον ἔχουσι νὰ φρονιζῶσι.

Ἄλλ' ὅσα μὲν ἐπιθυμῶ (δηλ. ἀπομάκρυνσιν καὶ θάνατον) ταῦτα σὺ κληθῆναι ἠδύχθη [εἰς τοὺς θεοὺς] κατὰ τῆς κεφαλῆς μου (=συγκατηρσάμην.)

XOP. Μὴ λοιπὸν εὐχεσθαι μηδέν· διότι ἀπὸ τῆς πεπρωμένης συμφορᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπαλλαγῶσιν οἱ θνητοί.

KP. Δύνασθε νὰ ἀπαγάγητε ἐκ τοῦ μέσου (:ἐκ τῆς σκηνῆς) ἄνδρα ἀσεβῆ (ἄχρηστον=μάταιον), ὁ ὅποιος καὶ σέ, ὦ τέκνον, (1340) ἄκων ἐφόνευσά καὶ σέ τὴν ἰδίαν, φεῦ ὁ δυστυχὴς ! καὶ δὲν ἠξέερω πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο νὰ στρέψω τὸ βλέμμα μου, ποῦ νὰ στηροῦμαι (ποῦ νὰ κλίνω τὴν κεφαλὴν μοι=πᾶ κλιθῶ), διότι πᾶν ὅ,τι ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖράς μου (:τὰ στηροίματά μου=πάντα τῶν χερσῶν) ἔπεσον (:ἐγονάτισαν=λέχουα [εἰσί]=πλάγια 1345) καὶ πεπτωκότα ἀντιθ. ὀρθά), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀφόρητος (:δυσβάστακτος=δυσκόμιστος) μοῖρα ἐνέσκηψε κατὰ τῆς κεφαλῆς μου.

XOP. Ἡ σωφροσύνη εἶναι πολὺ σπουδαιότατον στοιχεῖον τῆς εὐδαιμονίας (=τὸ φρονεῖν ὑπάσχει πολλῶν πρώτων εὐδαιμονίας). Πρέπει δὲ τὰ ὅσον ἀφορᾶ τοὐλάχιστον τοὺς θεοὺς νὰ (1350) μὴ ἀσεβῶμεν ποσῶς· αἱ δὲ μεγαλονυχταί (=μεγάλοι λόγοι) τῶν μεγαλαύχων, ἀφοῦ ὑποστῶσι (πληρωσῶσι=ἀτοτείσαντες) βαρείας συμφορᾶς (τιμωρίας), ἀργὰ (δηλ. μετὰ τὰς συμφορᾶς· ἐν τῷ γήρατι=γήρα) διδάσκουσι τὴν φρόνησιν.

ΤΕΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
 “Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ,,
 ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ

(π. γυμνασιάρχου)

ΘΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ & ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

(Παρά τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκδοθεῖσαι πωλοῦνται ἐν τῷ οἴκῳ ἡμῶν αἱ κάτωθεν
 σχολικαὶ μεταφράσεις

ΡΩΣΣΗ Θ. ΙΩΑΝ.	—1)	Λυσίου λόγων	Δρ.	4.—
»	»	2) Ὀμήρου Ὀδυσσ. Α. καὶ Ζ.	»	5.—
»	»	3) Ὀμήρου Ὀδυσσεΐας Ι	»	4.—
»	»	4) Δημοσθένους Ὀλυμπιακῶν	»	5.—
»	»	5) Κορνηλίου Νέπωτος	»	5.—
»	»	6) Καίσαρος de bello civili	»	5.—
»	»	7) Θουκυδίδου βιβλίον Α' ἰστ.	»	4.—
»	»	8) » » Β' » »	»	4.—
»	»	9) Ὀμήρου Ἰλιάδος Α'	»	4.—
»	»	10) » » Ζ'	»	4.—
»	»	11) Δημηγοριῶν Θουκυδίδου	»	5.—
»	»	12) Λυρικήs Ἀνθολογίας ἀρ- χαίων Ἑλλήνων ποιητῶν	»	5.—
»	»	13) Δημοσθένους Α' Φιλιπ- πικοῦ καὶ περὶ εἰρήνης	»	5.—
»	»	14) Πλάτωνος Κρίτωνος	»	4.—
»	»	15) Ἐπιταφίου τοῦ Περικλέους	»	4.—
»	»	16) Εἰδυλλίων Θεοκρίτου	»	4.—
»	»	17) Σερφοκλέους Ἀντιγόνης	»	6.50
»	»	18) » Οἰδίποδος Τυράννου	»	6.50
»	»	19) Ὀμήρου Ἰλιάδος Ο—Π	»	5.—

Τιμᾶται Δρ. 6.50